

Lục Lục

Contents

Lục Lục	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	36
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13: Phiên Ngoại 1	45
14. Chương 14: Phiên Ngoại 2	50
15. Chương 15: Phiên Ngoại 3	54

Lục Lục

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, kỹ nam thụ, 1x1, ngược luyến tàn tâm, ngược thân, HEEdit: KatMột cặp được mọi người xác định

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-luc>

1. Chương 1

Trong kinh thành, thanh lâu nổi tiếng nhất, sinh ý vượng nhất không phải là kĩ viện, mà là tiểu quan quán.

Thân phận tủi nhục nhất, thấp kém nhất, không thể nhìn người nhất cũng không phải là kĩ nữ, mà là kĩ nam. Là loại người bị coi là vô sỉ, bản thân cũng là nam nhân, lại lấy thân đi hầu hạ nam nhân, từ lâu đã không còn ai xem bọn họ là nam nhân nữa rồi, mà là thứ nghịch thiên, bất nam bất nữ.

Này công tử, nhân sinh như mộng, thoát cái đã bạc đầu, vậy sao không buông bỏ tất cả, ở chốn phù hoa này mà dạo chơi một vòng.

Trên lầu son, rèm lụa pháp phối bay như mộng ảo, một nam nhân mị mọc ôm cổ cầm, đàn một khúc nhạc bi ai, đôi mắt ưu sầu tựa như ánh trăng, ngón tay thon dài ưu mỹ như cỏ như không lướt nhẹ. Nam nhân

không phải quá đẹp, nhưng lại lộ ra thần sắc buồn bã làm động tâm bất cứ người nào, khơi gợi ý muốn được che chở, được ôm hân vào lòng. Bên dưới, người nghe toàn bộ đã ngẩn ngơ.

Nơi đây là nam quán nổi tiếng nhất kinh thành, thế nhưng ngay cả một cái biển đề tên cũng không có, hàm ý nơi này mãi mãi không được người công nhận. Có thể ở đây đàn một khúc nhạc đến ưu thương đến thế, thoát tục đến thế, cũng chỉ là một kĩ nam. Thứ sử Trác Lâm cười tươi thưởng thức tiết mục đặc biệt này, mỗi bên đã ôm một mỹ thiếu niên, lại quay sang nhìn đại nam nhân đi cùng mình từ nãy tới giờ, vẫn im lặng uống rượu.

“Thế nào? Đại nhân nhìn trúng hân!”

“qủa là trăm nghe không bằng một thấy!”

Nói rồi, đại nam nhân đi thẳng lên lầu, một lúc tiếng đàn liền ngưng lại.

“Thỉnh vị công tử đây ra ngoài.”

Chân mày của mỹ nhân nhíu chặt, thái độ có chút cảnh giác, kèm không vui. Nam nhân cũng không vì thế mà phật ý, tiến lại, ngả gối dùng bàn tay của mình, bao trọn bàn tay của mỹ nhân.

“Sao vậy? Không đàn nữa, không muốn đàn cho đại gia nghe!”

Mỹ nhân bị giật mình mà vội vã rút tay về, vì rút quá nhanh còn để lại trên mu bàn tay nam nhân một vết xước dài.

“Thỉnh công tử tự trọng, ta đây chỉ bán nghệ không bán thân.”

“Người muốn không bán thì liền không bán?”

Nam nhân cười đến tàn độc, âm trầm vươn đầu lưỡi liếm vết thương nhỏ trên mu bàn tay, tâm bất đầu xuất ra ý liệm muốn chinh phục, không, là muốn hủy diệt. Mỹ nhân phát giác được nguy hiểm, bắt đầu giãy giụa, lại không thể ngăn được chính mình bị nam nhân kéo ra ngoài. Thấy vậy, từ đầu chạy tới lão bản, bắt nam bất nữ, mặt trát cả cục phấn tươi cười đon đả nói.

“Công tử, xin thứ tội cho Tiểu Liên còn nhỏ, chưa hiểu chuyện. Hân trước giờ chỉ bán nghệ không bán thân.”

“Hừ, ta đây thích nhất là phá thân xử nam. Hôm nay coi như là cao hứng, mua hân với giá gấp năm.”

Nam nhân nói vậy liền rút một tập ngân phiếu khiến ai nhìn tâm cũng phải nhợn nhạo, rồi mang mỹ nhân tên Tiểu Liên vẫn đang giãy giụa ra xe ngựa. Đến tận lúc này rồi, ánh mắt của hân vẫn mang theo khí thế quật cường, kèm ủy khuất, quả thực là chọc người yêu mến. Nam nhân đối với kết quả này thật hài lòng, cười ha hả hôn lên má hân một phát, đổi lại là ánh nhìn căm giận của tiểu mỹ nhân.

Một màn thi bạo ngay trước cửa kỹ nam quán này, người người nhìn thấy đều coi là chuyện thường tình, có thấy cũng coi như không. Chỉ có một tên ăn mày vẫn ngồi lê lét tại đó xin ăn, ngô ngô nghê nghê nhìn chăm chăm, lại còn trưng ra cái bản mặt có chút khinh thường, cũng có chút buồn cười. Nam nhân bị nhìn liền mất hứng đá hân một phát.

“Hừ, chỉ là một tên què!”

Mỹ nhân trong xe ngựa cũng quay đầu lại nhìn, ánh mắt không biểu lộ bất kỳ tia cảm xúc nào. Xe ngựa đi thẳng. Tên ăn xin lại lét cái chân tàn về đúng vị trí cũ, mọi chuyện như chưa từng phát sinh.

Trong viện, người vừa bị bắt đi, cũng chẳng ai vì thế mà mất nhã hứng, người cần uống rượu vẫn uống rượu, người cần phiêu kỹ vẫn phiêu kỹ, không khí vẫn hoạt sắc sinh hương. quan thứ sử Trác Lâm vẫn ôm trái ôm phải hai mỹ thiếu niên, tươi cười kính rượu với Lý lão bản.

“Lần này phải cảm ơn Lý lão bản rồi! Đã cứu ta một bàn thua trông thấy, không thì không biết làm cách nào mà nắm thóp được tên tiểu tử chết tiết kia nữa. Nói thật ta một tuần nay dẫn hân đi khắp các kĩ viện, tiểu quan quán trong kinh thành mà hân không động tâm, không ngờ mềm không ăn, rắn không ăn, lại thích cường thường mỹ thiếu niên dạng này.”

“Nào có, nào có! Là đa tạ Trác đại nhân chiếu cố đến bọn ta thôi!”

Lý lão bản, giây trước vừa cẩn thận cắt tiền bán thân của tiểu tử kia vào hòm, giây sau đã cười đến vô lại, tự nhiên mà cạn chén rượu, lại nhận thêm phần tiền đưa thêm của Trác Lâm, phen này kiếm đủ, tiền tài như mọc cánh mà bay tới.

“Ta vẫn có chút lo lắng, tên Tiểu Liên đó sẽ không gây ra chuyện gì chứ?”

“Đại nhân không cần lo lắng, người đã do bên ta đã dậy bảo qua, hẳn đương nhiên là biết cách cư xử.”

Đã quá nửa đêm, lại là thời khắc hoạt động mạnh của những nơi như tiểu quan quán này. Lúc này khắp các phòng đều tràn ra tiếng thở dốc ái muội, hương diễm, trên hành lang đã không còn mấy người. Hai tiểu quan nho nhỏ, vì không có khách, mà nhàm chán ngồi buồn chuyện, những chuyện vặt vãnh loạn thất bát tao.

“Vừa rồi để người bị bắt đi như thế, Tiểu Liên đại ca sẽ không sao chứ!”

Tiểu quan nhỏ hơn, tên Nại Tử, niên kỷ còn nhỏ, vẫn chưa khai bao, có chút ngờ nghệch cùng lo lắng hỏi, đổi lại một tràng cười không dứt của người lớn hơn.

“Sao sao cái búa! Hắn mà không bị mang đi mới là có chuyện đấy!”

Ngừng cười một chút, tiểu quan lớn hơn tên Kỳ Liên nói tiếp.

“Vừa rồi một màn bán nghệ không bán thân thật là làm ta cười đến muốn treo quai hàm. Mà không ngờ bọn có tiền thật là dễ lừa, chỉ diễn diễn một chút liền được giá gấp năm lần. Tên Tiểu Liên đó thật là cao thủ.”

“A! Sao thế được?”

Nại Tử có chút không xác định hỏi.

“Tất nhiên, người mới tới nhiều cái còn chưa biết rồi, Tiểu Liên là thủ đoạn nhất ở đây đấy, nội cái ngón đàn vừa rồi ta nghe còn suýt bị lừa đến rớt lệ, huống chi là đám đại nam nhân.”

“Tiểu Liên là đi lừa người hả? Huỳnh ấy không phải là xử nam bán nghệ không bán thân à?”

“Hahaha! Đương nhiên không phải. Không ngờ người cũng bị màn này lừa. Hắn ta mà còn là xử nam thì ta đây phải là đệ nhất trinh nữ rồi.”

Kỳ Liên cười lên khanh khách, lấy tay vò rối đầu người Nại Tử.

“Vậy không sao chứ, lừa dối người ta như vậy, rủi bị phát hiện, Tiểu Liên ca ca có khi nào bị đánh không? Hơn nữa nam nhân kia thoạt nhìn rất ghê gớm.”

“Người lo cái gì, cũng không phải là nữ nhân có màng trinh. Với lại, tên Tiểu Liên đó thủ đoạn ghê lắm, cần làm cái gì liền làm, cần biểu hiện cái gì liền biểu hiện, có trời mới phân biệt được.”

“Thế nhưng...”

“Cũng đâu phải lỗi tại bọn ta. Tại đám đàn ông thối đó, ngày nào cũng đi phiêu kỹ mà còn muốn xử nam, làm gì có lắm xử nam cho bọn hắn khai bao đến thế. Hôm nay tên Trác Lâm đó, đột nhiên đến, kêu muốn tìm hàng tốt, lại còn phải là xử nam, Lý lão bản đi đâu mà kiếm, đành phải để tên Tiểu Liên kia ra tay. Nếu không có chút ngón nghề đó thì tiểu quan quán này còn trụ được bao lâu.”

Kỳ Liên hung hăng nói, Nại Tử cũng không dám ý kiến, chỉ gật gật như gà mổ thóc.

“Chuyện đó là chuyện các người bàn được à?”

Từ trong bóng đêm bắt gặp đi ra một nam nhân, vẻ ngoài kì dị không khỏi làm hai tiểu quan giật mình đến suýt hét toáng lên.

“Mặc Liên lão sư!”

Đánh giá người mới tới này, không khỏi tự hỏi, kỹ nam quán cũng có người thế này sao. Người này không thể gọi là loại hình mỹ thiếu niên được, không có bất cứ điểm nào đẹp, thân hình cao lại ốm, gầy như con bọ ngựa, da trát phấn dầy có chút bủng beo, gương mặt chẳng có điểm gì xuất sắc, hình như đã có chút quá

tuổi. Nghề này thực chất quan trọng cũng không phải là gương mặt, mà là khí chất. Tiểu Liên vừa được đưa đi kia có chút thanh lệ thoát tục, Kỳ Liên kia lại có điểm sáng khoái, vui tươi, Nại Tử tuổi còn nhỏ nhưng khẳng định lớn lên cũng sẽ động lòng người, thì đặc biệt người này Mặc Liên một thân tục khí, mắt lại có chút nhỏ, gian xảo như con chuột, khó có nam nhân nào có thể muốn ôm hắn đi. Hôm nay hắn đã uống không ít rượu, có chút đi đứng lảo đảo, cả người bốc mùi, chỉ nghĩ thôi đã muốn người khác nhìn mặt.

“Chỉ là chút chuyện phiếm lúc nhàn rỗi thôi, người cũng đừng có quá đáng.”

Kỳ Liên hừ một tiếng nói, hiển nhiên không có cảm tình với người mới đến. Nại Tử vì không rõ tình hình liền im miệng.

“Các người vào chôn này thì tập trung lo chuyện của mình đi. Ta khuyên càng ít lo chuyện bao đồng thì càng sống lâu.”

Mặc Liên cũng không nói gì nhiều, liền một tay ôm bình rượu một tay như bạch tuộc cuốn chặt lấy nại tử, như có như không khiêu khích qua lại, hơi thở mang mùi rượu quanh quẩn bên cần cổ. Nại Tử hiển nhiên là không có kinh nghiệm, bị đùa giỡn đến mặt đỏ bừng bừng, chọc cho Mặc Liên cười khúc khích. Rõ ràng tên này khiến người chán ghét như vậy, vừa xấu, lại vừa tiện, nhưng mà thật có kĩ thuật, rất biết cách khiêu khích nam nhân. Hắn ngật ngưỡng đi mất, để lại sau lưng Kỳ Liên đã tức đến đen mặt, hét lên.

“Thế nên người mới sống lâu đến nỗi thành con quỷ già rồi. Tên *** vừa già, vừa xấu, chết tiệt!”

Kỳ Liên chửi đến mức mặt đỏ bừng bừng, thở cũng gấp, bên cạnh Nại Tử bị đùa đến cũng tức giận, hung hãn nói.

“Tên này là ai vậy? Thật là quai nhân.”

“Hắn là Mặc Liên, người gọi là Mặc Liên lão sư. Hắn trụ ở đây sớm nhất, cũng thủ đoạn nhất. Người xem, chơi mấy năm đã bị nam nhân hút khô thành cái dạng kia rồi. Sau này, người cần thân một chút, gặp hắn thì tránh xa ra. Hắn không phải dạng vừa đâu.”

“Đã biết!”

Nại Tử nói chắc như đinh đóng cột, cùng Kỳ Liên rời đi mất.

Những điều bọn họ nói đều là đúng, nhưng một từ một chữ đều chẳng tới tai Mặc Liên, hắn vẫn thản nhiên mà uống rượu, uống cho say sưa. Hồi trẻ từng bán mạng kiếm tiền, loại rượu nào mà chưa từng uống, ngon nhất cũng chỉ làm cho người ta say thôi, say một trận, liền tỉnh. Bây giờ, hắn đã quá tuổi làm nam kỹ, tính ra đã gần ba mươi, bỏ nghề bao nhiêu lâu rồi, nhưng cái thói quen say sưa vẫn không bỏ được, mặc kệ có nam nhân chịu ôm hắn không, có nam nhân chịu bỏ tiền cho hắn mua rượu không.

Hắn đã say đến ngật ngưỡng, đi đường đụng người liền làm người phiền phức đến mức muốn đẩy hắn ra ngoài, một đường đi đến hậu viện. Hôm nay không có trăng, ngoài hậu viện treo hai chiếc đèn ***g nhỏ, ánh sáng mờ mờ, có một tên ăn mày què ngồi dựa vào cửa mà ngủ, trên người chỉ có đắp ít rơm rạ. Mặc Liên đã say sưa đến không biết gì nhìn chăm chăm hắn, vừa bẩn, vừa xấu, tóc tai loạn như mớ rế cây, mặt thì đen thùi lùi, lại còn nổi hạch nổi mụn tùm lum, thế nhưng Mặc Liên lại nhìn chăm chăm, nhìn như nhìn thú vui cảnh đẹp, còn cười khanh khách.

Tên ăn mày dường như ngủ cũng chẳng được thoải mái, đêm khuya có chút lạnh, hắn lại ăn mặc rách nát, chỉ có chút rơm rạ đắp thân, nên ngủ không được sâu, đánh rung mình một cái liền tỉnh lại. Nhìn người đối diện. Trong đêm quỷ dị cười, lại mang một bộ mặt trát phấn to vẽ xấu xí như vậy, đến tên ăn mày cũng chẳng chịu nổi phải giạt mình một cái, miệng ú ớ không phát ra tiếng động. Mặc Liên hứng thú bưng bưng quan sát hắn, mắt nheo nheo lại như con mèo, cười càng tợn.

“Ha ha! Lại là một tên câm.”

Tên ăn mày cũng chỉ ngạc nhiên lúc đầu, sau không chịu yếu thế trừng mắt với Mặc Liên, hai bên mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, trừng một lúc, điên rồ thế nào Mặc Liên lại trừng ra phản ứng. Là do rượu vào khiến hắn đã phân không rõ mọi chuyện, lại thấy cô đơn, muốn được nam nhân ôm, chỉ có thể mới khiến hắn ngay cả đối với một tên ăn mày xấu như quỷ này sản sinh ra dục vọng. Đã bao nhiêu lâu rồi không làm, có lẽ là vài năm rồi không ai động đến hắn nữa. Vì dục vọng của bản thân mà Mặc Liên có chút đố

mặt, lại chẳng suy nghĩ gì, dứt khoát thuận theo. Đưa một tay với vào thứ đã đứng thẳng của mình, một tay vuốt ve bộ ngực của nam nhân, lại ngoài mong đợi phát hiện ra tên này mặt có xấu, người dù có hơi gầy nhưng ngực sờ thật tốt, rất đàn hồi.

Kỳ thực Mặc Liên đã quá tuổi, lại có điểm già xấu, nhưng kỹ thuật khiêu khích nam nhân là rất tốt, không phải vậy thì tên Nại Tử kia vừa rồi đã chẳng bị hắn chọc cho thở hồng hộc. Lúc này hắn vuốt ve ngực của tên ăn mày lại thêm mười phần nhiệt tình, xoa, nắn, miết, nắn đủ kiểu, hơi thở dồn dập mang màu sắc *** phả lên mặt tên ăn mày, ngân nga khe khẽ. Lúc Mặc Liên đạt cao trào, hơi thở lại càng hỗn loạn, “A” một tiếng liền bấn đầy tay mình. Mặc Liên chẳng suy nghĩ được gì cả, hai mắt nhắm nghiền, chỉ thấy trống rỗng trong lòng, muốn hôn, liền đưa môi lên tìm môi người lạ.

Thế nhưng trong khoảnh khắc, tên ăn mày liền xoay người đi tránh né, nụ hôn rơi vào khoảng không làm Mặc Liên mở to mắt ra ngạc nhiên nhìn, phát hiện trong mắt đối phương là mờ mịt, khó hiểu. Vừa rồi chỉ lo cho bản thân mình, hoàn toàn không để ý tên ăn mày kia, giờ Mặc Liên mới thấy ngoài bản thân ra, đối phương một tia phát tình cũng không có, trong mắt trừ không hiểu vẫn là không hiểu.

“Ra là một tên gốc!”

Mặc Liên lẩm bẩm, cũng thanh tỉnh không ít. Phát hiện bản thân như thế mà lại đi động tình với một tên ăn mày xấu xí, lại ở ngay giữa đường, giữa phố mà làm trò con mèo kia, mặc dù giờ đã là nửa đêm, chẳng có ai nhìn, nhưng vẫn thấy mất mặt, tức giận khó hiểu. Hắn liền chỉnh trang lại y phục của mình, một tay đẩy thứ *** dịch bấn thiu kia cứ thế chui lên cái áo đã rách tan rách nát của tên ăn xin. Tên ăn xin lại Ứ ở mấy tiếng vô nghĩa, đưa cặp mắt ngu ngốc ra nhìn hắn.

“Hừ, vừa rồi mình còn bị từ chối bởi thứ này.”

Nghĩ nghĩ, Mặc Liên hung ác đá cho tên ăn mày mấy cái. Tên ăn mày cũng không chịu ngồi yên, một tay bắt lấy cái chân đang giơ lên của hắn, mắt hung hăng trừng. Tên này trông như vậy mà khí lực thật lớn, một tên ẻo lả nát rệu như Mặc Liên liền ra tay không được, buồn bực xoay người đi. Lại nghĩ, rượu có lẽ cũng không nên uống nhiều, tránh để rượu say loạn tính.

Nghĩ vậy Mặc Liên liền ném bình rượu uống dở cho tên ăn xin vẫn đang ngồi trên mặt đất kia.

“Cho người! Uống vào cho ấm người, đừng để bị chết rét!”

Nói rồi, Mặc Liên liền tiến vào trong viện, đóng cửa.

2. Chương 2

Buổi sáng hôm sau tỉnh dậy, Mặc Liên ôm đầu đau đến nhú mày. Quả nhiên đã qua tuổi trẻ rồi thì không nên uống rượu, mà uống như hắn thì là có chút không cần mạng. Thực ra sinh ý của Tiểu quan quán hầu hết là rơi vào buổi tối, ban ngày gần như không có việc gì cho bọn hắn làm, nên Mặc Liên cũng thành thói nhàn nhã. Hắn rửa mặt, súc miệng, thay một thân y phục lờ lợt, rồi ngồi trước gương bắt đầu trang điểm, kẻ mắt, kẻ mày. Lại nhìn gương mặt lồ bịch trong gương, hắn không khỏi cười khở. Đúng lúc này, một tiểu quan xông vào, ầm ĩ gọi hắn.

“Mặc lão sư, Lý lão bản gọi người!”

“Đi ra!”

Mặc Liên gần từng tiếng nhắc nhở, đập mạnh hộp hương phấn xuống bàn. Ai trong viện đầu biết, hắn đối với người làm phiền hắn lúc trang điểm là rất căm ghét. Tiểu quan này đã bị thái độ của hắn dọa sợ đến nói lắp luôn rồi.

“Nhưng... nhưng ...có chuyện gấp...”

“Đã biết, ta trang điểm xong sẽ tới!”

Mặc Liên hừ lạnh. Tiểu quan kia cũng không dám nán lại lâu, liền đi mất, trong lòng lại không ngừng chửi thảm, đồ đĩ già, đã xấu đến mức đấy còn trang điểm làm cái nỗi gì.

Một lúc lâu sau, sau khi nhìn vào gương thấy thật vừa mắt, Mặc Liên liền rời phòng, theo phân phó đi tìm Lý lão bản. Mặc dù tên tiểu tử vừa rồi không nói, nhưng gọi hắn đến vào lúc này, chỉ có một nơi để đi, là hình đường. Khi Mặc Liên đến, quả nhiên chỗ này tụ tập không ít người. Mọi người thấy hắn đến liền dạt ra thành lối cho hắn tiến vào, một tiếng, hai tiếng “Mặc lão sư” chào hỏi.

Bị quăng chính giữa hình đường, một tiểu thiếu niên bị trói cả hai chân hai tay đang giãy giụa, miệng không ngừng chửi. Nhanh chóng đánh giá người trước mặt, tuổi tác chắc khoảng mười sáu đi, tay và chân hơi gầy nhỏ, gương mặt không quá xuất sắc, ánh mắt quá sắc bén, không phải loại hình có thể lấy lòng người khác, chỉ có thể đánh giá thiếu niên này thuộc loại trung bình.

“A! Mặc Liên đến rồi! Lại nhìn, hôm nay chúng ta có người mới đến.”

Lý lão bản thấy Mặc Liên đến liền cười nói, hắn đang nhàn nhã ngồi trên ghế uống trà, hoàn toàn không để mắng chửi của tiểu thiếu niên vào mắt.

“Các ngươi là súc sinh. Có giỏi thì thả ta ra. Kể sĩ thà chịu chết cũng không chịu nhục. Ta sẽ không đời nào để các ngươi đạt được mục đích đâu. Ta dù chết cũng không tha cho các ngươi.”

“Lý lão bản mua tên này ở đâu? Bao nhiêu đây?”

“Là bên Long Thành đưa tới đấy! Rẻ lắm, có 200 lượng.”

“Thế làm sao gọi là rẻ được, tên tiểu tử này cũng chỉ đáng giá bằng ấy tiền thôi.”

Vừa nói, Mặc Liên vừa cười dùng đầu ngón tay nâng cằm tiểu tử lên, ánh mắt lộ liễu đánh giá như đang xem một món đồ. Tiểu tử này cũng không phải dạng vừa, liền há mồm ra cắn, bị Mặc Liên nhanh tay nhanh rút kịp, đồng thời tay như hai gọng kìm bóp hàm hắn, làm hắn đau đến nhú mào, không khép miệng lại được.

“Thật không biết điều!”

“Bỏ cái tay thối tha của ngươi ra tên yêu quái xấu xí kinh tởm. Chỉ cần ta thoát được khỏi đây ta liền chặt hết tay các ngươi.”

“Hừ, khoan nói chuyện có thoát được không. Nếu bây giờ ngươi không ngậm miệng lại ta liền cho mười đại hán đến đây cưỡng bạo ngươi. Ngươi không phải không biết chúng ta ở đây làm nghề gì”

Tiểu tử vẫn còn muốn cãi lại, lại nuốt ầm ức vào trong bụng, không dám tiếp tục lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm. Mặc Liên thấy hắn như vậy liền có cảm giác vừa lòng, đúng là tiểu hài tử, bình thường to mồm, nhưng vẫn không có gan, không dám thực sự chống đối. Lý lão bản cao cao nhìn xuống, không có ý kiến gì, im lặng để Mặc Liên xử lý.

“Trước trói tiểu tử này tại đây đã, hôm nay đừng cho hắn ăn gì, đợi khi tiểu tử này thành thật hơn thì ta sẽ nói chuyện tiếp!”

Mặc Liên phân phó rồi trực tiếp muốn rời khỏi, Lý lão bản sau lưng hắn cũng không có ý kiến gì liền phát tay nói.

“Tạm thời như vậy. Giờ đã hết việc, mọi người giải tán. Các người đừng có lười biếng nữa, còn không có việc để làm sao mà tập trung cả ở đây. Ta cũng không phải là nuôi không các ngươi, đi làm việc.”

Mọi người thấy đã hết thứ để xem liền nhanh chóng tản ra, tên tiểu tử thấy mình bị bỏ mặc lại liền giãy giụa, miệng loạn chửi.

“Bọn cẩu tặc, quân khòn nạn! Thả ta ra! Thả ta ra!”

“Ngươi tên là gì?”

Lý lão bản cười thân thiện, vỗ vỗ mặt hắn hỏi.

“Liên quan gì đến ngươi, tên bất nam bất nữ. Thả ta ra!”

“Bị bán vào đây thì tên gì cũng không quan trọng nữa. Từ giờ gọi là Hồng Liên đi.”

Mặc Liên đang rời khỏi, liền quay lại, chán ghét nói.

“Bịt miệng hẳn lại đi, đừng để hẳn kêu liên tục nữa, thật phiền.”

Rất nhanh liền đến buổi tối, tiểu quan quán đã mở cửa, chẳng đèn đón khách, ồn ào một mảng. Nơi buôn thịt bán người rất có phong hạm buôn thịt bán người, nơi nơi rộn rã tiếng cười đùa, tán tỉnh, mùi hương phấn, mùi rượu cùng mùi xác thịt. Đêm thường dài, mà một kẻ như Mặc Liên có làm gì cũng chẳng ai để ý đến hẳn.

Tùy tiện rẽ một lối, Mặc Liên không có chủ đích tiến vào hình đường, đi nhìn nhìn tên tiểu tử gọi tên là Hồng Liên một chút. Hẳn từ buổi sáng vẫn bị trói nằm ở trong này, chẳng ai bận tâm, miệng cũng đã bị bịt lại. Thoáng nhìn vào cổ tay cổ chân của hẳn thấy vết dây trói hẳn đỏ, hiển nhiên là do giầy giụa quá nhiều mà thành, mi mắt hơi ướt, nhắm nghiền lại, có lẽ mệt mỏi cùng lo lắng mà ngủ mất, ngay cả Mặc Liên tiến vào cũng không chút phản ứng.

Mặc Liên liền động chân đá đá cho hẳn tỉnh, lại tháo xuống khăn bịt miệng hẳn ra. Tiểu tử tỉnh, nhìn nhìn người tới, ánh mắt nhanh chóng trở lên cường liệt cùng cảnh giác, thân thể cũng có chút co rụt vào.

Mặc Liên cũng không để hẳn vào mắt, ngồi vào một chiếc ghế trong phòng, thật bình tĩnh lồi bữa tối của mình ra ăn, chỉ có hai chiếc bánh bao cũ mà hẳn ăn đến thật ngon lành, dường như là cố ý mang đến đây ăn cho người khác xem. Tiểu tử bị bỏ đói cả một ngày đói đến mức mờ mịt đầu óc nhưng vẫn ngang bướng không chịu tỏ ra yếu thế, cố gắng thẳng lưng, trừng mắt nhìn. Mặc Liên có chút ăn không tiêu liền giờ chân lên đá người bị trói trên mặt đất, đá liên tiếp mấy cái.

“Làm sao rồi? Không chửi nữa!”

Tiểu tử kia “Hừ” một tiếng không trả lời, quay mặt đi, khóe miệng bị hẳn đập có chút bầm dập.

“Khinh ta. Nói cho người biết một miếng ta cũng sẽ không cho người ăn”

Nói nói, Mặc Liên động cước sờ người trên mặt đất, lục tới lục lui trên người, tiểu tử kia bị hẳn làm bất ngờ, cũng không quen bị người động chạm liền la lên.

“Làm cái gì? Người làm cái gì?”

“Im miệng! Sau này người đâu phải chỉ bị nam nhân làm có mỗi thế này.”

Mặc Liên không khách khí tát hẳn một cái, tay vẫn không dừng lại, tiếp tục tìm kiếm, lại nói.

“qua đúng là người Long Thành bán tới, hẳn bên đó đã bị lột sạch rồi, trên người chẳng moi ra thứ nào có giá trị. ... a, đây là cái gì.”

Mặc Liên lồi được trong ngực tiểu tử ra một túi thơm thật bình thường, trên có thêu một chữ Thiên đơn giản, nhìn qua cũng biết không phải đồ quý, đáng giá gì nên tiểu tử này mới còn giữ lại được. Trong ánh mắt của tiểu tử đột nhiên hiện lên tia kinh hoảng phức tạp, muốn nhào lên để đoạt lại, nhưng vì vẫn đang bị trói liền vô vọng. Mặc Liên đưa túi thơm lên nhìn kĩ, quả thật là thứ hàng hạ phẩm.

“Đừng có động vào, đồ bán thối. Trả đây!”

Tiểu tử lại một lần nữa giãy giụa muốn đoạt đồ về, ánh mắt nhìn hẳn trừng trừng căm phẫn, tùy thời có thể bùng nổ. Mặc Liên thấy ánh mắt đó có chút tức cười, tên nào vào đây cũng mang theo ánh mắt như thế, thế nhưng nếu một năm sau mà ánh mắt đó vẫn không thay đổi thì hẳn mới thật là bội phục. Vì thế, không mang một tia thương cảm, Mặc Liên hướng tiểu tử, nhìn xấu xa nói.

“Cái đồ rẻ rách này rất quan trọng sao? Muốn đoạt về?”

Tiểu tử dường như là suy nghĩ vấn đề gì đó liền không trả lời ngay, cúi đầu thật lâu, sau mới đột ngột ngẩng lên nhìn hẳn. Kỳ thực hôm nay, bị đối xử như thế này, tiểu tử có chút xác định được hoàn cảnh của mình, muốn thoát ra, muốn không phải bồi nam nhân, nhưng hẳn đã suy nghĩ thật lâu cũng không ra biện pháp. Nghĩ lại cả ngày hôm nay cũng chỉ có tên điên này để ý đến mình.

“Ta cầu xin người, người giúp ta được không. Thả ta đi!”

“Năm mơ.”

Mặc Liên lạnh lùng cự tuyệt, tiểu tử vẫn không vì thế mà bỏ cuộc, cố tìm tòi cho mình bất kỳ một tia hi vọng nào.

“Vậy cầu người, người giúp ta mang túi vải này đi tìm Thiên ca, làm buôn bán trầm hương tại khu phố Tây, huynh ấy nhất định sẽ đến giúp ta.”

Mặc Liên từ trên cao nhìn xuống, đánh giá tiểu tử, thấy ánh mắt hắn thẳng tắp nhìn mình, ánh mắt ánh lên một chút hi vọng sinh động, cùng với yêu thương khó che giấu, đột nhiên cảm thấy rất ghét bỏ, liền giơ chân ra đạp hắn một cước, khiến hắn ngã ra nền nhà, độc ác nói.

“Muốn ta giúp sao? Vậy liếm đế giày cho ta, thế nào?”

Tiểu tử ngược mắt lên nhìn hắn, đôi mắt có chút đỏ ửng, ủy khuất, cùng tuyệt vọng, hắn dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, mới có mười lăm tuổi đi, lại phải đối mặt với tất cả truyện này. Mặc Liên hài lòng nhìn, đây mới là ánh mắt nên có chứ.

“Không làm? Vậy ta liền rời đi!”

Mặc Liên thực sự đứng dậy, thu chiếc bánh bao còn lại, chưa kịp ăn vào trong giỏ. Tiểu tử kia thấy vậy liền vội vàng hô lên.

“Đợi đã!”

Mặc Liên cũng không nói gì, chỉ đơn giản tiến lại, giơ đế giày lên, đặt trước mặt tiểu tử, ý tứ thật rõ ràng.

Đêm thật dài, đầu đó vang lên tiếng ân a không rõ, nghe rất sắc tình. Trong một gian phòng, hương rượu nồng đậm lan tỏa, một tay của vị đại thúc trung niên đã với vào trong vạt áo mỹ nhân, mỹ nhân cười ha hả, thản nhiên đón nhận, lại dùng một tay đùa bỡn tính khí của đại nam nhân.

“Lý đại nhân hôm nay thật không chuyên tâm nha!”

“Đâu có! Kỳ Liên xinh đẹp đến mức này, là ta say đắm không thoát ra được.”

Lời nói sắc tình trêu đùa thoát ra, vạt áo giải khai, một hồi vận động không tránh được.

Mặc Liên cứ thế mà đi, trong đêm tối cũng không bị những âm thanh hương diễm làm ảnh hưởng, chỉ buông ánh nhìn chua chát. Trong lòng hắn muốn uống rượu, lại nhớ tới hôm qua bao nhiêu rượu đều trút cho tên ăn mày, liền hối hận không thôi, không biết sao lại chạy tới hậu viện, tới cửa sau.

Ngoài ý muốn, Mặc Liên vẫn thấy tên ăn mày đó ngồi yên tại vị trí cũ, ngay cả tư thế cũng y như cũ, lại nghĩ tên đó hình như bị què, hẳn là không di chuyển được. Hôm nay hắn không say rượu, liền thật thanh tỉnh mà đánh giá tên ăn mày trước mặt. So với kí ức mờ mịt hôm qua, Mặc liên không khỏi thốt lên, thật tởm, thế nhưng mình thật cùng với tên đó động tình, còn làm trò đáng xấu hổ đó nữa, chắc là vì cơ khát quá rồi. Nghĩ đi nghĩ lại, Mặc Liên cảm thấy không có gì không đúng, mình cũng chẳng phải là mỹ nam, hồng bài gì, còn kén chọn so đo thì đúng là ngu xuẩn.

Đã quá nửa đêm, tên ăn mày không có khả năng còn thức, liền gà gật ngủ, vẫn như đêm qua bị rét lạnh mà run hừ hừ. Mặc Liên nghĩ nghĩ liền đá hắn tỉnh, lại nhìn chai rượu không mà hôm qua mình để lại cho hắn, đúng là của mình, nhưng một giọt cũng không còn. Bực mình, lại chửi ầm lên.

“Không phải chứ, người là ăn mày, đã thành cái dạng này rồi mà còn nghiện rượu, uống hết rượu của ta.”

Tên ăn mày nửa đêm bị hắn làm loạn mà tỉnh, lại bị hắn rống quát như thế liền có chút ngu ngốc trừng mắt nhìn, hiển nhiên không cho vị khách tính khí không tốt này một thái độ tốt đẹp.

“Các người đều như thế, căm ghét, khinh thường ta đúng không. Kêu ta là con quỷ già! Chính các người, một bọn sói mặt trắng vô ơn, sau này đều không có được kết cục gì tốt đẹp.”

Mặc Liên hôm nay không có rượu uống, vì vậy cũng không thể mượn rượu say sưa, nói bừa, làm loạn, nói ra một chút rồi nghĩ nghĩ chính mình chẳng có gì để làm với tên ăn mày này cả. Tên ăn mày hiển nhiên cũng không có hứng tiếp chuyện hắn, hơn nữa hẳn là tên câm, mặc kệ Mặc Liên nói gì cũng không đáp lại, chỉ chứng chừng nhìn, làm hắn không thực xác định được liệu tên này có hiểu hay không.

Mặc Liên trầm mặc ngồi bên cạnh hắn, ngồi vẽ vòng trên mặt đất, quan sát người bên cạnh. Tên ăn mày không có quá nhiều động tác, cũng không thềm để Mặc Liên vào mắt, thấy tên đó duỗi duỗi tay, rồi lại cời đôi giày rách nát duỗi duỗi các ngón chân, còn u ơ kêu lên thật thoải mái, rồi lại xỏ giày vào. Mặc Liên nghĩ có lẽ dù không cần đi lại nhưng đeo một đôi giày như thế này sẽ thấy khó chịu đi. Tên ăn xin khẽ thả lỏng cả người rồi xoay ngược xoay xuôi, tìm một tư thế thoải mái để ngủ. Nhìn toàn bộ động tác đó có chút đơn thuần, Mặc Liên không nhận được thấy buồn cười, lại vươn ngón tay chọc hắn, tên ăn mày cũng chẳng cần lại, chỉ hừ hừ tránh đi ngón tay, đổi một tư thế khác. Hai người, người truy, người đuổi có chút làm đến vui vẻ.

Ngồi đến chán chê, cũng quan sát tên ăn xin đến chán chê, Mặc Liên liền muốn đứng dậy đi vào. Trước khi đi vào, hắn liền lôi từ trong ngực ra hai thứ, ném vào chiếc bát đã sứt mẻ bần thủ đến không ra hình gì trước mặt tên ăn xin. Một là chiếc bánh bao hắn ăn còn thừa, đã nguội ngắt, lúc này không còn muốn ăn nữa, còn vật thứ hai, chính là một cái túi thơm thực bình thường, trên chỉ có thêu một chữ “Thiên”.

“Hôm nay chỉ có thể này thôi. Ta hứa ngày mai đi mua rượu sẽ mời người uống!”

Tên ăn xin thật ngạc nhiên, lại giương mắt nhìn bóng lưng Mặc Liên khuất sau cánh cửa hậu viện.

3. Chương 3

Hôm nay cũng chỉ là một buổi tối bình thường thôi.

Tiểu quan quán vẫn đông khách như bình thường, người đến không ngớt. Đây là chốn vui chơi, sẽ không có người nguyện ý muốn quản chuyện của người khác, việc mình mình làm.

Như lúc này, một tiểu sinh dáng vẻ rách nát, nhìn qua đã thấy là không có tiền, bị đuổi ra ngoài, bị đẩy ngã ngay trước cửa quán.

“Cho ta vào! Làm ơn cho ta vào! Ta muốn gặp Hàn Liên, chỉ một chút thôi cũng được!”

“Thỉnh người đi cho! Người bộ dạng này mà rồi mà còn muốn đi gặp Hàn Liên.”

Một tiểu quan đứng khoanh tay trước cửa, chính là Kỳ Liên cao cao tại thượng nhìn xuống hắn, khinh thường nói.

Vẫn không từ bỏ, tên tiểu sinh đó liền chặt vật đứng dậy, định cố xông vào một lần nữa, “Ta rất nhớ Hàn Liên, chúng ta yêu nhau như thế, ai cũng không ngăn cản được!”

Tiếc thay cho hắn, hắn nỗ lực như thế nào, liền chưa kịp đứng thẳng đã lại bị người xô xuống.

“Yêu! Cho ta xin đi! Người tương người vẫn còn là Tổng thiếu gia sao? Giờ người chỉ là tên thư sinh nghèo rách mồng tơi thôi, còn muốn đi phiêu kỹ, còn muốn bàn chuyện yêu đương? Người có tiền sao?” Kỳ Liên không chút lưu tình, tàn nhẫn nói. Tên tiểu sinh lại lần nữa liều sống liều chết ôm lấy chân hắn, cầu nói.

“Khụ khụ... Ta có tiền! Ta có!”

Hắn một tay gian nan ôm lấy chân Kỳ Liên, một tay chặt vật lực trong người mình ra một bao đựng tiền, giờ giờ lên, tay có chút run rẩy. Kỳ Liên cũng lười đá hắn, khinh thường cầm lấy bao tiền, giở ra đếm, tổng cộng được khoảng gần hai mươi lượng bạc trắng.

“Hừ, có thể này. Độc tiền bồi chúng ta uống rượu cũng chẳng đủ. Người từ bỏ ý định đi!”

Không ngờ tên tiểu sinh này lại một mực ôm chân Kỳ Liên, càng ôm càng chặt, lại rống to.

“Không! Khụ khụ... Ta nhất định phải gặp Hàn Liên!”

Người vây xem chỉ trở hắn không ít, có mấy ai là đồng cảm, hầu hết là chửi hắn còn không kịp. Vì một tên tiểu quan mà biến bản thân thành bộ dạng này. May cho hắn, đây là hậu viện, cũng chẳng có đông người. Một tên ăn mày què diên diên khùng khùng, từ đầu đến cuối vẫn giương mắt nhìn.

Hầu hết mọi người đều nhận ra tên tiểu sinh này, hẳn gọi là Tống Ngọc. Trước kia Tống gia còn có tiền, thường xuyên ra vào chốn này, là một tên ăn chơi công tử không có gì hơn, thuần túy chỉ là một con sâu gạo, chuyện kinh doanh, gia nghiệp đều không có chút tham gia. Thật may, hẳn cũng không phải loại ăn chơi phá phách, không cờ bạc rượu chè, đến chỗ này cũng chỉ gọi độc Hàn Liên.

Thế nhưng đời không bằng phẳng, Tống gia bị người hãm hại, một đêm mất trắng. Hẳn cứ thế mơ mơ hồ hồ chưa biết gì mà từ một công tử có tiền thành kẻ tay trắng. Cha hẳn vì trốn nợ mà chạy mất, gia đình, họ hàng cứ thế mà li tán. Đối với dân trong thành, chuyện này vẫn là một giai thoại, rảnh rỗi liền đem ra bàn tán, thế thái nhân sinh biến ảo không ngừng.

Tống Ngọc vốn là thư sinh, chuyện gì cũng làm không nổi, rơi vào cảnh này, rất khó chấp nhận thích nghi, đừng nói đến chuyện như vực dậy tinh thần, lo chuyện làm ăn hay cuộc sống sau này nữa. Hẳn ngày ngày đều chìm trong tuyệt vọng, đến đây kêu khóc đòi gặp Hàn Liên cũng không phải ngày một, ngày hai.

Thế nhưng nơi đây là chốn nào? Người ta chỉ nhìn tiền chứ không nhìn mặt người, khi hẳn có tiền hẳn chính là khách quý, đích thân lão bản ra đón tiếp từ ngoài cửa, khi hẳn có tiền thì đến bậc cửa cũng không bước vào được, đừng nói đến chuyện gặp được Hàn Liên.

“Không thể nào! Không thể nào! Khụ khụ... Ta đã mất tất cả, chỉ còn Hàn Liên thôi.” Tống Ngọc hoang mang nói, còn ho liên tục một tràng, dáng vẻ suy yếu đến cực điểm.

Kỳ Liên cũng có chút thông cảm, kềm chán ghét. Đùa chứ tên này một tuần nay trực ở đây đòi gặp người rồi, ai ai cũng sẽ thấy đây là đại phiền phức thôi, liền muốn khuyên hẳn quay về.

“Người tỉnh lại đi. Chúng ta là tiểu quan, nào có ai thật lòng yêu người. Hàn Liên cũng biết người ở đây chờ hẳn mà hẳn có thêm ra đầu. Người đã thành bộ dạng này rồi, không bằng tự lo cho bản thân mình đi.”

“Người nói dối! Người nói dối...!” Tống Ngọc ngồi xổm trên mặt đất, suy yếu lắm bầm.

Đúng lúc này, có một tiểu quan nữa, chính là Nại Tử chạy tới, vừa chạy vừa hô to.

“Kỳ Liên, có Vương đại nhân đến tìm huynh, Lý lão bản kêu ta đi gọi huynh về.”

“Đã biết!”

Vừa lúc Kỳ Liên cũng đã muốn hết kiên nhẫn với Tống Ngọc, liền cầm túi tiền chưa được đến hai mươi lượng bạc đó ném lên người hẳn, thuận tiện cho hẳn thêm mười lượng bạc, cao giọng nói.

“Cầm số tiền này rồi đi đi, ngày mai đừng đến nữa! Không sẽ cho người đánh người què chân.”

Nói rồi Kỳ Liên liền đi thẳng vào trong tiểu quan quán. Nại Tử vẫn ở lại nhìn nhìn Tống Ngọc, chỉ thấy hẳn ho khù khụ trên mặt đất, hiển nhiên cũng biết chuyện của người này, cũng chẳng có thiện cảm, nghĩ nghĩ vẫn thấy chỉ là một tên vô dụng, quá sức yếu đuối.

Tuy không thiện cảm, nhưng Nặc Tử vẫn là đứa trẻ, tâm tính còn tốt, khuyên khuyên Tống Ngọc “Ta nói thật người nên cầm số tiền này đi khám đại phu đi.”

Nói rồi cũng không lưu lại nữa, liền trở vào, cửa hậu viện liền đóng, phút chốc chỉ còn mình Tống Ngọc co ro ngồi ngoài này.

Trời đã bắt đầu cuối thu, lạnh đến mức chó hoang mèo hoang cũng ngại ra đường kiếm cơm ăn, hầu hết toàn nằm co ro một góc, rũ ánh mắt buồn thảm mà trông ra ngoài. Tại góc hậu viện kĩ nam quán, chẳng có ai ngó ngang, tên ăn mày què vẫn như cũ cuộn tròn người trên mặt đất, động không động, chỉ có hơi thở mỏng manh là chứng tỏ hẳn vẫn còn đang sống. Nơi này người đi lại cũng ngại hăm hiu mà không đặt chân đến, lại càng không cần nói là sẽ có ai hảo tâm mà cho hẳn tiền, nhưng mà hẳn dường như cũng chẳng nhận thức được mà bỏ đi nơi khác. Hẳn ngồi ở đây đã một tuần, hầu hết là duy trì cùng một tư thế, cùng một dáng người, ngày ngày chỉ trông mong đồ ăn thừa, vớt đi từ kĩ nam quán, mà người đưa đồ ăn cho hẳn vốn dĩ chỉ có Mặc Liên. Nếu không có đồng đồ ăn đó thì hẳn, có thể đã chẳng qua nổi mà đợi đến mùa đông. Mặc Liên coi như đối xử với hẳn rất tốt, thường tìm hẳn nói chuyện linh tinh không ngừng, dù hẳn chẳng bao giờ đáp lời, khi Mặc Liên vui, ngẫu nhiên có thể tìm hẳn uống rượu. Chẳng biết hẳn có vì thế mà nhận thức được không, tên ăn mày vẫn như thế, một bộ dạng ngờ ngác mà nhận.

Đêm nay trời đặc biệt rất lạnh, trong hẻm có một bóng người loạng choạng đi ra, hình như là đã say rồi. Người nọ dáng điệu sâu khổ, vừa ngâm thơ đường vừa khóc lớn bi ai, thế nhưng hẳn đã say, ngâm cái gì cũng chẳng rõ nữa, chỉ nghe cổ họng khàn khàn, ngoài tiếng khóc, còn xen lẫn tiếng ho như tê tâm liệt phế, thậm không tả nổi. Người nọ chính là Tống Ngọc.

Khi Tống Ngọc nhìn thấy cái đống lũng bùng trên mặt đất thì không khỏi giật mình, lại xoa xoa mắt nhìn kĩ một chút, hóa ra là một người đang nằm, một tên ăn mày.

“Hóa ra cũng có một người thảm hại như mình.”

Tống Ngọc lầm rầm cảm thán. Lúc này hẳn đã tương đối say, đầu óc mờ mịt, nghĩ nghĩ thế nào mà móc móc trong ngực mình ra túi đựng bạc còn chưa tới hai mươi lượng, một đường ném lên người tên ăn mày.

“Ta chẳng còn cần thứ này nữa, cho người!”

Nói rồi, Tống Ngọc quay đầu muốn bỏ đi.

Đúng lúc này, một vật từ phía sau bay đến, đập vào gáy hắn rồi rơi xuống khiến hắn ngạc nhiên quay đầu lại. Nhìn nhìn, thứ bay vào mình chính là túi tiền vừa rồi, lại thấy tên ăn mày bị túi tiền hắn ném làm tỉnh, đang mở trừng mắt nhìn hắn. Hơi rượu trong người, không hiểu sao Tống Ngọc cảm thấy bực tức, vì có gì mình cho bạc hắn, hắn lại ném trả mình, lại cảm thấy trong mắt tên ăn mày có một tia khinh thường cho mình.

Cơn giận bộc phát, Tống Ngọc đi thẳng tới chỗ tên ăn mày đang nửa nằm nửa ngồi trên ặt đất, một cước đá lên bụng hắn, sau đó liên tục đá, mất hết lý trí mà đá.

“Người vì cái gì cũng khinh ta. Chỉ là một tên ăn mày mà cũng khinh ta!”

Đối mặt với Tống Ngọc phát điên, tên ăn mày không kịp tránh, chỉ co người trên mặt đất, ôm đầu hứng chịu, một tiếng cũng không kêu. Đúng lúc đó có một bóng người tiến đến.

“Dừng tay!”

Mặc Liên hô lên một tiếng sắc bén, Tống Ngọc giật mình, bị quát đến tỉnh rượu, cũng không đánh không đá nữa, quay lại nhìn thì thấy trong mắt Mặc Liên đã tràn đầy lửa giận. Hắn cũng không nói gì, một đường tiến đến chỗ tên ăn mày vẫn đang co quắp, hai tay ôm đầu trên mặt đất, nhận thấy người đến là Mặc Liên mà run nhẹ. Mặc Liên đỡ tên ăn mày dậy, một tay xem xét vết thương trên người hắn, nhẹ nhu ần, ánh mắt đối mắt, lại ngạc nhiên phát hiện, trên người hắn đã xanh tím cả, nhưng ánh mắt thì lại thản nhiên, không sao cả. Lửa giận trong mắt Mặc Liên chỉ có tăng, không có giảm, một lát quay đầu lại đối diện với Tống Ngọc.

“Đây chẳng phải là Tống thiếu gia! Vì cái gì một tên ăn mày bản tui rách nát thế này cũng khiến Tống thiếu gia phải tự thân rat ay, không sợ làm bản tay ngọc?!”

“Ta... ta...” Tống Ngọc lúng túng, nhận ra rất rõ là Mặc Liên đang châm biếm mình, lại không biết đáp thế nào cho phải.

“Là tên ăn mày này không có mắt, đã mạo phạm đến thiếu gia rồi. Ngài xem, đã cho hắn bạc rồi mà hắn còn không chịu nhận.”

Mặc Liên dùng ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm hắn Tống Ngọc, lại nhặt lên túi bạc mà lúc trước gây lên cơn sự. Hắn vẫn cầm trên tay túi bạc, im lặng đánh giá một lúc lâu, nhất thời chẳng ai lên tiếng, không khí lại có chút gượng gạo. Tên ăn mày lết về vị trí cũ, dựa vào bức tường đằng sau mà nhắm mắt, im lặng dưỡng thương. Bất giác, Mặc Liên lại cất tiếng cười lớn, môi cong lên một độ cong quý dị, trong phút chốc lại đổi thành điệu cười như con mèo dụ dỗ người khác.

“Nếu hắn không cầm thì để ta cầm. Ta nhận bạc của thiếu gia, vậy thiếu gia muốn đi gặp Hàn Liên, ta liền dẫn Tống thiếu gia đây đi gặp hắn, thế nào?”

Tống Ngọc nghe thấy hai chữ Hàn Liên, hai mắt sáng lên, tỉnh rượu không ít.

“Thật... thật sự có thể, ... gặp được Hàn Liên?!”

“Đi theo ta!”

Tống Ngọc cứ thế mà mơ mơ hồ hồ đi theo người đối diện, hai người bước vào trong hậu viện, trả lại ngõ nhỏ phía sau một mảnh yên tĩnh, tên ăn mày trước sau vẫn ngồi im như tượng, không hề mở mắt.

Đi vào trong tiểu quan quán, một đường lại một đường, Mặc Liên đi đằng trước bước nhanh, không hề dừng lại. Tống Ngọc ngược lại có chút theo không nổi, hần sức khỏe kém, lại đang đau bệnh, vừa rồi uống rượu, lại đứng dưới trời lạnh như vậy, bây giờ trước mắt hần đều là mờ mịt, chỉ là miễn cưỡng đi theo.

Đi mãi, lại ngoặt vào một lối, Tống Mặc nhận ra đây là lối đi về phong của Hàn Liên, nhất thời kích động không thôi. Kì thực, từ một thiếu gia nhà giàu phút chốc trở thành kẻ tay trắng, hần vẫn luôn không thể chấp nhận được, luôn hi vọng có thể bám víu vào chút dụ dỗ, diễm đạm, hiểu lòng người của người kia mà chống đỡ. Chung quy lại cũng chỉ là một tên tội nghiệp, không phân biệt được đâu là thật, đâu là ảo, một khi cuộc chơi đã kết thúc thì cái gì cũng không phải, một tên vô dụng không dám đối mặt với hiện thực. Mặc Liên khẽ hừ một tiếng khinh thường.

Tới gần cửa phòng của Hàn Liên, Tống Ngọc kích động muốn xông vào, liền bị Mặc Liên ngăn cản.

“Khoan đã, thiếu gia cũng không muốn quấy rầy công việc của Hàn Liên chứ!”

Tống Ngọc ngơ ngác nhìn, lại phát hiện ra trong phòng có tiếng thở dốc áy muội lại không biết làm thế nào. Mặc Liên cũng không nói nhiều, liền kéo hần ra đằng sau, tại một góc nhỏ hẻo lánh, giấu mình vào, lại đẩy ra một khe hẹp, nhất thời cảnh sắc trong phòng hiện ra rõ mồn một.

Đây chính là do Lý lão bản đa nghi, mỗi phòng trong tiểu quan quán đều sẽ có một cái khe như thế này, có thể quan sát được tình hình trong phòng, mà người trong phòng không hề biết, nhờ đó mà quản lý các tiểu quan không nghe lời, hay không chịu tiếp khách.

Lúc này, Mặc Liên âm thầm cảm ơn tính cách đa nghi của hần, lại có một màn đồng cung sống để xem.

Tống Ngọc vẫn chưa hoàn hồn lại, ngơ ngác nhìn qua khe hẹp vào trong phòng, chỉ thấy Hàn Liên, xích lõa đung đưa rong ruổi, người trên người một tên đàn ông trung niên, miệng *** đang rên rỉ kêu thành tiếng.

“A... a... Sâu quá! Lý đại nhân, của ngài ... hảo lớn! A... em không chịu nổi rồi...”

Nam nhân được gọi là Lý đại nhân đó, mệnh căn thô to, thâm đen, ẩn hiện giữa hai cánh móng tuyết trắng, nhìn thật sắc tình, hần nhàn nhã nằm trên giường, để mặc Hàn Liên đồng, một tay ở đằng trước ngất chéo nhũ châu màu hồng nhạt, một bàn tay đằng sau ra sức nặn bóp cái móng đến không ra hình dạng.

“Hàn Liên quả thực là yêu tinh hại người mà! Đến, nhanh nữa!”

Hàn Liên tựa hồ đã không chịu nổi liên tục khóc lớn, cầu xin tha thứ, tóc tai đã toán loạn, đôi mắt vì *** mà khép hờ, cả gương mặt phát ra nét mỉa mai *** đang.

“A.. a... hảo sáng. Em yêu ngài... Hàn Liên yêu ngài chết mất...”

Qua khe hẹp, một màn này nhìn rõ mồn một, tiếng rên *** đang của Hàn Liên nghe không sót, khiến Tống Ngọc không tin vào tai mình. Đây là Hàn Liên của hần sao, trước kia, hần gặp Hàn Liên luôn một bộ dạng thanh cao, dụ dỗ, luôn luôn trò chuyện hiểu ý mình, ngay cả khi hần ở lại qua đêm cũng không bao giờ nở làm Hàn Liên mạnh tay, luôn sợ con người thanh cao ấy bị đau, bị vấy bẩn, luôn nâng trong tay như sủng vật.

Thế nhưng người đang không biết tiết tháo trong phòng này ...

Trong phong, tư thế đã đổi, Hàn Liên dường như bị mất sức, động cũng chẳng động được nữa, người gọi Lý đại nhân liền đặt hần xuống giường, dùng tư thế quỳ mà xâm nhập, nơi mập hợp giữa hai người phát ra tiếng nước ộp ộp khiến ai nghe cũng phải đỏ mặt không thôi. Nam nhân còn dùng tay không lưu tình mà đánh vào cánh móng hần, vừa đánh vừa chửi bới.

“A, đồ *** đang! Đồ yêu tinh! Hôm nay đại gia phải thao chết người! Đến, kêu nữa cho đại gia nghe!”

Hàn Liên có vẻ đã mất sức lắm rồi, gương mặt chảy đầy mồ hôi, rơi từng giọt lớn xuống giường, nhưng móng cùng eo vẫn không ngừng đung đưa, miệng vẫn không ngừng rên rỉ thỏa mãn.

“A! Nữa... nữa... ân... thao chết đồ lẳng lơ là em đi ...”

Bên ngoài, nhìn một màn quá sức *** dâng sắc tình này, Tống Ngọc đã muốn chết lặng, thế nhưng hấn không ngăn được nửa người dưới rục rịch, khiến tâm hấn càng loạn. Bất ngờ, có một bàn tay khiêu khích luồn vào trong y phục, chạm vào khí quan của hấn, đồng thời, bên tai có thanh âm tựa như ma quỷ.

“Thế nào! Có phải Hàn Liên của chúng ta rất xinh đẹp động lòng người không?”

Mặc Liên ma mãnh mà trêu đùa khí quan của hấn, lại thổi thổi vào tai hấn, Tống Ngọc có điểm mắt không chế mặc cho Mặc Liên dẫn dắt.

“Một màn vừa rồi quả là hương diễm, Tống thiếu gia cũng lên rồi.”

Mặc Liên cười nhẹ, tiếng cười khanh khách cứ quanh quẩn trong lỗ tai hấn, khinh thường giễu cợt. Tống Ngọc cũng chẳng nghĩ được nhiều, trong đầu toàn hình ảnh và âm thanh *** dâng kia.

Trên dưới vuốt lộng, lại nhìn đến trong phòng một màn ngày càng mãnh liệt, Tống Ngọc hít thở ngày càng trầm, ngày càng khó chống đỡ được.

“Ta không ngại nói cho người nghe, Hàn Liên chính là *** dâng như thế, hấn đặc biệt rất thích cuồng ngược, phải thúc mạnh vào, phải ngược đãi, mắng chửi hấn, nếu không hấn sẽ không thỏa mãn. Đặc biệt hấn còn thích trời hai tay mà đột ngột xông từ đằng sau vào, sẽ khiến hấn sáng đến bản...”

“Không phải, không phải!” Tống Ngọc thống khổ chống đỡ lại âm thanh như ma quỷ, tựa như thôi miên bản thân mình mà tìm cách bào chữa cho Hàn Liên, nháy mắt thấy niềm tin của mình sụp đổ.

Trong phòng, một loạt cú thúc mãnh liệt, nam nhân bắn vào trong người của Hàn Liên, mà Hàn Liên cũng thét lên một tiếng, bắn ra đầy giường, suy sụp nằm xuống. Ngoài phòng, Tống Ngọc cũng thống khổ mà giải phóng, ngay tại lúc ấy mà yên lặng rơi lệ.

Đêm khuya, mọi thứ rơi vào yên tĩnh, Tống Ngọc như một cái xác không hồn, thất thểu ra về, hấn cái gì cũng không biết, ngay cả làm cách nào để thoát ra khỏi cái nơi quỷ quái đó cũng không biết. Mặc Liên đứng ở cửa hậu viện nhìn hấn, miệng nở nụ cười tươi như chẳng có chuyện gì, lại gơ tay chào hấn.

“Tống thiếu gia, về cẩn thận! Lúc khác có tiền rồi quay lại, ta lúc nào cũng có thể dẫn ngài đi tìm Hàn Liên được!”

Đáp lại hấn, chỉ có tiếng mèo kêu trong ngõ nhỏ, kêu đến là thê lương.

4. Chương 4

Liên mấy hôm sau, có tin đồn truyền đến nói, Tống Ngọc hôm đấy trở về phát bệnh, là thương hàn, lại không có tiền chạy chữa, bệnh nặng quá mà qua đời. Mọi người trong tiểu quan quán nghe đến tin này đều sững sốt, có thương cảm, nhưng hơn hết là thở phào một hơi, cái tên phiền phức đó cuối cùng cũng không đến đây làm phiền mỗi tối nữa. Không phải là bọn họ quá vô tình, mà là ai đã chịu qua quá nhiều khổ sở, họ chỉ nhìn thấy những khổ sở của bản thân mình, liền vô pháp thông cảm được với khổ sở của người khác nữa. Người khổ sở ư? Liệu có khổ sở bằng ta không? Với lại Tống Ngọc, loại công tử quá sức yếu đuối đó, không đáng để cho người khác phải thông cảm.

Sự việc của Tống Ngọc được bàn tán một hồi, rất nhanh rơi vào lãng quên, chẳng ai vì hấn mà đau lòng, cũng sẽ không có ai là nhớ hấn từng tồn tại. Ngay cả Hàn Liên, nghe đến tin này cũng chỉ nhíu mày, lại thở dài một tiếng, tâm tình hấn như thế nào, chẳng ai biết được, mọi người cũng không tùy tiện suy đoán. Hôm đó, Hàn Liên nhốt mình trong phòng uống rượu, buổi tối vẫn thản nhiên ra ngoài tiếp khách, gò má vì rượu mà có chút hồng hồng, vành mắt cũng hồng hồng.

Vốn dĩ chuyện này chẳng có chút liên quan gì đến Mặc Liên cả, lúc tin này được truyền đến, Mặc Liên đang ở chỗ tên ăn mày, chuyện tên ăn mày bị đánh lằn trước khiến hấn thật để tâm.

Lần trước, khi vừa tiến tên Tống Ngọc đã thương tâm không còn ra hình người đó về, việc đầu tiên Mặc Liên làm là dựng tên ăn mày dậy. Khi tên ăn mày nhú mày, bực bội vì lần thứ hai trong đêm bị làm tỉnh giấc, Mặc Liên nhìn hấn cười tươi không mở nổi mắt, tựa như con mèo vì bắt được chuột mà đem khoe với chủ nhân.

“Dậy! Dậy đi! Ta trả thù giúp ngươi rồi!”

Nói rồi, Mặc Liên vẫn không ngừng cười, dùng mấy miếng vải rách tươm như xơ mướp đã tưng là quần áo của tên ăn mày, chùi chùi hai bàn tay mình, chùi đến suýt rách da.

“Vừa rồi, thật là bản muốn chết!”

Nghĩ nghĩ vừa rồi tên Tống Ngọc bắn ra tay mình, Mặc Liên càng ra sức chùi, chùi cho đến khi bị tên ăn mày trừng đến phải thu móng vuốt lại, không hiểu sao có chút hơi ngại ngùng. Lại hắc hắc gơ túi tiền trước mặt tên ăn mày, lắc qua lắc lại.

“Lại kiếm được tiền nữa! Ngươi thật là ngốc, rõ ràng là ăn mày, vì có gì hấn cho tiền lại đáp trả, khiến hấn bực đến đánh ngươi lặn vùi vòng trên đất, như vậy không phải là quá thiệt sao. Ngươi đến cái áo tử tế cũng chẳng có, còn làm bộ khí phách, chê tiền. Mà không phải, ngươi không phải chê tiền, mà là không biết đây là tiền đi.”

Mặc Liên nghĩ vậy, lại len lén nhìn tiểu tử kia, càng nhìn càng thấy thuận mắt, không nhịn được vuốt ve mặt hấn, lại nhớ tới vừa rồi hấn bị đánh, có chút thương tâm. Khi đối diện với tên ăn mày này, Mặc Liên sẽ tránh không được nói nhiều, dù có điểm ngu ngốc vẫn cứ nói. Hấn nhìn thẳng vào mắt người đối diện, mà thâm tình.

“Sau này, không cần lo lắng, ta sẽ bảo vệ ngươi, không để ngươi bị đánh nữa. Còn có, có tiền rồi, sẽ mua bánh bao cho ngươi ăn, còn mua rượu cho ngươi uống nữa.”

Chẳng biết có hiểu hay không, tên ăn mày nhìn hấn chăm chăm, tựa như cổ quái lắm. Mặc Liên lại cười, cười càng rộn rang, khiến gương mặt hấn dù có tô vẽ xấu như quỷ cũng có nét vui vẻ mà đẹp lên.

“Chi bằng ngươi theo ta đi, nếu không qua mùa đông này ngươi liền sống không nổi.”

Mặc Liên chỉ là vui miệng, thuận tiện mà nói ra, nếu bảo lời đó có bao nhiêu là thật lòng, chính Mặc Liên cũng chẳng biết. Với lại hấn luôn nghĩ tên ăn mày kia cũng vẫn như trước không phản ứng, chỉ ngơ ngác nhìn, thế nhưng lần này, hấn lại kiên định gật đầu một cái.

Khoảng khắc đó, Mặc Liên ngạc nhiên đến ngừng cả cười, cảm cũng thiếu chút nữa mà rớt thẳng xuống đất.

Sau đêm hôm đó, Mặc Liên cũng rất tự giác thực hiện nghĩa vụ lo cho người ta. Thực sự dùng tiền của Tống Ngọc mà mua cho tên ăn mày hai cái bánh bao, còn lấy cho hấn một cái chiếu cũ rách nát, một cái chăn cũ miễn cưỡng có thể giữ ấm, hơn nữa còn mang cho hấn một ít dụn, bôi vào những chỗ bị đánh. Lúc Mặc Liên giúp tên kia băng bôi dụn, một lần nữa trầm trở tiểu tử này có cơ thể thật tốt, gày gò mà rắn chắc, độ đàn hồi cũng tốt, da dẻ tốt, sờ vào cảm giác cũng rất dụn.

Vì thế, tên ăn mày bắt tri bắt giác mà bị người kia ăn đậu hũ. Mặc Liên ăn no nê đi mới chịu buông tay, còn vỗ vỗ vào cơ bụng hấn hai cái, cười hì hì như kẻ trộm, vui vẻ nói.

“Này! Thu cũng thu rồi! Sau này ngươi là người của gia, cũng phải có tên gọi chứ, ngươi có tên không?”

Người nọ chẳng tỏ thái độ gì, im lặng nghiên cứu cái chăn mà Mặc Liên mang đến.

Mặc Liên tức giận, liền bắt lấy vai hấn mà lay. “Đừng làm trò, rõ ràng lần trước ngươi nghe hiểu. Tên. Là tên dùng để gọi, ngươi có không?”

Tên ăn mày, lắc đầu, không biết là không có hay là không hiểu.

Mặc Liên trầm mặc một lúc. “Vậy đi! Gọi ngươi là Lục, Lục Lục! Trước kia con chó ta nuôi cũng tên như vậy, rất dễ gọi đúng không?”

Nói rồi Mặc Liên có chút vui vẻ, tay mân mê má đối phương, mắt nhìn mắt chăm chú mà gọi “Lục Lục! Lục Lục!”

Tên ăn mày một tia phản ứng cũng chẳng có, nhắm mắt lại, rời đầu qua một bên mà ngủ mất. Mặc Liên lại cười khổ, không gọi nữa, im lặng đi vào hậu viện.

Người ta từng nói thế này, thu nhận chó hoang, mèo hoang, một khi cả tên cũng đã rồi thì sau này sẽ khó mà bỏ xuống được.

Việc Mặc Liên thu nhận một tên ăn mày, vì hần mà thượng được, cung cấp đồ ăn không ai biết. Là vì khi Mặc Liên đến tìm Lục Lục đều đã là nửa đêm, chẳng ai mò đến chỗ này cả, hơn nữa, cũng chẳng ai có thể ngờ sẽ có ngày Mặc Liên làm được điều này, tựa như hành động chăm lo cho người khác rất không hợp với tính cách hần. Một tên ăn mày ngày ngày ngồi kiếm cơm ở cửa hậu viện, người đi qua thấy trên người của hần nhiều hơn một cái chăn, cũng sẽ không vì thế mà thấy kì lạ, mà để tâm tìm hiểu, chỉ đơn giản là lướt qua thôi.

Kì thực, suy nghĩ của Mặc Liên rất đơn giản, ngay cả việc hần chăm sóc cho Lục Lục cũng vậy. Hần mười sáu tuổi đã bắt đầu tiếp khách, sống ở trong tiểu quan quán này đã được ngót mười năm rồi, còn chuyện gì mà hần chưa nhìn. Hần đối với nhân tình tuyệt đối không tin tưởng, ngày ngày, bọn công tử nhà giàu ra vào chỗ này, lời ong tiếng bướm, hư tình giả ý, có ai thật tình sẽ coi trọng bọn hần. Sẽ không đâu, chỉ có những tiểu quan mắt mờ rồi mới mơ mộng đến những chuyện như thế thôi.

Bọn hần, chính là như vậy, bản thân rất dơ bẩn, rất hèn kém, vậy nên sống dơ bẩn, hèn kém đi, nên Mặc Liên sống đúng như vậy, không cầu người coi trọng mình, cũng khôn coi trọng bất kì một ai. Mặc Liên cũng đã quen bị người khinh thường rồi.

Hần nghĩ, sống như vậy mới chính là sống đúng đắn, mới là cách tồn tại được ở trong chốn này, không được coi tình cảm là thật, không được động tâm, thế nên, trong tất cả các kĩ nam, hần sẽ là người sống lâu nhất, sẽ không phải chịu người phản bội, cũng sẽ không phải chịu đau khổ. Hần là như vậy, chính là đa nghi, cái hần thiếu, chính là thật tâm tin tưởng.

Tuy nhiên, là người ai sẽ muốn một mình mà sống, chung quy con người chính là loài động vật theo bầy đàn. Mặc Liên cũng sẽ thấy cô đơn, hần càng già càng nhận ra là mình cô đơn, nhưng hần lại là kiểu dùng lí trí mà sống, không để cho tình cảm xen vào. Hần đã nghĩ rất nhiều, đàn ông, hần là sẽ không có ai nguyện ý sống cùng bọn hần. Hần sẽ không giống những kĩ nam trẻ tuổi kia, vì yêu mà bất chấp tất cả, mơ ước một cuộc tình oanh oanh liệt liệt, không thực tế. Thế nên nhìn đến tên ăn mày kia, suy nghĩ của Mặc Liên liền động.

Người này gốc như vậy, cái gì cũng không biết, sẽ không rời bỏ mình. Người này sẽ không nghĩ mình bản thủ, cũng sẽ không khinh thường mình. Người này cũng sẽ không vì cái nhìn của thế nhân mà xa lánh mình. Người này, hần cái gì cũng không có, chỉ dựa vào một mình mình, phụ thuộc vào mình, không có mình hần sẽ không sống nổi, cũng sẽ không có ai vì người này mà tranh dành với mình. Người này, sau này sẽ cùng sống với mình. Có lẽ có thể được đi.

Mặc Liên có suy nghĩ như thế, liền quan sát kĩ tên ăn mày đó, chăm sóc cho y, thậm chí còn đặt cho y một cái tên, gọi là Lục Lục, vậy sau này người này liền thuộc về mình, hoàn toàn là thuộc về mình.

Nghĩ như vậy, tâm tình của Mặc Liên liền mềm đi không ít, liền muốn vì Lục Lục mà tiết kiệm tiền, sau này đợi vài năm nữa chính mình không thể ở lại nơi này. Lý lão bản sẽ niệm tình mình ở đây lâu thế mà để hần rời đi, hần sẽ mang theo Lục Lục đi, sẽ kiếm một chỗ ở rồi chăm lo cho Lục Lục được lúc nào hay lúc ấy, còn hiện tại có thể sẽ tìm cách chữa khỏi chân cho y, và mua cho y một bộ quần áo mới. Mặc Liên thực sự tính toán như vậy, nghe có vẻ đơn giản, lại ngây thơ, chính hần cũng không biết mình đã bắt đầu động tâm rồi.

Trong con ngõ nhỏ phía sau hậu viện, trước sau chỉ một người ngồi, một bóng đen bước không vững mà tiến lại. Lúc này đã là buổi tối, tiểu quan quán chuẩn bị mở cửa đón khách, bóng dáng của người kia trong bóng tối mờ nhạt, Lục Lục giương mắt ra nhìn cũng không thấy rõ người. Đợi người kia thấy gần, nhìn rõ được, Lục Lục không khỏi giật mình.

Hần mặc một chiếc áo vải bố, hình như là trang phục người làm, đã rách tươm, những chỗ rách ra đều để lộ vết thương khó coi, dùng roi quất hay gậy đập, màu đỏ của máu nhiễm lên y phục nhìn ghê người. Điều đáng sợ hơn là trên mặt của hần, tóc tai bù xù, hai bên má đều bị rạch nát, một bên hốc mắt bị đánh đập,

kháng định bị phế, trên vai của hắn cũng có vết thương, bị chém sâu xuống, lộ cả xương, vết thương đã qua nhiều ngày không được xử lý, nhìn rất ghê người, thật khó để hình dung những gì hắn phải trải qua.

Người mới đến, bị hành hạ, thương thế nặng như vậy, bước được đến đây hoàn toàn là cố sức, gần như là lết tấm thân tàn tạ đi. Hắn tiến lại chậm chạp, miệng thở hồng hộc vì mất sức, tầm mắt mơ hồ cảm nhận được có người trước mặt, lại dồn hết sức tiến thêm một chút, từng chút một. Lục Lục vẫn giương mắt ra nhìn, ngoại trừ ngạc nhiên lúc đầu cũng không có phản ứng nào khác, là hắn bị què, muốn hắn tiến lên đỡ, nào có chuyện đó.

Thế nên, đến lúc người kia tới được chỗ Lục Lục đang ngồi, liền tiêu phí hết sức lực mà ngã xuống, đè lên người hắn. Lúc sắp mất hết tri giác thì mãnh liệt nói.

“Mặc Liên, Mặc Liên ... Ta muốn gặp Mặc Liên ...”

5. Chương 5

Đêm sắp xuống, có chút lạnh, lối đi ra hậu viện tuyệt không có người. Giữa một mảng thanh tĩnh liền có tiếng đập cửa không ngừng, tựa như người ngoài cửa rất kiên trì, một hồi không có người mở cửa lại đập thêm một hồi nữa. Rất may cho hắn là có một tiểu quan không có việc gì làm, được phân phó làm chân chạy vặt, đi lấy thêm rượu và đồ ăn mà đi ngang qua. Nếu không, phỏng chừng phải đợi đến đêm mới có người.

“Đến đây! Đến đây! Là Trương lão chuyển rau củ đến hả? Làm gì mà đập cửa như điên vậy, cũng không chịu kêu lên một tiếng!”

Vị tiểu quan kia cũng phát bực, không kiên nhẫn mà chạy lại mở cửa, vừa nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài liền kinh hoàng đến ngã ngồi trên mặt đất. Bên ngoài, một tên ăn xin bẩn thỉu, rách nát lê một chân, còn ôm theo một người, người này đã ngất xỉu, mặt mũi bị rạch dập nát đến nhìn không ra người, máu me be bét như đòi mạng vậy.

“A! aa...!”

Sau kinh hoàng thất thố, vị tiểu quan kia như bưng tỉnh mà hộc tốc chạy vào trong nhà gọi người, một lát sau có thêm mấy người nữa kéo ra.

“Đây là có chuyện gì?” Một người lên tiếng hỏi.

Tuy nhiên, tên ăn mày dường như bị câm, không đáp lại, chỉ trừng trừng nhìn, còn người hắn ôm thì đã không còn tri giác, chỉ ưm a rên vài tiếng tựa như rất đau khổ.

“Cái gì đây! Không phải chỉ là một tên ăn xin và một kẻ bị thương sắp chết sao? Đầu năm nay người chết còn chưa nhiều. Cứ trực tiếp đuổi ra ngoài là được rồi.”

“Sao thế được, cứ để bọn họ như vậy ...” Tiểu quan vừa rồi lên tiếng.

“Vậy thì phải làm sao? Đây là tiểu quan quán, cũng chẳng phải là trại tế bần.” Người vừa rồi phản bác.

Đúng lúc bọn họ đang muốn động thủ đuổi người đi thì có người lên tiếng.

“Sao lại tập trung ở đây cả thế này?”

Là Mặc Liên, hắn hôm nay cũng chẳng có chuyện gì, nhàm chán định đi tìm Lục Lục thì đã thấy một đồng người tập trung lại, ban đầu nghĩ là có thể tên ăn mày đấy lại xảy ra chuyện rồi. Thế nhưng, nhìn vào thấy Lục Lục của hắn lông tóc vô thương liền an tâm không ít, người máu me be bét kia hắn cũng lười quan tâm. Một tiểu quan trả lời hắn.

“Không có gì cả, chỉ là hai tên ăn mày, bọn ta đang định đuổi đi!”

“Vậy thì đuổi đi đi, còn chờ cái gì?”

Mặc Liên lướt mắt qua Lục Lục, thấy tên tiểu tử này lại đang nhìn mình chăm chăm, tựa như muốn nói điều gì đó khiến hắn có điểm ngẫm nghĩ. Lúc này, bỗng nhiên người bị thương khẽ động, dường như cảm nhận được xung quanh đang có nhiều người nhìn, liền mạng, dùng hơi thở tàn tạ nói.

“Mặc... Mặc Liên ... Cho ta gặp ... Mặc Liên ...”

Mặc Liên liền đỡ người, chăm chú nhìn người nọ thật lâu, nháy mắt sắc mặt có biến hóa.

“Là người ... Lục...”

Mặc Liên nhận ra người, người này gọi là Lục Yến, liền có vài người nữa cũng nhận ra hắn, xung quanh liền nhộn nhạo. Phút chốc người đã được mang vào, cửa hậu viện khép lại, bên ngoài chỉ còn một tên ăn mày, yên lặng nhìn.

Mặc Liên chăm chăm nhìn người đang nằm trên giường, vì đau đớn mà sắc mặt vặn vẹo. Từ lúc đưa hắn vào, hắn vẫn chưa hề tỉnh lại, kể cả khi Mặc Liên vì hắn mà lau người, thượng dược. Trong phòng còn có vài người nữa ngồi, nhỏ giọng bình luận.

“Người này quả thật là Lục Yến sao? Nhìn giống quá. Quả thật nhìn không ra.” Kỳ Liên ngồi trên ghế cao tại thượng, khinh đạm mà nói, bên cạnh có Nại Tử giúp hắn châm trà.

“Lục Yến là ai vậy, làm sao lại có thương thế như thế này?” Hàn Liên cũng không phải là quá quan tâm hỏi.

“Người mới đến không biết là đúng, hỏi trước hắn ở đây chính là hồng bài đấy!”

Một tiểu quan khác tên Khả Liên, khí chất nhu hòa, chậm rãi nói.

“Ta thấy gọi đại phu đi, cứ để hắn thế này chắc cũng chẳng qua nổi đêm nay.”

“Người điên à? Cũng không phải là không biết hắn làm sao mà thành cái dạng này. Hắn mấy năm trước được bán vào Hòa phủ, các người lại không biết đó là nơi như thế nào, cũng không biết tiểu tử này đã làm những gì rồi? Nếu chuyện này lộ ra, Hòa phủ còn không phải đến đây làm khó dễ chúng ta.” Mặc Liên bực tức nói.

“Người biết thế là được” Ông chủ Lý nói, ánh mắt lại quét một lượt những người ngồi trong phòng, cho đến người nằm trên giường kia.

“Nên nhớ là hắn đã được bán đi rồi, đối với chúng ta đã không còn quan hệ, cho hắn ở lại đã là cặn tìn cặn nghĩa rồi. Không cần phải dẫn đến phiền phức. Hôm nay các người coi như không nhìn thấy chuyện gì.”

Lại quay ra Mặc Liên nói “Ta vẫn tin tưởng người biết nên làm thế nào. Để lại tên này ở đây cho người. Nên nhớ, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi, ta vẫn để người ở lại là vì người không gây phiền phức, đừng có làm ta thất vọng.”

“Đã biết!” Mặc Liên đạm nhạt trả lời.

Lát sau, mọi người đều kéo ra khỏi phòng nhỏ, sinh ý của tiểu quan quán vẫn phải duy trì, không có thời gian để quan tâm đến những người khác. Chốc lát chỉ còn Mặc Liên nhàn rỗi không có chuyện gì làm và người nằm trên giường.

Năm xưa, người này từng xinh đẹp cỡ nào, tài hoa cỡ nào, cao quý cỡ nào, được người người ao ước cỡ nào. Nghĩ đến đây không khỏi làm cho Mặc Liên thở dài.

Hắn, Mặc Liên xuất thân không tốt, mẹ hắn chính là kỹ nữ, chẳng biết đã ăn nằm với ai mà sinh ra hắn, không bỏ hắn đi đã là may mắn lắm rồi chứ đừng mong là được đối xử tốt. Từ nhỏ đã nhìn quen nam nhân ra vào chốn phong lưu, rồi nhìn thấy mẹ mình ôm mộng một người nam nhân mà chết, nàng chết rất trẻ, khi còn rất xinh đẹp, bị một vị phu nhân ghen tuông mà cho người đánh chết. Kể cả vậy cũng không có ai vì nàng mà đứng ra nói phải trái, ai ai cũng nói nàng chết là đáng, thứ đàn bà vô sỉ chỉ biết câu dẫn nam nhân.

Năm đó, hắn mới tám tuổi, được chuyển trực tiếp từ kỹ viện sang tiểu quan quán. Thế giới của hắn chưa từng tồn tại thứ gì ngoài buôn da bán thịt cả, bản chất cả hắn là hạ tiện, thế nên hắn nhanh chóng trở thành giống như mẹ mình, trở thành thứ chỉ biết mở chân cho đàn ông làm.

Thế nhưng, Mặc Liên thực sự không xinh đẹp, cũng không có khí chất, bây giờ đã thế mà hồi trước cũng thế, hẳn sống được ở trong tiểu quan quán cũng vì một ngón nghề biết phục vụ nam nhân. Sống như vậy quả là dễ tiện thấp hèn.

Thế nên, Lục Yển xuất hiện, là đối ngược hoàn toàn với hẳn. Lục Yển xuất thân là danh môn, chỉ vì gia cảnh suy sụp mà lưu lạc đến bước đường này, ngoài một gương mặt xinh đẹp, một thân cầm kì thi họa, còn có một khí chất thanh cao, ngay cả tình cảnh bi thảm nhất cũng tuyệt không cúi đầu. Đây chính là thanh cao từ trong xương tủy, chứ không phải cái dạng vờ vịt thanh cao như tên Tiểu Liên kia. Lục Yển bị bán vào đây năm mười bảy tuổi, vừa xuất hiện đã thu hút rất nhiều ánh nhìn, khẳng định tương lai sẽ rất khả quan. Lý lão bản cũng tin thế mà chỉ rất nhiều bạc, thế nhưng mua về, được người ta nhìn thì nhìn, nhưng lại thà chết không chịu tiếp khách, đến đàn một bài làm vui lòng khách cũng không muốn đàn. Nào có loại kỹ nam mà cao cao tại thượng như thế, mà đánh cũng không được, ép cũng không xong, vì vậy liền muốn hẳn theo Mặc Liên học chút nghề.

Mặc Liên thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Lục Yển chính là căm ghét, ghen tị, nhưng hẳn lúc đó vẫn chưa cay nghiệt như bây giờ, nếu không đã kêu trói Lục Yển lại rồi gọi người vào làm rồi. Còn Lục Yển, nhìn Mặc Liên ngoài khinh miệt cũng chỉ là khinh miệt. Lần đầu tiên ở trước mặt Lục Yển, Mặc Liên không ngần ngại mà đứng đưa vụn vụn trên người một vị khách, Lục Yển trực tiếp chạy ra ngoài, nôn ra toàn bộ những thứ trong dạ dày.

Dần dà Lục Yển cũng không thể mãi mãi là sen trắng được, chung quy tiểu quan quán cũng có rất nhiều thủ đoạn. Sau lần đầu tiên bị một đại nhân dùng bạc vạn khai bao, Lục Yển cũng nhận mệnh, chỉ là trong mắt sẽ có u buồn, dần sẽ có chút thê lương, vẫn là khí chất thanh cao như cũ, không để tâm hết thấy. Hẳn vẫn cứ kiếm được tiền, ngược lại, người vì khí chất của hẳn mà si mê chỉ có tăng, không có giảm, dần dần lại trở thành đầu bài. Thế nhưng vì cái thái độ cao ngạo ấy mà cả tiểu quan quán đều ghét hẳn, chẳng phải chỉ Mặc Liên.

Cho đến một ngày Mặc Liên nhìn thấy Lục Yển một mình ở trong phòng chứa củi mà yên lặng khóc, hẳn mới biết hóa ra Lục Yển cũng chẳng phải là cao cao tại thượng hơn người, chuyện gì cũng không để tâm như hẳn thể hiện, chỉ là trước mặt người khác thì không thể hiện ra thôi. Sau đó hẳn còn biết, Lục Yển ở trên giường thường xuyên ngứa ra như khúc gỗ, cái gì cũng không làm, chịu không ít hành hạ, lại còn bị khác nhân đánh. Vì thế mà hẳn dạy Lục Yển vài chiêu, có thể giúp hẳn thoải mái hơn một chút, cũng giúp đối phó với mấy khách hàng bạo ngược. Mặc Liên từng nói với Lục Yển rằng.

“Người còn cố chấp cái gì. Trên người người còn chỗ nào chưa đem ra bán, chung quy người cũng chẳng khác gì ta.”

Lục Yển nghe câu đó xong, cũng chẳng phản bác lại, còn về sau Lục Yển có áp dụng những điều mà hẳn bảo hay không, hẳn cũng không rõ. Danh tiếng của Lục Yển càng ngày càng cao, muốn trò chuyện với hẳn thôi đã tốn không biết bao nhiêu là bạc, cũng có rất nhiều người muốn chuộc thân cho hẳn. Trong khi đó, Mặc Liên vẫn như cũ, làm một tiểu quan cần cù chăm chỉ, chưa từ chối một người nào, chỉ cần bỏ ra chút bạc thôi là liền chơi được mộng hẳn. Thế nhưng mối quan hệ giữa hai người bọn họ, ngoài mong đợi mà tốt lên không ít. Lục Yển thường tìm Mặc Liên nói chuyện, xin ít hương phấn, thậm chí là tình dục, Mặc Liên đối với chuyện Lục Yển ngày càng thành thực, trở lên giống với bọn hẳn cũng không cho ý kiến. Lúc rảnh rỗi, Lục Yển thường tìm hẳn uống rượu, cười lên thật xinh đẹp rồi ôm lấy Mặc Liên nói. “Ta rất lo cho người, người cứ mãi sống trong tiểu quan quán như thế này sao? Không định để ai chuộc thân cho sao? Sau này người già rồi, xấu rồi thì biết làm thế nào? Mà không phải, không phải, bây giờ người cũng xấu rồi, nhất định là không có ai chịu chuộc thân cho người. Ha ha.”

Mặc Liên buông tha cho càn rỡ của hẳn, lại hừ lạnh nói.

“Đúng vậy! Ta xấu xí vậy chẳng có gì phải lo lắng cả. Nhưng người đang xinh đẹp thế, sau này già đi không còn xinh đẹp mới thật đau khổ.”

“Hừ! Ta còn cần phải lo chuyện đó sao. Chỉ cần tìm một nhà giàu, chịu chuộc thân cho ta, sau này liền không cần lo cơm ăn, áo mặc rồi.” Lục Yển càn rỡ trả lời.

“Chuộc thân có gì hay. Người ngã vào chôn này rồi sẽ có nam nhân chịu coi trọng chúng ta, cũng chỉ là thay đổi địa điểm, vẫn là làm đồ chơi cho nam nhân thôi.”

“Người suy nghĩ nhiều làm cái gì. Sau này ta tốt rồi nhất định sẽ chiếu cố người.”

Mặc Liên nghĩ lại không ngờ có ngày từ miệng Lục Yên lại nghe ra những lời thiếu khí chất như thế này. Nhưng nói thì nói thế, trong lòng Lục Yên vẫn có thứ không bỏ xuống được, dù trăm người cười, vạn người chê, vẫn không thể bỏ cốt cách để trở thành vật sở hữu của một người nam nhân. Vậy nên, Lục Yên từ chối hết những ai muốn chuộc hắn.

Lúc ấy suy nghĩ của Mặc Liên cũng không cố chấp, ai lại muốn ở trong tiểu quan quán cả đời. Hắn suy nghĩ dù không được coi trọng cũng muốn có người chuộc mình ra, già béo xấu xí cũng được, chột què cũng được, hắn muốn nhìn xem thế giới bên ngoài như thế nào, nhưng là hắn quá tiện, ai cũng không muốn bỏ tiền chuộc hắn. Lần đầu tiên có người muốn chuộc hắn là Hòa công tử Hòa Trạch. Mặc Liên cũng không ngờ mình lại dính phải một nhân vật như vậy, nói tiền có tiền, nói gia thế có gia thế. Dù chỉ là một phút hứng lên, do kĩ xảo của hắn tốt mà muốn chuộc hắn, Mặc Liên vẫn thấy rất cảm động. Hơn thế nữa, Hòa Trạch còn rất anh tuấn, tác phong có điểm ôn nhu hào sảng, không giống những người khác, đối xử với bọn họ rất dịu dàng, trân trọng, không khiến cho Mặc Liên có chút động tâm, thực sự mong có thể được người này chuộc về. Nghĩ lại thì đây chính là lần đầu tiên và duy nhất.

Thế nhưng, sau chỉ đúng một đêm phong lưu, Hòa Trạch triệu Lục Yên hầu hạ đã trầm trầm mê mê, bằng mọi giá phải chuộc Lục Yên về, mà Lục Yên cũng không giống lúc trước, một câu liền đồng ý. Hòa Trạch ngay cả vậy cũng vẫn ôn nhu nói với Mặc Liên. “Thực xin lỗi, ta rất thích Lục Yên! Không thể chuộc người rồi.”

Mặc Liên che giấu mắt mắt trong lòng, thản nhiên nói. “Không sao!”

Ngày rời đi, Lục Yên đến gặp Mặc Liên, bắt đắc dĩ mà nói: “Xem ra ta thực sự được nhà giàu chuộc thân rồi.”

Lần đó rời đi cũng đã vài năm, gặp lại thì đã thành thế này.

Trên giường, Lục Yên đau đớn mà chậm chậm mở mắt, kể cả như vậy hắn cũng không nhìn thấy gì, chỉ là cảm nhận được khí tức người bên cạnh mà chấn động, hai tay quơ cào, giọng gấp gáp.

“Mặc Liên! ... Là Mặc Liên! Đúng không?”

Mặc Liên nắm lấy tay hắn, bình thản nói. “Là ta đây.”

“Cuối cùng cũng gặp được người rồi... ta rất vui ...” Lục Yên nói, trên môi lại cười khê, như thể tất cả những vết thương này đều không có vậy. Mặc Liên nhìn hắn mà chấn động, đây chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu sao? Cũng không rút tay về.

“Mặc Liên! Mặc Liên! Ta xin lỗi!”

“Đừng nói nữa, người mãi mới tỉnh, để ta đi tìm đại phu.” Nói thật, tình cảnh lúc này Mặc Liên không thể gọi đại phu, Lý lão bản cũng không cho phép, nhưng mà Mặc Liên thực sự không muốn đối mặt Lục Yên như thế này.

“Không cần,.. đừng đi, ta muốn nói chuyện với người một lúc...” Hơi thở của Lục Yên đã có điểm gấp gáp, hắn cũng tự biết bản thân mình không còn trụ lại được lâu nữa. “Ta... ta ... lúc đó thực sự ta rất sợ người được ... chuộc ra, liền nghĩ nếu như ta có thể... được chuộc cùng với người ... thì ra ngoài ta vẫn có thể ở bên cạnh người... Nhưng không ngờ tên Hòa Trạch khốn khiếp đó lại ... lại chỉ chuộc ta...”

“Đừng nói nữa! Người cố nghỉ ngơi đi, đừng nói nữa.”

“Nhưng như thế lại tốt, ít nhất người ... sẽ không giống ta... người biết không, những chỗ như thế... sẽ không bao giờ chấp nhận chúng ta cả. Người ... người... sau này phải sống thật tốt, thật tốt...”

“Đừng nói nữa! Người cầm miệng cho ta!” Lục Yên càng nói càng suy yếu, Mặc Liên đã có chút kích động, tay nắm lấy liền bóp chặt.

“Thực xin lỗi... ta đã bảo sau này sẽ chiếu cố người, thực không có biện pháp... Sau này... tự chiếu cố lấy mình, tìm một người nam nhân ... thật bình thường ... hắn sẽ không khinh thường ... người ... Ta muốn chuộc thân cho người...Ta luôn không nói ra... rất cuộc đã nói được, ...rất ... yêu người...”

Lục Yến dùng hết sức lôi trong ngực ra một cái túi lớn, nhất quyết nhét vào lòng người kia. Trong đó có ngân phiếu, bạc lớn, bạc nhỏ, cùng một ít đồ quý giá mà hắn đã phải dùng cả tính mạng của mình ra để kiếm được. Hắn dùng cả đời mình chính là để như thế này, có thể kiếm đủ tiền chuộc Mặc Liên ra. Nói xong những lời này, Lục Yến buông hơi thở cuối cùng mà qua đời, tay vẫn nắm chặt tay người họ.

6. Chương 6

Lục Yến đã chết!

Đối lập với xa hoa trụy lạc ngoài kia, trong hậu viện tối đen một mảng, phút chốc Mặc Liên không biết phải làm thế nào. Xác của Lục Yến vẫn còn đang ở trên giường hắn, máu đỏ dính trên chăn của hắn, một tình huống thật đáng sợ, khiến Mặc Liên sợ đến ngây ngẩn cả người. Trước nay, Mặc Liên vẫn tự coi mình là con người luôn bình tĩnh, bình tĩnh đến tuyệt tình, tàn nhẫn, cái gì cần phải làm thì phải làm, cái gì nên làm thì sẽ làm. Lúc này, đáng ra là phải vứt cái xác này đi, vứt đi đâu cũng được, rồi làm như mọi chuyện chẳng hề liên quan đến mình, tiếp tục dùng số tiền của Lục Yến mà sống. Thế mới là chuyện mà hắn, Mặc Liên sẽ làm. Nhưng Mặc Liên lại không ra tay được.

Ngồi im lặng một lúc lâu, chuyện đầu tiên mà Mặc Liên thấy cần phải làm là giãy tay ra khỏi bàn tay của Lục Yến đang nắm chặt, bàn tay Lục Yến đã mất sự sống buông thong xuống, hoàn toàn không có động tĩnh. Hắn khẽ cười tự giễu mà chính hắn cũng không nhận thức được, trong nụ cười đó có mấy phần thê lương.

“Người xem, người cũng có ngày hôm nay. Bàn tay từng vẽ tranh, đánh đàn, giờ thành dạng gì rồi?!”

Mặc Liên đứng dậy, trước khi đi còn kéo chăn cho Lục Yến đang nằm trên giường. Khẽ yên lặng, đi ra cửa, lại nhìn Lục Yến lần cuối, cười thật dịu dàng.

“Ta đi đây, cũng chẳng thể ở cùng một cái xác được. Đêm nay người cứ ở lại, ngày mai, ta sẽ tìm cho người một phần mộ tốt. Yên tâm, ta sẽ không vứt người ra ngoài đường đâu, người mang cho ta nhiều tiền vậy mà.”

Trước khi đi, Mặc Liên còn cẩn thận khép cửa lại.

“Lạnh a!”

Đi một lúc lâu, Mặc Liên cũng không xác định được mình đi đâu, muốn đến sảnh chính uống rượu thì ngại ồn, liền lên xuống dưới nhà bếp trộm một ít rượu quế hoa. Những người dưới nhà bếp đều đã nhắm mắt hẳn rồi, dựa vào cái đức hạnh đó thì vừa nhìn thấy hắn đã đuổi, thế nhưng hôm nay Mặc Liên có điểm khác. Hắn không trang điểm, ăn vận lờ lợt, cũng không có khó chịu, chửi người, hắn lời nói ra toàn lời ngả ngớn, miệng cười không dứt, còn thực sự trả tiền cho bọn họ rồi mang rượu đi, trước khi đi còn nói.

“Bây giờ ta phát tài rồi, sau này mỗi tối đều phải chuẩn bị cho ta một bình rượu đất nhất. Ta chỉ uống rượu đất nhất thôi.” Nói rồi lại mở bình rượu nốc một hơi, rồi cười khanh khách đi mất.

Cứ như thế này thì không làm cho người ta khó chịu, ghét bỏ, nhưng lại làm cho người ta không được tự nhiên.

“Người xem, cái tên này hôm nay thật khác lạ, lại giờ trò gì rồi?”

“Ý người bảo việc hắn phát tài hả?”

“Không phải, đồ ngốc! Là cái thái độ kia kìa. Không phải là rất quái lạ sao?”

Chung quy bọn họ cũng chỉ là người làm bếp, cũng không có thời gian và tâm sức để để ý đến quá nhiều chuyện, rất nhanh liền đem chuyện này bỏ sau đầu.

Mặc Liên vừa đi vừa uống rượu, lúc bước ra cửa hậu viện đã say đến ngất ngưỡng, chính hắn cũng không rõ là đi đâu, bình rượu cũng chỉ còn một nửa. Hắn loạng choạng đẩy cửa sau, có chút mơ hồ nghi ngờ gác bản

thân mình, chỉ một việc đơn giản thế thôi liền khiến hắn bị ngã dúm dụi mấy lần. Đêm nay quả là một buổi tối không bình thường, vậy thì cứ để nó không bình thường đi.

Thế nên, Mặc Liên say lão đảo, cười khanh khách ngã nhào trên người kẻ ăn mày, mà kẻ ăn mày là Lục Lục nhanh tay lẹ mắt bắt được.

“Đến, đêm nay ta mời người uống rượu, là rượu quế hoa nha!”

Lục Lục dựng người đã say không biết trời trăng gì dậy thì thấy hắn không biết điều, kiên quyết ôm chặt lấy mình, không sợ bẩn, không sợ hôi, cứ thế mà ôm, mặt cũng chôn vào hõm vai, miệng lâu lâu nói, có mang chút giọng mũi nức nở.

“Người ... Lục Lục ... Lục Lục, để ta ôm người một chút nào...”

Vì thế Lục Lục cũng chẳng nói gì nữa, để mặc hắn ôm, một tay giữ lấy eo hắn để hắn không ngã, một tay với lấy bình rượu, cũng bắt đầu uống.

“Hi hi, ta biết là Lục Lục sẽ thích mà, rượu đắt tiền đấy. Hic, sau này có tiền rồi, ta sẽ chăm sóc tối người.”

Mặc Liên càng nói càng mơ hồ, lại bắt đầu khóc, vừa cười vừa khóc, so ra với lúc hắn thực sự khóc lại càng dọa người. Lục Lục nhìn, chân tay có chút luống cuống, không biết làm gì, lại càng ôm hắn thật chặt, siết vào, Mặc Liên cũng rất hưởng thụ, cảm giác như mình muốn được đối phương dung nhập vào cơ thể vậy.

“Ta không sao. Chẳng sao cả. Làm gì có chuyện ta buồn vì người khác, đau lòng vì người khác... Huống chi là hắn.”

Ngừng một lát, Mặc Liên tiếp tục nói. “Ta còn hận hắn nữa cơ mà, hắn cao cao tại thượng như vậy cũng có ngày này... ta có thể từ trên cao nhìn xuống mà nói hắn đáng đời ... hơn nữa tất cả là tại hắn, tại hắn thôi. Đang yên đang lành lại chạy đi xen vào chuyện của ta, chạy đi muốn được chuộc thân... Hức... Ha ha, đồ ngu ngốc, chẳng có gì tốt lành cả...”

Đêm nay, Mặc Liên nói thật sự nhiều, càng nói càng không thể dừng được. Lục Lục cũng không cản hắn, chỉ nhìn hắn chăm chăm. Nói đến đây, Mặc Liên cười trào phúng, lại nhớ ra cái gì, ngỗng đầu dậy, lấy tay chà đi chà lại lên cái áo rách nát của người đối diện.

“Nhắc mới nhớ, vừa rồi tay ta còn dính máu hắn, bẩn muốn chết, thật bẩn, phải chùi sạch.”

Bàn tay hắn cố sức chùi đã có chút trắng, trên đó có dính chút máu khô của Lục Yến, vì chùi trên vải thô, chùi mãi cũng chả sạch được. Lục Lục nhìn thấy hành vi của hắn liền dùng cả hai tay bao lấy bàn tay hắn lại, đôi mắt ẩn chứa nghi hoặc nhìn thẳng đối phương, như muốn hỏi lại có chuyện gì rồi. Mặc Liên đối diện với ánh mắt ấy liền khép mắt lại, đưa môi của mình hôn lên. Không giống như lần đầu tiên, lần này Lục Lục không tránh, để mặc hắn ta muốn ta cứ lấy, phát tiết ra những bất mãn trong lòng.

“Người biết không? Ta không phải là vô tình. Ta chưa bao giờ bảo hắn làm những thứ này vì ta.”

Mặc Liên vì mình mà lý giải. Đúng vậy, người không phải là kẻ vô tình. Lúc này, Lục Lục chủ động đưa môi lên, học theo hắn mà hôn, như ngăn chặn người kia nói ra những lời đau lòng. Mặc Liên bất ngờ, rồi từ bất ngờ chuyển thành cười khanh khách, một đường xuất ra toàn bộ những kĩ xảo của mình.

Miệng hé ra, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, cạy mở, hàm răng cắn vào môi dưới đối phương, khe day nhẹ ra sức lấy lòng, ra sức khẩn cầu, bắt lấy đầu lưỡi của đối phương mà liếm cắn, vỗ về. Lục Lục để mặc cho Mặc Liên tiến công trong khoang miệng mình, muốn làm gì thì làm, tựa như cương chiêu, dung túng cho đứa trẻ. Mà Mặc Liên tựa như giải tỏa, càng điên cuồng càng rở.

“Ha ... ha..”

Tiếng thở dốc xen lẫn trầm mê. Mặc Liên trong một khắc thoáng tách ra, duy trì khoảng cách giữa môi hai người để cả hai lấy không khí mà hít thở, một sợi chỉ bạc nối giữa hai người. Lần này, không để Mặc Liên tự mình làm chủ, Lục Lục dán môi của mình vào, học theo đối phương mà liếm mút. So với Mặc Liên làm, thì lần hôn môi này thiếu đi vài phần hương diễm, lại nhiều thêm một tia cuồng dã, Lục Lục hôn, chính là gặm cắn, cũng sẽ không dừng, thẳng cho đến khi người kia thở không nổi, trong màn đêm yên lặng, chỉ còn tiếng rên rỉ trầm thấp, kìm nén của một người.

Dục vọng rất nhanh nổi lên, phút chốc thiêu cháy tất cả mọi thứ thành tro bụi.

Mặc Liên đã mất đi lý trí, buông tha bản thân, liều mình mà phóng túng dây dưa. Ngay tại khắc phát tiết ra, cả người trống rỗng, ngơ ngác, lại cảm giác được có người nhẹ nhàng mà vuốt tóc mình, ngón tay dài mảnh xẹt qua gò má. Đôi mắt đối diện chăm chú nhìn hấn, trong một khắc đấy, Mặc Liên có lỗi giác rằng trần ngập ôn nhu cùng an ủi. Đối mặt với một Lục Lục như thế, Mặc Liên cảm giác mình như một đứa trẻ chịu oan ức, trần ngập thương tâm, liền òa khóc, càng khóc càng không dừng được, liều mạng đưa tay chùi đi nước mắt. Người kia dịu dàng đưa tay ngăn lại, nắm chặt lấy tay hấn, dùng đầu lưỡi vì hấn mà cẩn thận mà tỉ mỉ liếm đi những giọt nước mắt ...

Mặc Liên rất nhanh đã mệt mỏi mà ngủ mất, vì say rượu, vì động tình, vừa thương tâm, hấn ngủ mà trong miệng vẫn tràn ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ tựa như khỏ sở, gò má vẫn đọng lại nước mắt vẫn chưa khô. Hấn vốn nên không như vậy, không bao giờ khóc, bao giờ cũng cay nghiệt và vô tình nhìn nhận mọi thứ, hôm nay lại như dồn nén uất ức bao nhiêu năm mà khóc, khóc xong thì ngủ, như một đứa trẻ.

Lục Lục có chút đau lòng, lại thương tiếc nhìn người kia, cẩn thận chỉnh lại quần áo cho hấn, lại dùng chăn bọc hấn thật kỹ lại, chính mình ôm cả chăn lẫn người vào lòng. Mặc Liên ở trong lòng Lục Lục lúc này, vì thoải mái mà gương mặt thoáng ra, tiếng nức nở cũng im dần, an ổn ngủ, ngón tay dài chạm nhẹ lên viền mắt, cẩn thận vuốt ve. Lục Lục cầm lên bình rượu đã uống gần hết, học theo Mặc Liên mà uống rượu. Vì người khác mà đau lòng đến thế sao? Sau này người liệu sẽ có vì ta chết đi mà đau lòng không?

Cách đó không xa, trong bóng đêm bao phủ, có một bóng đen chăm chú nhìn, thu hết thủy vào tầm mắt.

“Biến đi!”

Một bình rượu chuẩn xác thẳng tắp ném đến vị trí mà ngay khắc trước bóng người còn ở đó. Trong một khắc này, bóng người biến mất vô tung vô ảnh, tựa như mèo hoang, dung nhập vào màn đêm.

Sáng hôm sau, Mặc Liên tỉnh dậy tương đối sớm, đầu óc có chút mơ màng, cái gì cũng không rõ, ngay cả chính mình đang trong tình huống gì cũng không biết được. Dưới hạ thân có chút đau mỏi, hấn từ mấy năm nay đã không có làm, chuyện này thuyết minh hết thấy cho tới qua xảy ra những chuyện gì. Nhanh chóng tỉnh táo lại, thấy mình đang ở ngoài, ngay trước cửa hậu viện, được bọc kín trong chăn, quần áo cũng mặc nghiêm chỉnh, tựa như bất cứ chuyện gì cũng chưa từng phát sinh. Mặc Liên cũng không phải là cái gì cũng không nhớ. Thế nhưng ngoài mong muốn của hấn, người kia đâu rồi? Mặc Liên mở to hai mắt của mình, ngơ ngác mà nhìn xung quanh tìm kiếm, một mảng im lặng. Lúc này, không biết trong lòng hấn là tư vị gì.

“Lục Lục! Lục Lục!”

Mặc Liên thấp giọng gọi, giọng nói sau một đêm ở ngoài có chút khàn khàn, càng gọi càng đau lòng.

“Lục Lục! Lục Lục! Lục Lục, người đâu rồi, Lục Lục.”

Không ai đáp lại lời hấn cả. Trong ngõ nhỏ, ngoài hấn ra thì không có một bóng người, tiếng gọi cứ vang vọng lại, lẫn khuất. Mặc Liên cố chấp gọi, không ngừng gọi tên người kia, gọi cho đến khi giọng đã khàn đặc.....

Buổi sáng, Lý lão bản cho người đi gọi Mặc Liên, dù sao cũng đang trừ một đại phiền phức trong quán, không thể không quản được. Vị tiểu quan kia đến phòng của Mặc Liên, chỉ thấy một người nằm đắp chăn trên giường, tưởng rằng Mặc Liên vẫn chưa dậy liền đến lay hấn tỉnh, kéo chăn ra, liền hoảng sợ đến hét toáng lên. Trên giường không phải là người mà là một xác chết đã qua một đêm, vết thương đã thâm đen lại, gương mặt bị rạch nát đến không ra hình dạng. Khung cảnh đáng sợ tựa như địa ngục.

“Người hét cái gì? Còn không gọi người khiêng cái thứ này đi!”

Mặc Liên đứng dựa ở cửa, gương mặt co quắp lại nhìn không ra cảm xúc, lại có chút mệt mỏi, thiếu lực, giọng nói khàn đặc mà trầm thấp lạnh lùng. Tiểu quan vẫn kính hoàng ngả trên mặt đất, chưa đứng dậy được, lấp bắp nói.

“Nhưng... nhưng mà, ...đây là...”

“Ít lắm lời, khiêng thứ này ra!”

Mặc Liên không kiên nhẫn mà nói, liền ném cho tiểu quan chút bạc kêu hắn đi làm việc. Tên kia cũng không muốn ở lại lâu tại chỗ này, đối diện với một xác chết quá sức dọa người cùng một Mặc Liên như ma quỷ liền ôm bạc, im miệng mà chạy đi. Rất nhanh đã có người đến khiêng xác của Lục Yến đi, theo ý của Lý lão bản là tìm đại một chỗ nào đó rồi vứt. Mặc Liên đã sớm đoán được lại bí mật đúi cho bọn họ ít tiền, nhờ họ tìm cho Lục Yến một chỗ tốt rồi chôn cất tử tế.

Xong xuôi, Mặc Liên ngã xuống giường, ngay cả vết máu khô cũng không muốn dọn, trực tiếp mệt mỏi mà nhắm mắt lại. Lục Yến, ta chỉ lo được đến đây, hơn nữa thì ta không muốn quản, cũng không còn sức để quản rồi.

Lúc này chỉ còn lại một mình, suy nghĩ của Mặc Liên hỗn độn, không nghĩ được ra điều gì rõ ràng, hắn mê man ngủ, ngủ thẳng đến buổi chiều, cả cơ thể bị nhiễm lạnh mà vô lực.

Đầu giờ chiều, Hòa phủ cho người hung hăng đến đòi người, đến tột cùng Mặc Liên cũng không hiểu Lục Yến đã mắc tội gì, gặp phải những chuyện gì, còn thực sự cảm thấy may mắn là hắn chết rồi, nếu không cả tiểu quan quán nhỏ này, có khả năng gì mà bảo hộ được hắn đây. Đám người đó như một lũ lưu manh bặm trợn, có thể đánh người thì đánh, có thể đập đồ thì đập, xét người, xét phòng đều làm không thiếu, chửi bới loạn xạ. Một đám tiểu quan bọn họ, không có biện pháp chỉ đành tận lực trốn tránh, cuối cùng là đút tiền để đuổi người về. Người vừa ra cửa, Lý lão bản thở phào một hơi, may là đã đem cái xác đưa đi không biết đến chỗ nào rồi. Tiểu quan quán nhỏ vẫn còn giữ được sinh ý, về phần đồ đạc bị đập phá ít nhiều cũng không quá quan trọng.

Còn một chuyện nữa, Tiểu Liên, vốn dĩ được một vị vương gia bao với giá gấp năm, bao được hơn nửa tháng, rốt cuộc bị trả về. Lúc kiệu của vương phủ đưa người trở lại tiểu quan quán, so với lúc đi một màn oanh vũ, lúc về lại một mảng thảm đạm. Tiểu Liên bước xuống kiệu, đôi mắt ẩn chứa ưu thương mà không ngừng rơi lệ, đau thương đến mức không ai dám tiến lại. Tình ý tại chốn phong lưu vốn ngắn ngủi như vậy, ai trao đi chân tâm cũng sẽ chỉ nhận lại vô tình mà thôi.

Rất nhanh đã đến nửa đêm, tiểu quan quán mở cửa đón khách. Mặc Liên lại uống rượu, chỉ có điều rượu hôm nay so với hôm qua, tư vị có vài phần khác. Hắn cũng không hiểu, tại sao hôm qua có thể tùy ý say, còn hiện tại càng uống càng tỉnh, càng tỉnh càng trống rỗng. Chân bước theo thói quen mà ra tới hậu viện, sau cánh cửa một mảng im lìm. Đến lúc này hắn mới thực sự tin người đã không còn nữa.

Mặc Liên cảm thấy sao mình có thể giống như bọn tiểu quan kia, đều trầm mê rồi. Người mới biết được hơn nửa tháng, có cái gì đáng để quyến luyến đây. Hơn thế nữa, người kia cái gì mình cũng không biết, đến cả tên thật cũng không biết.

“Lục Lục!”

Lục Lục, hắn què quặt như thế, lại chỉ là một tên câm, tên ăn mày cái gì cũng không có, có thể biến mất đi đâu? Hay là do bản thân mình quá phiền chán, đáng ghét, đến Lục Lục cũng không chịu nổi, dù lê lét cũng phải bỏ đi nơi khác xin ăn. Lúc này, trong lòng Mặc Liên thấy mình rất ảm ức, rất đáng thương, rõ ràng mình đối xử với hắn tốt đến thế, nhưng mà không đủ, hắn vẫn bỏ đi. Lục Lục, hắn sẽ không trở lại nữa sao.

Mặc Liên uống cạn bầu rượu, thân thể khẽ trượt xuống, rúc vào chiếc chăn rách nát mà mình từng cho Lục Lục, vẫn vút ở chỗ này, một người cô đơn ở chốn này mà ngủ. Trước kia, Lục Lục luôn một mình như thế này?

Mặc Liên không biết mình có để tâm người kia hay không, để tâm nhiều đến mức nào chính mình cũng không rõ. Trong nửa tháng này, tựa như mình luôn tìm hắn để chuyện trò, cái gì cũng kể cho hắn hết rồi, là tại trước đây hắn quá cô đơn đi. Chỉ trong nửa tháng, đây tất cả đều là thói quen, sau này không gặp nữa, nhanh chóng sẽ quên thôi.

Cứ nghĩ rằng hắn sẽ không rời bỏ mình, đến lúc bị bỏ lại, hóa ra thứ cảm giác này gọi là đau lòng sao?

7. Chương 7

Trước cửa tiểu quan quán xuất hiện một vị đại gia.

Từ đầu đến chân đều toát ra vẻ hoa hoa công tử, một bộ dáng phong lưu tiêu sái còn không nói, chỉ cần bằng hần vừa vào cửa liền vung bạc dè chết người cũng khiến cho cả cái tiểu quan quán này phải hận không đem hần lên cúng như thánh thần rồi. Người nọ ăn mặc một thân hoa lệ thể nhưng khí chất ngả ngớn như chỉ tùy tiện dạo chơi, cái gì cũng không nhìn vừa tầm mắt, ung dung tiêu sái như thể đây không phải là tiểu quan quán. Các tiểu quan chạy ra đón tiếp cũng tùy ý coi như hạ nhân, nô tài mà phân phó, làm cho bọn họ một thân lung túng không quen.

Lý lão bản rất nhanh nghĩ được hơi tiền chạy ra, cẩn cẩn dục dục mà hỏi.

“Không biết đại danh quý tính của công tử đây là gì a?”

“Ta họ Diệp.”

“Vậy không biết Diệp công tử là muốn tìm người như thế nào?”

“Chỗ các người có một người, tên đó gọi là gì nhỉ? Mặc Liên?”

Một câu thôi, Diệp công tử kia thản nhiên nói ra, trên gương mặt lúc nào cũng đeo nụ cười như con mèo trộm được đồ, lại trực tiếp đem mọi người trong sảnh dọa sợ.

Lý lão bản phân phó người đi tìm Mặc Liên, lúc tiểu quan đó tìm được người thì Mặc Liên như mọi khi vẫn đang một mình uống rượu, say có chút mơ hồ.

“Mặc Liên lão sư. Người dậy dậy, có khách gọi người kìa!” Tiểu quan kia bắt đắc dĩ, có chút vội gọi, tay còn nắm lấy tay của Mặc Liên lay lay.

“Người im cho ta! Khách khứa cái nỗi gì, còn lay nữa thì chặt tay người.” Mặc Liên căn bản không có tin, chuyện này có quỷ tin được, vẫn tiếp tục uống rượu. Vị tiểu quan đen đũi kia trong lòng đã chửi một vạn lần, vì cái gì khi có việc cần gọi tên yêu tinh này lại luôn đẩy ta đi, lệ rơi đầy mặt mà lắp bắp.

“Nhưng mà... nhưng mà quả thật có khách...”

“Có khách thì sao! Ta đây không tiếp, có hoàng đế đến ta cũng không tiếp.”

Mặc Liên tức giận, vung tay một cái, hất văng tay của tiểu quan kia ra. Lúc này có tiếng cười ha hả vang lên, vị Diệp công tử kia không biết từ lúc nào mà theo đến, phía sau còn có một đàn kỹ nam xinh đẹp, ôn nhu, ngây thơ, nhu thuận, đủ các loại hình đi theo, thật giống như người hầu.

“Hóa ra đây là Mặc Liên à?”

Lý lão bản đen mặt, chảy một tầng mồ hôi. “Phải, chính là hần. Công tử có gì muốn phân phó, ở chỗ chúng tôi có đầy đủ các loại hình, tin tưởng rằng sẽ tìm được một người khiến Diệp công tử đây vừa lòng”

Vị Diệp công tử kia cười meo meo nói. “Không cần, ta muốn thử tư vị còn hơn cả hoàng đế, vì tối nay hần nhất định phải tiếp ta.” Ngừng một lúc, lúc này họ Diệp tiến đến cẩn thận nhìn Mặc Liên, đánh giá một vòng, vẫn cười nói.

“Tuy nhiên tên này quá xấu, lại hôi nữa! Các người trước đưa hần đi tắm đi. Ta ghét mùi rượu, son phấn cũng phải đổi, ta muốn mùi hoa lan, nhất định phải là mùi hoa lan, quần áo cũng phải thay bộ khác đi, là màu hồng, không được đậm quá sẽ khiến ta nhức mắt. Còn nữa, tóc búi cao được không?”

Lý lão bản mặt lại càng đen, vậy sao người không đổi người khác luôn cho rồi, cũng đành theo phân phó của hần mà cho người đi làm.

Thế nên đến nửa đêm, Mặc Liên đã được tắm rửa sạch sẽ, một thân thoát ra mùi hoa lan đến nồng nặc được đưa vào phòng.

Không biết tiểu quan quán có phương pháp gì, mùi rượu bay sạch, Mặc Liên cũng tỉnh táo không ít, nhìn chăm chăm tên Diệp công tử kia, không biết trong hồ lô của tên này đến tột cùng là bán thứ thuốc gì. Hai bên đều đánh giá qua lại đối phương, nhất thời không ai mở miệng. Đối với một tiểu quan hết thời ba năm

chưa từng tiếp khách như hần, có được một khách gọi, đáng ra là chuyện nên đốt pháo ăn mừng đi. Nhưng lúc này Mặc Liên lại chẳng có tâm trạng. Thứ nhất là vì hần đã không còn hứng muốn kiếm tiền, nghĩ đến mình thực sự còn vì người kia mà muốn dành tiền mua một căn nhà, bây giờ đột nhiên tiền cũng có rồi, người thì đi mất. Thật là một chuyện bi ai. Thế nên hần còn muốn kiếm tiền làm gì, Mặc Liên nghĩ đến điểm này, trong lòng có chút đau, cũng tái không muốn nghĩ nữa. Hơn nữa, tên họ Diệp này rất khả nghi.

Họ Diệp kia cũng không bị những suy nghĩ trong đầu của Mặc Liên làm ảnh hưởng, hần dùng cái nhìn trực tiếp mà trắng trợn mà đánh giá người kia từ trên xuống dưới, như thể một vị học sĩ đánh giá một bức tranh chữ, sau đó thì cường điệu nhấn mạnh, nhúu mày, thở dài, tiếc nuối nói.

“Xong rồi, xong rồi! Hồng rồi! Nhìn thật xấu đi!”

“Diệp công tử, ngài gọi ta đến là có gì muốn phân phó, muốn ta hầu hạ?”

Mặc Liên lười biếng quên đi chút trách của mình một lần, không nói năng ngọt nhạt, không uốn éo lấy lòng, như một con rối gỗ mà đưa tay lên vạt áo muốn cởi, thậm chí còn cởi được một ít, lộ ra xương quai xanh cùng bả vai quá gầy. Không thể trách hần được, là mấy năm nay ăn uống không được tốt. Họ Diệp kia bị hành động của hần dọa sợ, vội vội vàng vàng đưa tay ngăn cản.

“Yên! Đừng có cởi! Người biết bây giờ trên người người từ trên xuống dưới chỉ có mỗi cái bộ đồ đó là đẹp nhất thôi không, khỏi cần cởi đi.”

“Ra vậy! Nguyên lai Diệp công tử đây muốn làm mà không cần cởi à?” Mặc Liên thản nhiên nói, ngừng lại động tác tay, còn cố ý xuyên tạc ý tứ của người kia. Thế nhưng Diệp công tử tính tình quá tốt cũng không giận.

“Rất có ý tứ, đủ thú vị, dù xấu nhưng cũng đáng để bồi ta đây một phen. Đến, chúng ta cùng ngoạn.”

Ngoạn cái bà nhà mi! Mặc Liên rất có ý thức rằng mình xấu, nhưng đối diện với người cứ một hai câu lại nói đến chuyện mình xấu kia là không ưa nổi, được rồi, ta theo người ngoạn.

Ngoài hành lang, một đám người đang tụ tập nghe ngóng, tai đều dán sát vào vách tường rồi.

Tiểu quan thứ nhất nói “Sao lại vậy? Sao chẳng có động tĩnh gì hết vậy?”

Tiểu quan thứ hai tiếp lời “Người nghĩ xem, đối tượng là cái bản mặt xấu xí của tên Mặc Liên kia thì lên sao nổi.”

Tiểu quan thứ ba phản bác “Biết đâu đấy, tên Diệp công tử kia ta thấy rất âm dương quái khí, biết đâu sẽ có loại sở thích này.”

“Thật à?” Một đàn tiểu quan đánh rung mình một cái.

Lúc này, Lý lão bản cũng tiến đến, một hơi quát. “Các người ăn no rửng mỡ hết rồi à? Là không có chuyện gì làm, chê ta giao cho các người ít việc”

Một đoàn người kia, vì một câu quát mà tản đi hết. Lý lão bản cũng theo đó mà rời đi. Hần cũng rất tò mò trong phòng là xảy ra những chuyện gì, lại muốn sử dụng cái khe hẹp để nhìn trộm kia, nhưng nghĩ nghĩ lại thấy không được, Mặc Liên có biết trò này, hần sẽ không để cho hần có cơ mà nhìn vào.

Tên họ Diệp kia buổi sáng sớm liền rời đi, mà Mặc Liên buổi sáng rời khỏi phòng cái gì cũng không nói, thái độ cũng không có gì khác thường, làm mọi người càng nghi ngờ khó hiểu, cái gì cũng đoán không ra. Liên như vậy, liền tiếp vài hôm, buổi tối nào họ Diệp cũng đến tìm Mặc Liên. Hôm trước hần yêu cầu Mặc Liên mặc đồ màu tím, hôm sau đó lại là màu đỏ, hôm trước nữa lại còn yêu cầu mặc đồ nữ nhân, bị Mặc Liên một câu mà từ chối, sau đó cũng không nói lại. Duy chỉ hôm nào cũng là mùi hoa lan, Mặc Liên ngửi mùi này nhiều đã suýt bị điếc mũi luôn rồi, buồn bực không thôi.

Việc này, ở trong tiểu quan quán đã trở thành giai thoại. Mọi người vì thế mà nhìn hần bằng con mắt khác, lúc trước là khinh thường chán ghét, giờ thì nghiêng ngẫm, đánh giá, không khác gì như nhìn sinh vật lạ. Chung quy, việc này chẳng ảnh hưởng đến Mặc Liên.

Việc làm Mặc Liên buồn bực nhất có lẽ là cái tên diên họ Diệp kia rất ghét mùi rượu, thế nên có dặn Lý lão bản không để cho hần uống, một giọt cũng không. Mà phạm là những việc ra được tiền, Lý lão bản đều

làm tận lực, làm đến hết chức trách. Thế nên người ở tiểu quan quán ai ai cũng biết hiện tại hấn không được uống rượu, muốn lên lút uống cũng khó. Họ Diệp kia lại camt thấy hứng thú bưng bưng, ngày ngày ngửi ngửi người hấn như chó săn, chỉ cần người thấy mùi rượu là không xong, quả thực khiến cho Mặc Liên ghen đến gần chết.

Hôm nay, họ Diệp phân phó xuống muốn hấn mặc áo màu lam, thế nhưng màu này vừa đẹp, không quá lòe loẹt như những bộ trang phục lần trước, miễn cưỡng có thể nói là hợp với hấn. Đến cả họ Diệp cũng chặc lưỡi nói.

“Xem ra là đẹp hơn những hôm trước!”

Mặc Liên cũng không vì lời khen đó mà cảm thấy vui vẻ, lại hỏi.

“Người làm tất cả những chuyện này là vì cái gì?”

“Vì thích người a.”

Họ Diệp không ngập ngừng chút nào trả lời, lại nói đến thật đương nhiên. Có quỷ mới tin. Mặc Liên cũng chẳng vì câu trả lời đó mà có suy nghĩ gì khác, cũng lười cùng tên diên này so đo.

“Người bỏ cái tên mà người thích đi, rồi theo ta, thế nào?”

“Xin lỗi, Diệp công tử, ta không có hứng thú với người nhiều tiền.”

Mặc Liên thành thật đập, họ Diệp cũng không vì thế mà mất hứng, nháy mắt đã làm như chẳng có chuyện gì mà chuyển sang chủ đề khác.

“Hôm nay lại tiếp tục. Người đến, ngồi nghe ta kể chuyện, bao giờ ta ngủ thì người có thể đi.”

Đúng vậy, mấy hôm này đều thế, họ Diệp sẽ bắt hấn ngồi im nghe tên này luyện thuyên về đủ thứ chuyện, hầu hết đều là những chuyện loạn thất bát tao, trên trời dưới đất, bao giờ nói chán thì ngủ, cứ luôn như thế. Mặc Liên cũng đã thành quen, đối với tên diên này là lười cho ý kiến, kiếm một cái ghế kê đến bên cạnh mà ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào người đang nằm trên giường.

“Hôm nay biết kể cho người chuyện gì đây.”

“Chuyện gì cũng được” Chuyện gì ta cũng không có hứng thú.

“Vậy kể cho người nghe chuyện con thỏ đi, con thỏ dễ thương như vậy, người nhất định sẽ thích.”

“Được rồi, ta nhất định sẽ thích.” Thích mới là lạ đó, liền ba hôm nay đều nghe chuyện con thỏ rồi.

“Được rồi, được rồi, ta sẽ kể. Ngày xưa, tại một khu rừng có một bầy sói, có rất nhiều con sói, con nào cũng xấu xí ghê tởm cả. Bọn nó ở không, nhàm chán suốt ngày đấu đá cắn xé nhau, con nào cũng bị thương.”

“Không phải là kể chuyện về thỏ à.” Mặc Liên nghi ngoặc nhìn, đổi lại, họ Diệp kia cười ha hả.

“Bình tĩnh, người như thế mà đã không chịu được rồi. Rất nhanh sẽ xuất hiện con thỏ thôi. ... đợi một chút nào. A, đúng rồi, con thỏ, con thỏ cứ thế mà ở giữa bầy sói, được một con chó sói sinh ra. Con thỏ rất xinh đẹp, lại có một bộ lông mềm, thế nhưng cả đàn sói đều chán ghét nó, người hiểu không.”

Hiểu được chẳng, loại chuyện sói sinh ra thỏ mà còn hiểu được, chẳng lẽ là sói mẹ đi ngoại tình. Họ Diệp cười ha hả nói tiếp.

“Bọn sói đó đều muốn ăn con thỏ. Thỏ rất sợ hãi, chẳng biết làm gì cả, sói mẹ vì bảo vệ cho con mà giờ ra hết cả móng vuốt và răng nanh, cuối cùng bị bọn sói kia cắn chết. Thỏ con, vì sói mẹ không còn, ngơ ngác mà chạy đến vùng khác, sợ hãi cố gắng tránh càng xa bầy sói càng tốt. Người thấy con thỏ đó có vô dụng quá không?”

“Có, rất vô dụng.”

“Đúng vậy, quả thực rất vô dụng. Lúc đó, con thỏ bắt gặp một con thỏ khác, liền thấy thật may mắn, cuối cùng cũng tìm được người giống mình. Con thỏ vui vui về về mà tính sẽ sống cùng con thỏ kia, thế nhưng bầy sói tìm đến, một ngụm liền cắn con thỏ kia chết. Con thỏ con lại một lần nữa chẳng bảo vệ được gì.”

“Vô dụng nên đành chịu vậy thôi, chính bản thân mình còn lo chưa xong, nói gì đến chuyện bảo vệ người khác.” Mặc liên mặt không biểu tình tiếp lời.

“Đúng vậy, thế nên con thỏ liền quyết định rằng mình không thể vô dụng được., thế là nó liền mặc răng nanh. Người biết gì không, hóa ra bầy sói đều là như thế, sinh ra là thỏ, đến khi trưởng thành rồi, sẽ mọc răng nanh rồi hóa sói. Con thỏ vô dụng kia, sau một đêm trưởng thành liền thực sự trở thành một con sói. Người nói xem, nếu người trở thành một con sói rồi thì người sẽ làm gì?”

“Ta không biết!”

Họ Diệp kia liền cười điên cuồng, cười đến nỗi không thở nổi, rồi đối diện với Mặc Liên nói cho hắn biết.

“Con thỏ đó sẽ cắn chết cả bầy sói kia.”

Ngừng một lúc, họ Diệp lại tiếp tục cười, hoàn toàn có bộ dáng không giống bình thường, Mặc Liên liền rút một chén trà đưa cho hắn. Vẫn không ngừng cười lại được, họ Diệp hỏi.

“Người thấy câu chuyện này hay không? Hay hơn tất cả những câu chuyện hôm trước ta kể đúng không?”

“Rất hay!” Mặc Liên theo phản xạ mà trả lời.

“Bởi vậy, ta mới nói Mặc Liên người chính là một con thỏ.” Họ Diệp trả lại cái tách không vào trong tay Mặc Liên, ngừng cười mà nói, ngay cả điệu cười thường ngày cũng không có.

“Sau này cẩn thận, nhìn cho kĩ những người xung quanh mình, xem xem ai là sói, ai là thỏ, đừng để bị ăn mất.” Họ Diệp xoay người, lại cười nhẹ nhàng “Nếu không ta sẽ tiếc lắm!”

“Đã biết!” Mặc Liên đáp.

“Giờ người đi ra được rồi!”

“Nhưng mà người vẫn chưa ngủ?” Trong lòng có nghi hoặc, Mặc Liên hỏi.

“Đi ra đi!”

Cũng không hỏi thêm nữa, Mặc Liên đứng dậy, đi ra cửa, còn không quên vì tên điên kia mà đóng cửa lại.

Ngoài cửa gió có hơi lạnh, Mặc Liên liền không biết đi đâu. Ba bốn hôm nay, bị tên điên này quấn lấy, vẫn luôn ở trong phòng hắn đến gần sáng, hôm nay thế nhưng bị đuổi ra ngoài. Hiếm có một hôm như thế này, Mặc Liên liền xuống bếp tìm rượu uống, nhịn liền mấy hôm làm cho hắn thật phiền lòng, uống liền một hơi, rượu vì thế mà uống không kịp, chảy ra ngoài theo cằm xuống cần cổ rồi thấm ướt một mảng áo. Có rượu vào rồi, hơi lạnh liền tan đi không ít, Mặc Liên thoải mái hừ một tiếng, như con mèo nhỏ, trong lòng lại nguyện rửa họ Diệp kia đến một ngàn lần. Hắn chân thấp chân cao, lưng thững bước đi, trong đầu không có chủ định, lại bước đến hậu viện. Trong lòng Mặc Liên cười khổ, thói quen thật là khó bỏ, sau này mình có lẽ cũng không nên uống nhiều rượu nữa, lại đưa tay đẩy ra cánh cửa gỗ nặng nề.

Mình mà là thỏ ư, nực cười.

Bên kia cánh cửa gỗ, một bóng người tựa lưng vào tường. Nương theo ánh đèn vàng treo trên cửa, gương mặt người kia nửa sáng nửa tối hiện ra không rõ ràng, bần thủ, xấu xí, còn có một bộ quần áo rách nát đến không ra hình thù, một đôi mắt nhìn thẳng. Người kia, dáng ngồi luôn luôn không đổi, hàng lông mày hơi nhíu vào. Đã dạn không được để Mặc Liên uống rượu, tại sao hắn lại có bộ dạng này.

Mặc Liên đứng ở cửa, ngơ ngác nhìn, lại đưa tay lên dụi mắt, còn tưởng rằng mình đã uống thật say. Hắn không quá tin tưởng mà gọi, tiếng gọi trong đêm thật rõ ràng.

“Lục Lục.”

8. Chương 8

Mặc Liên không tin tưởng liền giơ tay lên tát cho mình hai phát, má thấy đau nha. Người ở trước mặt quả nhiên là Lục Lục, Lục Lục bằng xương bằng thịt. Hơn nữa, Lục Lục cũng đang nhìn hắn, nhìn chăm chăm, hắn cũng gương mặt nhìn lại, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Rầm!

Cánh cửa trực tiếp đóng lại, lực đạo mạnh như muốn phá hư. Lục Lục phía ngoài ngơ ngác nhìn sự việc mới phát sinh.

Mặc Liên ở phía bên trong, không rõ là tức giận, cũng có thể là bối rối đi. Hắn cũng không rõ bản thân mình vừa làm chuyện gì, lúc ý thức được thì tay chân đã hành động nhanh hơn rồi. Thật là quá thất bại mà. Mình lúc này lên làm cái gì? Nên ra ngoài kia hung hăng tát cho tên kia một bạt tai, hoặc là trực tiếp sai mười tên to con cường chét hắn, hoặc là ít ra cũng chửi hắn một trận rồi đuổi hắn đi, khiến trong vòng bán kính mười dặm quanh mình không còn phải trông thấy hắn nữa. Mặc dù đã tưởng tượng ra cảnh mình tình cờ gặp lại Lục Lục rất nhiều lần, mình lột da xẻ thịt, đánh đến chết hắn, sau đó sẽ moi hắn sống dậy rồi hung hăng bảo với hắn rằng, ta mới không cần mi, ta mới bỏ mi. Thế nhưng, trực tiếp gặp lại, Mặc Liên cái gì cũng không làm, mà lại đi làm cái trò này, như là giận dữ, lại như là trốn chạy.

Hắn cảm thấy rất vô lực, cơ thể dựa vào cửa mà trượt xuống, chôn chặt đầu vào giữa hai đầu gối, đầu loạn đến không thể hình dung. Đúng lúc này có tiếng gõ cửa, âm thanh rất mạnh và nhẹ, nhưng trong màn đêm thật nổi bật. Mặc Liên yên lặng lắng nghe, một hồi, lại một hồi, nghe đến ngơ ngác.

Cứ thế, bên trong một người ngồi im lặng dựa vào cửa lắng nghe, bên ngoài một người lết trên những bậc thang, không ngừng kiên trì gõ cửa.

Được một lúc thật là lâu, khoảng thời gian dài đằng đặc, tiếng gõ cửa ngừng lại, Mặc Liên dán sát lỗ tai vào cửa gỗ, cái gì cũng không nghe được. Thế là thế nào, Lục Lục lại bỏ đi lần nữa sao, vì ta không chịu mở cửa, hắn không kiên trì được liền bỏ đi. Mặc Liên hoảng sợ mà nghĩ, lo sợ một lần nữa bị bỏ rơi, liền vội vàng hấp tấp mở tung cổng, lực đạo cũng mạnh.

“Con mẹ nó! Người cứ thế mà bỏ đi, không nói một lời, hại ta đợi đã bao lâu. Người gõ thêm một lúc nữa thì sẽ rụng mất tay à?”

Bên ngoài, người nào đó vẫn ngồi trên mặt đất, đôi mắt trong màn đêm phảng phất như hổ phách, thâm trầm cùng kiên định. Mặc Liên nhíu mày, yên lặng nhìn, Lục Lục đứng ra là bị cầm mà, muốn giải thích cũng đâu có được, đành giương mắt lên nhìn lại, hai người họ lại một lần nữa bốn mắt nhìn nhau. Mặc Liên cái gì cũng không suy nghĩ được, cái gì cũng không cần nữa, liền chạy lại, ôm chăm lấy người kia vào lòng. Lục Lục cảm giác được đầu hắn chôn vào vai mình, vai áo đã ướt một mảng, liền muốn đẩy ra để xem người kia thế nào. Thế nhưng Mặc Liên lại ôm thật chặt, ôm đến cảm giác không có đường thoát.

Ta tìm được rồi!

Hai người họ, cách xa nhau sáu ngày, trong sáu ngày đó có biết bao nhiêu lo lắng và hoảng sợ, nay tâm tình của Mặc Liên được thả lỏng, liền cười đến rạn rở, kéo Lục Lục vào trong, đến phòng của mình. Lúc này mới phát hiện người kia không phải là què, chỉ là chân đi lại có chút bất tiện, tựa như bị thương. Lục Lục đi lại sẽ có chút cà nhắc, dáng đi nhìn rất xấu, nhưng ít ra là vẫn còn đi lại được đi. Mặc Liên vui vẻ vỗ vỗ chân hắn nói.

“Ra là cũng không phải vô dụng.”

Lục Lục hừ một tiếng, rồi cà nhắc đi thẳng. Mặc Liên nhìn lại nghĩ, hóa ra hắn nói không được nhưng vẫn sẽ hừ được đi, lại nghĩ thêm một truyện nữa.

“Kì thực ta nghĩ không phải người là ngu ngốc, chỉ là im im không nói gì nên làm người ta nghĩ người ngu ngốc thôi, người nhiều lúc tỏ ra rất thông minh.”

Lục Lục lại hừ thêm tiếng nữa.

“Không biết có chữa được không? Khẳng định là có thể đi! Ta sẽ tích thật nhiều tiền, sau này đưa người đi khám đại phu! Chữa cái chân với cái miệng người!”

Lục Lục không hừ nữa, trực tiếp dùng miệng mình chặn miệng người kia lại, Mặc Liên vẫn đang nói dở, miệng còn hơi hé ra, rất thuận tiện cho người với vào. Trong lòng Lục Lục nghĩ nếu không tìm cách ngừng, khẳng định người nọ sẽ luyên thuyên đến sáng mai, nghẹn bao nhiêu năm, gặp được người cảm mà người cũng thành ra nói nhiều như thế, thật không có tiền đồ. Nụ hôn ban đầu là nhẹ nhàng dây dưa, càng về sau càng triển miên cho đến tận khi Mặc Liên thở không nổi, phải đắm nhẹ vào ngực người kia mà xin chút hơi thở. Tên tiểu tử này, khi nào thì học được kỹ thuật hôn môi tốt như vậy.

Hôm nay Mặc Liên mặc một thân màu lam nhìn rất xinh đẹp, mặc dù một thân hần toàn mùi hoa lan, khẳng định là chủ ý của tên điên kia, còn có mùi rượu, thật phiền toái. Lục Lục nhìn Mặc Liên vì thở dốc, cổ áo có hơi hé mở lộ ra xương quai xanh cùng ***g ngực rất gầy, sinh động mà nhô lên theo từng hơi thở, nhìn đến có chút khô nóng, liền liếm liếm môi.

Đêm nay còn rất dài.

Buổi sáng hôm sau tỉnh dậy phá lệ mà có chút sớm, Mặc Liên đã tỉnh, không lên tiếng, chỉ yên lặng chống cằm mà nhìn người ngủ trên giường, vừa nhìn lại vừa cười đến ngu ngốc. Thế nên lúc người kia tỉnh dậy, đối mặt với tình cảnh này liền bị dọa sợ đến suýt lặn xuống giường.

Không để cho người kia ngơ ngác được lâu, điều đầu tiên Mặc Liên làm khi hần tỉnh dậy chính là kéo người kia hùng hùng hổ hổ đi tìm Lý lão bản. Đây là tiểu quan quán, thế nên sinh hoạt chủ yếu diễn ra vào buổi tối, ban ngày ngủ dậy có chút muộn, Lý lão bản cũng không phải ngoại lệ. Hần mơ mơ màng màng bị Mặc Liên gọi tỉnh, còn đang chưa rõ chuyện gì, đầu tiên cảm thán.

“Mặc Liên, hiếm lắm mới gặp người không trang điểm nha. Sao vậy? quên nghề rồi?”

“Phải, phải, ta muốn rời khỏi đây!”

Lý lão bản trợn trừng mắt nhìn hần, chén trà đang uống dở trực tiếp rớt thẳng xuống đất, dạo này có quá nhiều chuyện kinh thiên động địa.

“Không được!”

“Vì cái gì lại không được! Ta đây đã già rồi, muốn giải nghệ, dù sao không phải ngày nào các người cũng chê ta là già với xấu sao? Ở lại làm được tích sự gì.”

“Ha ha! Người cũng tự nhận được ra mình già với xấu sao. Người từ nhỏ đến lớn đã ở đây rồi, ngoài chuyện bán mông cho nam nhân thì còn biết cái gì, người xác định là ra ngoài kia người sống nổi. Cười chết ta!” Lý lão bản ngồi uống trà, khinh thường cười. Mặc Liên càng đen mặt.

“Chuyện ta sống thế nào cần người khác lo sao. Dù sao ta vừa xấu vừa già, chắc cũng không quá đắt đi, ta muốn chuộc thân.” Mặc Liên kiên định nói.

“Nào có chuyện tiểu quan tự chuộc thân, trước đây không có cái lệ đó, với lại theo nguyên tắc, tiền của người kiếm được đều là của ta. Nếu ta phát hiện người sau lưng ta lén lút giấu tiền, việc đầu tiên, theo quy củ là đánh què chân người.” Họ Lý kia lộ bộ mặt thật, hừ một tiếng.

“Người không cần phải nhắc, quy củ ở chốn này ta là người rõ nhất! Người chuộc thân cho ta là hần!”

Mặc Liên nghiêng người, đánh mắt về phía đằng sau, trong giọng nói không giấu nổi chút tự hào nói. Lý lão bản nhìn theo thì thấy một nam nhân thực bình thường, im lặng, thâm trầm đứng cửa, từ đầu đến gờ không lên tiếng, nếu Mặc Liên không nhắc nhở thì thật không chú ý đến người này. Tất nhiên, người này là Lục Lục, trước lúc đến đây đã bị Mặc Liên xoay một vòng, cọ cọ rửa rửa, còn một đổi một thân y phục, tuy cũ nhưng cũng tính lành lặn. Chính Mặc Liên làm xong còn phải cảm thán, nhìn không ra người này từng là ăn mày, cũng không quá gây chú ý, khiến lão hồ ly kia nghi ngờ.

“Người này ư? Là ai? Hần muốn chuộc thân cho người, ta thấy bản thân hần đều lo không xong.” Lý lão bản không tin tưởng hỏi.

“Là biểu đệ của ta! Hần làm buôn bán nhỏ.”

“Hừ! Không ngờ Mặc Liên người cũng có lúc biết kể chuyện hài hước thế này. Người kiếm đâu ra biểu đệ, người xác định người là biểu huynh hần. Nhìn hần cùng lắm là mười chín, hai mươi tuổi, không phải gọi thúc thúc thì hợp lý hơn à?” Đây là Lý lão bản cố ý châm chọc, Mặc Liên cũng đã tức giận, nhưng vẫn phải kìm nén lại. Người giả mạo biểu đệ kia liền yên lặng dưới vạt tay áo rộng mà khế siết chặt tay hần, tận lực kiềm chế muốn đem tên Lý lão bản không biết giữ mồm này ra đánh một trận.

“Được, người cứ châm chọc ta. Nhưng nể tình ta nhiều năm như vậy ở chốn này, cũng coi như là có giao tình, thả cho ta một con đường sống. Một vài năm nữa ta không muốn đi thì chính người cũng sẽ đuổi, chỉ bằng nhân lúc này thả cho ta đi. Ta cũng chỉ mong theo tên này thành thành thật thật làm ăn, kiếm chút tiền dưỡng già!”

“Nào có chuyện ta sẽ đuổi người! Người xấu như vậy rồi mà ta còn chưa đuổi thì sau này đuổi làm gì. Người rèn rửa bọn họ, rồi quản lý bọn họ, không có người nơi này sẽ loạn. Người cứ thành thành thật thật ở đây, như người đã nói, ta và người coi như là có giao tình, sau này ta chết, nơi này cũng là của người thôi, còn không phải đây là cái bùa dưỡng già của người rồi, cần gì phải đi. Bọn kia cũng cần một tay người lo lắng.”

Nói đùa, trong tiểu quan quán này, Mặc Liên đã là nhân vật trọng yếu rồi, liền ba năm không tiếp khách mà vẫn sống được là vì hần là người có ngón nghề cao nhất, những tiểu quan kia đều là hần chỉ điểm mà hành nghề, cũng không phải tự nhiên mà gọi hần một tiếng là Mặc Liên lão sư. Hơn nữa, hần cực kì biết thủ đoạn chính người, tiểu quan không nghe lời, hoặc khách nhân dấy dưng, hần xử lý đều là chuẩn, chưa bao giờ sai biệt, để người như thế đi, cũng rất đáng tiếc. Lý lão bản giả dạng thâm tình mà khuyên nhủ, lại dùng lại, ánh mắt quét qua nhân vật này giờ vẫn im lặng là Lục Lục, đánh giá một vòng rồi nói tiếp.

“Huống chi đi theo tên này có gì đảm bảo. Sớm muộn gì cũng chết ở dọc đường thôi. Không phải chính người từng ở trước mặt những tiểu quan kia, không ngừng nhắc không nên si tâm vọng tưởng, không nên hi vọng vào nam nhân thật lòng với mình, càng không lên hi vọng vào chuyện chuộc thân sao? Bên ngoài có cái gì tốt, cũng không dễ sống đâu, hạng người như chúng ta thì chỉ nên ở tiểu quan quán thôi. Như Lục Yến một lần ra bên ngoài, về liền trở thành dạng đấy. Người có thể không tin, nhưng ta thật lòng lo cho tất cả các người nha!”

Lý lão bản giả mù che mưa, ôm tay áo, ai oán nói. Mặc Liên căn bản là không tin, với cái đức hạnh của người này, nói đến chuyện tình nghĩa liền khiến người khác nổi da gà. Huống hồ chuyện hần buông tiểu quan quán này cho mình là chuyện không thể. Hần to béo, ngày ăn uống đầy đủ, cũng là ăn trên tiền bán mình của nam kỹ, khẳng định là hạng tiểu nhân sống dai, đợi hần chết mình cũng đã thành xương khô rồi. Với lại, thật như thế Mặc Liên cũng không muốn, nào ai muốn đời đời kiếp kiếp dính mình ở kỹ viện, đến lúc chết đi cũng không biết thế giới bên ngoài là thế nào.

Chuyện Lý lão bản làm khó dễ Mặc Liên cũng tính đến, lại một mực muốn đi, biện pháp đối phó nào hần cũng đều đem ra dùng cả. Cuối cùng, Lý lão bản mĩa mai hỏi.

“Biểu đệ của người có bao nhiêu mà muốn chuộc người?”

Mặc Liên gơ lên năm ngón tay.

“Năm trăm lượng?”

“Không phải, là năm mươi lượng.”

“Người đùa ta sao? Bằng ấy tiền mà muốn chuộc người trong tay ta?” Lý lão bản kinh ngạc đến tròn mắt nói lớn.

“Mặc Liên ta tự biết mình chỉ có giá đấy. Hơn nữa người nhìn hần làm gì có nhiều tiền, đành mặt dầy đến cầu Lý lão bản vậy.”

Mặc Liên nói rồi đột nhiên quỳ xuống. Không phải không có nhiều tiền hơn, nhưng đổ tất cả tiền ra để chuộc thân thì sau này hần và Lục Lục chẳng lẽ lại đi ăn xin, với lại bỏ nhiều tiền hơn sẽ dẫn đến nghi ngờ. Tiền này của Lục Yến, hần dù muốn cũng vô pháp tích được tiền chuộc thân, lộ ra, tuyệt đối là mang họa. Đối với hành động này của Mặc Liên, Lục Lục thái độ gì cũng không có, cũng chỉ có thể yên lặng nhìn, diễn tốt vai trò của một tên biểu đệ câm, chân có tật, nhưng hàng lông mày cũng không tự chủ được, nhíu một cái rất nhẹ.

“Hơn nữa, nếu người cứ ép ta ở lại thì thật thất lễ, ta già rồi, sức khỏe không tốt nữa, không tiếp khách được, Diệp công tử kia liền bỏ đi.” Mặc Liên tỏ vẻ bi thương mà nói.

“Người đe dọa ta! Làm gì có chuyện người muốn bỏ liền bỏ.” Lý lão bản thực tức giận, không ngờ đang yên đang lành, Mặc Liên đáng ra người sẽ không bao giờ làm hắn phải lo lắng lại đột nhiên giở chứng. Mặc Liên thần nhiên mà nói tiếp.

“Người thế định làm gì? Cho người luân phiên cưỡng gian, treo lên rồi đánh, vừa cưỡng vừa đánh, kẹp ngón tay, rút ngón chân... đều đem ra đây sử dụng cả đi.”

Vừa nói, Mặc Liên lại vừa lê chân đang quỳ tiến lại gần, khí thế đáng sợ làm Lý lão bản đang tức giận cũng phải xiu lại. Lại quên đối với chính người, tra tấn, Mặc Liên đã là trùm, hơn thế nữa lão nào có gan làm vậy, muốn làm thật cũng phải xem làm xong thì ai đối phó tên Diệp công tử điên điên khùng khùng kia.

“Người như thế này là làm khó ta rồi!” Lý lão bản liền kiếm cớ hoãn binh. “Dù sao bây giờ người thì biết sống thế nào, hơn thế nữa người cứ thế rời đi, bọn kia sẽ thấy bất công mà làm loạn. Còn tên Diệp công tử kia, người đâu thể vứt lại hắn cho ta mà đi. Chi bằng ở lại một thời gian, sau này yên việc rồi ta sẽ kiếm cớ để người đi. Một ... một... lượng cũng không lấy.” Làm ăn lỗ to rồi, Lý lão bản rất không cam lòng.

“Vậy đợi khi tên điên họ Diệp kia rời đi ta liền rời đi.”

“Người ... người ...” người được đặng chân lân đặng đầu.

“Cứ vậy đi, ta đi trước, không làm phiền Lý lão bản nữa”

Mặc Liên cứ như vậy dẫn theo Lục Lục bỏ đi, Lục Lục cũng diện vô biểu tình mặc cho hắn kéo. Lúc gần ra đến cửa, nghĩ nghĩ gì lại quay lại nói với Lý lão bản đang ngu người ở trong phòng.

“À. Biểu đệ của ta mấy hôm nay ngụ tại kinh thành, không có người quen. Phiền người cho hắn ngụ lại đây mấy ngày. Đều ở phòng của ta, sẽ do ta chiếu cố, không ảnh hưởng đến sinh hoạt trong viện!”

Lý lão bản nói không kịp nói, Mặc Liên đã mang người rời đi, khóc không ra nước mắt a.

Vì thế buổi sáng rất là đẹp trời, khá muộn, các tiểu quan lục tục bắt đầu dậy, chải đầu, phơi nắng liền thấy được một màn quý dị. Mặc Liên, trước nay âm dương quái khí, nay xuân phong phơi phơi, không trang điểm lờ lợc, không quần áo dọa người, một thân y phục quá sức bình thường, nắm tay một người như là hạ nhân đi lại trong hậu viện. Nhìn qua có lỗi giác hắn không phải là ma quỷ hiện hình, mà là... thực giống người bình thường a. Mà Lý lão bản buổi sáng, lại không quá cao hứng, mặt như quả táo tàu, nhả hết cả vào, không nói một hai lời đuổi bọn họ đi tập vũ, tập đàn hai trăm bài.

Một điểm ấy cũng không làm phiền tâm tình của Mặc Liên, hắn vui vui vẻ vẻ mang người đi ra phố, vì Lục Lục mà mua một đôi giày mới, một bộ y phục mới, lại mua thêm một cân thịt bò, một bầu rượu và hai cái bánh bao, còn nóng hôi hổi.

9. Chương 9

Ai trong tiểu quan quán cũng có thể thấy là mấy ngày này Mặc Liên, từ âm âm trầm trầm mà vui vẻ hơn nhiều, điều này có quan hệ đến tên cầm, cả nhắc đi bên cạnh hắn không ít. Hắn thường ngày sẽ ở trong viện rồi việc, soi mói, chính người, khiến bọn chúng sợ còn hơn lão bản, còn có căm ghét, thế nhưng bây giờ, thường ban ngày sẽ dẫn tên ăn mày kia ra ngoài chạy loạn khắp nơi. Việc này khiến không ít người suy đoán này nọ.

Mặc Liên chẳng để tâm, hắn đích thực là vui vẻ, đối với tương lai của mình và Lục Lục tràn ngập kì vọng, liền đem Lục Lục thành mục đích của mình, ngày ngày dẫn tiểu tử này đi thăm thú chỗ nọ chỗ kia. Mặc Liên kỳ thực có thể là ở chốn này quá lâu, đối với bên ngoài có chút không rõ, hắn lại chưa từng một lần chân chính bước ra bên ngoài bao giờ, cái gì cũng thật nghiền ngẫm mà đánh giá một lượt, miệng làm nhảm không ngừng về thế thái, triết lý nhân sinh, cũng như chuyện sau này bọn họ sẽ sống chung. Đối với chuyện

này, Lục Lục không nói gì, Mặc Liên lại tận lực nói luôn cả phần của người kia, có chút cố chấp mà ngày nào cũng phải nói một lần.

Lục Lục cũng rất cao hứng mà bởi hắn nói, hắn nói cái gì thì nghe cái đấy, nghe chán thì chọc chọc hắn. Ở lâu với Mặc Liên sẽ phát hiện hắn nhỏ mọn, chấp nhặt như đàn bà, lại còn có sở thích phần son, ăn mặt lẻo loét, đặc biệt nói vô cùng dông dài, cái gì cũng nói ra miệng được. Lục Lục khi nhìn ra những điểm này cũng sẽ cảm thấy không vấn đề gì, dung túng, chiều theo ý hắn, chỉ khi Mặc Liên nói nhiều quá, đến lúc chán không muốn nghe thì sẽ dùng hai ngón tay kẹp mũi hắn lại, kẹp cho hắn không thở được mà giãy giụa, mặt mũi phiem hồng, đầy mắt ủy khuất, tứ chi cũng đem ra sử dụng triệt để, bất mãn.

“Người đây là làm cái gì? Cái gì?”

Những lúc như thế, Lục Lục sẽ cười nhạo hắn, rồi một tay cặp người tha đi. Đối với việc này, Mặc Liên đầy một bụng ấm ức, ta vốn dĩ thu nhặt hắn tùy tiện như nhặt chó hoang, mèo hoang, khi nào bị bị con đại cầu mình nhặt về khi dễ.

“Cười cái gì? Đại cầu ngu ngốc!!”

Lục Lục vẽ mặt thâm trầm, trực tiếp dùng tay đánh hắn, đánh lên lưng, lên hông, chỗ nào hạ tay xuống được thì liền đánh không lưu tình, chỉ có gương mặt là bỏ qua. Mặc Liên cảm thấy rất là ủy khuất, vừa trốn vừa oai oái kêu, nước mắt lưng tròng nghĩ rốt cuộc mình sai chỗ nào.

“Người đừng quá đáng! Đừng để đến lúc ta không cần người...”

Vì đau mà ôm đầu nói loạn, không ý thức được mình nói cái gì, lại kì diệu thấy quyền cước trên người mình dừng lại, lúc Mặc Liên ngẩng lên, lại phát hiện người kia cái gì cũng không làm, chỉ đơn giản là dùng ánh mắt nghiền ngẫm, chuyên chú nhìn mình. Hắn cũng không hiểu vì sao lại bị ánh mắt của người kia nhìn mà chột dạ, ánh mắt cô độc, không hiểu sao khi nhìn, lại tựa như tiểu hài tử bị bỏ rơi.

Lục Lục có chút bất lực, cứ thế mà thu lại ánh mắt, cà nhắc mà bỏ đi. Mặc Liên không hiểu tâm tình người kia, nhưng lại rất sợ Mặc Liên bỏ đi mà đi thẳng, liền im bật, lẻo đẻo theo sau. Lục Lục đúng là tức giận, nhưng sẽ không vì chút chuyện này mà bỏ đi, hắn cũng một đường cà nhắc về hậu viện tiểu quan quán. Xác định được rồi, Mặc Liên chính là thờ phào một hơi, không bỏ đi là tốt.

Ngu ngốc!

Buổi đêm, vẫn như cũ có một vị khách không mời mà tới. Mặc Liên, vẫn đang trong thời gian không được uống rượu, tắm rửa thật sạch, xúc một thân mùi hoa lan nồng nặc, bôi trát lên mặt một đồng phần son, theo yêu cầu bọc mình trong một đồng lụa màu vàng nhạt và hồng đậm, yên lặng ở trong phòng chờ người.

“Mặc Liên a! Mặc Liên a! mấy hôm trước còn cảm thấy người yêu vào đẹp ra không ít, hôm nay sao lại thành cái bộ dạng này, nhìn thật ăn không tiêu!”

“Diệp công tử chịu không nổi thì thỉnh đi gọi người khác!”

“Được rồi! Ta bảo lão bản gọi tên ăn mày không đi cùng người!”

“Không được!”

Mặc Liên đứng bật dậy, lớn tiếng quát, đổi lại một tràng cười không ngừng lại được của người kia.

“Ha ha! Mặc Liên, người thật đơn thuần, thật là dễ đoán quá đi! Ta càng ngày càng cảm thấy ngoạn người rất vui.”

Mặc Liên biết mình bị lừa, liền cái gì cũng không nói nữa, hừ một tiếng rồi ngồi xuống. Yên lặng điều chỉnh lại tâm tình của mình. Thật thành thực mà suy nghĩ dường như dạo này mình đã thay đổi rất nhiều. Tại sao lại dễ kích động vậy, mà tại sao mình lại dễ mềm lòng vậy, trước đây mình có đặt suy nghĩ của người khác vào tâm sao? Họ Diệp kia nhìn thấy thái độ của Mặc Liên thay đổi, liền biết không nên chọc đến hắn nữa, im lặng uống rượu trong chén của mình.

“Có thể từ giờ trở đi đừng đến tìm ta được không?” Để ta có thể rời khỏi chỗ này, càng nhanh càng tốt, chung quy ngày nào còn ở đây sẽ không thể an lòng được. Khi rời khỏi đây, ta có tự do của ta, sẽ mang tiểu tử kia đi sống cuộc sống của ta.

“Không thể!”

Họ Diệp khẳng định, Mặc Liên cũng không ngờ hấn phủ quyết nhanh vậy, có điểm bất đắc dĩ hỏi lại.

“Tại sao?”

“Tạm thời chưa phải lúc! Giờ ta vẫn chưa chán người, đợi đến lúc cần thiết ta sẽ biến mất, không tìm người ngoại nữa.” Họ Diệp vừa cười nói, trong giọng nói có chút suy tư bất đắc dĩ mà Mặc Liên không nhận ra được, lại vừa ngả ngón dùng đầu ngón tay nâng cằm Mặc Liên.

“Được rồi, cùng người ngoại! Chỉ mong người sớm biến đi, tái đừng ở nơi này làm phiền ta nữa.”

“Thật tàn nhẫn!”

Đêm khuya, trong viện, một bóng đen tựa như mèo, không một tiếng động mà di chuyển.

Lục Lục lúc này đang bở củi ở nhà bếp, xung quanh không có người, hấn được Mặc Liên chiếu cố, cũng được lão bản bất đắc dĩ mà thu vào viện, cũng không phải ăn không ở không, không tránh khỏi lao động một chút. Vì có chút quan hệ đến Mặc Liên, mọi người liền không ai ưa hấn, việc lớn việc nhỏ, việc nặng nhọc, nếu đẩy cho hấn được thì đều đẩy, cũng sẽ tìm cách làm khó dễ hấn một chút, đặc biệt lúc Mặc Liên không ở bên cạnh như thế này.

Thế nên, mới có chuyện một mình Lục Lục bở củi ở nhà bếp đến tận khuya. Không quay đầu lại, Lục Lục tùy ý phi cái rìu về đằng sau, cắm xuống mặt đất, chuẩn xác cắm xuống vị trí mà vừa rồi bóng đen đứng. Thoắt cái, bóng đen trong màn đêm tiêu thất, một cây phi tiêu găm thẳng vào khúc gỗ bên cạnh, trên đó có gắn một mật thư. Hấn tiến lại gần, dựa vào ánh sáng yếu ớt hắt vào từ ngọn đèn treo tại cửa hậu viện mà đọc, khi đọc, nét mặt cũng không hề đổi, chỉ là hàng lông mày hơi nhíu lại. lát sau, trong lòng bàn tay hơi vận dụng nội lực, mảnh giấy chậm rãi hóa thành mặt bụi, một màn vừa rồi như chưa từng phát sinh. Phía hậu viện nhà bếp chỉ còn vang lên tiếng bở củi đều đặn.

Trên hành lang dài, có hai tiểu quan đang sóng bước cùng nhau, người trước người sau. Thực ra năm nay mọi người làm ăn kém, lại vào tiết đầu đông, có chút lạnh, sinh ý của tiểu quan quán liền không được tốt, ngẫu nhiên sẽ nhàn rỗi nói chuyện phiếm.

“Kỳ Liên huynh! Huynh nói xem, tên Mặc Liên lão sư kia kiếm đâu ra một biểu đệ vậy?” Người nói chính là Nại Tử.

“Người thật là ngu ngốc, người ta nói cái gì liền nghĩ đó là sự thật. Bây giờ ta nói ta và người là huynh đệ cùng cha khác mẹ người liền tin.”

“Nào có thể! Ta là con cả, cha ta còn trẻ lắm, lúc người sinh ra, ông ấy hấn vẫn đang là hài tử đi!”

“Đồ ngu ngốc!” Kỳ Liên bị tên tiểu tử ngốc kia chọc cười, liền thực sự cười ra tiếng, dùng quạt của mình mà đập lên đầu hấn, lại nói tiếp. “Người nhìn không ra, là tên Mặc Liên kia dưỡng hấn! Đồ yêu tinh già, nhện đến chịu không nổi mà phải đi kiếm đàn ông đem về.”

“Thực như vậy?” Nại Tử tròn mắt hỏi, đối với những điều này ngạc nhiên không dứt.

“Người nhìn bọn hấn là liền biết! Hừ, muốn để cho người không biết trừ khi mình đừng làm.”

“Nhưng ta thấy hấn đâu có ý để cho người không biết!” Máy hôm nay dẫn người chỗ nào cũng đi, hấn là khoe khoang mới đúng. Kỳ Liên bị nói có chút quẫn, bực mình mà lớn tiếng.

“Người thì biết cái gì, nói tóm lại hấn là tên chẳng ra sao, vừa già vừa xấu còn tính dưỡng trai trẻ, cùng với tên ăn mày vừa xấu vừa bẩn, lại còn căm kia thật là xứng đôi, thật không biết xấu hổ.”

“Kỳ Liên, ta thấy huynh nói có chút quá rồi!”

Nại Tử tâm địa đơn thuần mà nói, làm Kỳ Liên tức càng thêm tức. Đang đến lúc muốn bộc phát thì có một bóng người lướt qua bọn họ, làm cả hai đều giật mình, còn tưởng âm hồn dã quỷ. Nhìn lại, đó chẳng phải là Tiểu Liên sao. Tiểu Liên kia tựa hồ cũng chẳng để ý người vào mắt, thần thờ một đường đi thẳng, cũng không lên tiếng chào hỏi, đụng trúng cơn tức của Kỳ Liên, hấn liền mắng chửi.

“Làm cái quỷ gì vậy? Cũng không có miệng mà nói một tiếng à?”

“Huynh đừng lớn tiếng mà, gần đây tâm trạng của Tiểu Liên không được tốt, luôn thần thờ như vậy.”

“Hừ, ta làm sao mà không biết. Cũng chỉ là được người ta bao dưỡng nửa tháng, cứ tưởng hần thông minh, biết xoay chuyển, chung quy cũng là hạng ngu ngốc gì mà biến mình thành dạng này. Người sau này nhớ rõ, cái gì cũng là giả, tự mình đa tình chính là chịu thiệt.” Kỳ Liên cố ý nói to, nói cho cả Tiểu Liên nghe thấy, nhưng hần một điểm phản ứng cũng không có, chân cũng chẳng buồn loạn nhịp, tựa như nghe mà không hiểu.

Ngược lại, Nại Tử thành thành thật thật nghe, còn gật đầu như già tởi, đáp: “Đã biết!”

Kỳ Liên hài lòng xoa xoa đầu hần, thật là trẻ nhỏ dễ dạy, sau rồi hai người cũng kéo nhau đi mất.

Bóng đêm tịch mịch, phút chốc chỉ còn có Tiểu Liên lướt đi như âm hồn. Tại nhà bếp hậu viện, Lục Lục vẫn yên lặng chế củi. Bỗngưng xuất hiện một người mặc y phục đỏ chói, trong đêm tối cực kì nổi bật.

“Ra đây là tên ăn mày đi theo tên Mặc Liên kia!”

Lục Lục nghe người kia nhắc đến Mặc Liên liền quay đầu lại nhìn hần, hừ một tiếng rồi tiếp tục cúi đầu chế củi. Người kia, chính là Hồng Liên, một tiểu quan mới đến của quán, thấy tên ăn mày kia một thân bản hàn xấu xí, lại không thèm để ý đến mình, tựa như coi thường, Hồng Liên kia liền nổi giận. Hần liền giơ chân ra đá tung đồng củi mà Lục Lục vừa chế xong.

“Ta là đang nói với người, người câm à?” Dừng lại một chút, Hồng Liên mỉa mai mà nói tiếp. “A! Thế nào mà ta lại quên mất người là câm thật. Cũng chỉ là con cháu tên kia nuôi, có gì đâu mà kiêu căng, chủ người không dạy người người gọi là phải quay lại à?”

Lục Lục đoán được là tên kia muốn gây sự, liền thấy thật phiền phức, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp coi kẻ kia là không khí, yên lặng nhặt củi bị Hồng Liên đá lên, rồi chế tiếp, từng động tác chậm chạp như chọc cho tên kia sôi máu.

“Tên cháu nô tài! Tên Mặc Liên kia là đồ yêu tinh hại người không biết liêm sỉ người theo hần cũng chẳng phải tốt đẹp gì. Hần là tên bán mông vừa già vừa xấu, hợp với người, một tên ăn mày què quặt câm điếc, thật là xứng đôi vừa lứa nha, vừa vặn một đôi cháu nam nam không có tiền đồ. Ha hả”

Hồng Liên cười càng lúc càng điên cuồng, một lần nữa giơ chân ra đá bay chỗ củi vừa được Lục Lục nhặt về, còn giơ chân lên muốn đá hần. Lục Lục sắc mặt lạnh đi vài phần, thâm trầm mà nhìn lại, nếu là Mặc Liên sẽ xác định được là dấu hiệu nguy hiểm, thế nhưng tên Hồng Liên kia nào có biết, chân cũng giơ lên, người cũng muốn đạp, liền bị một tay Lục Lục bắt được, đẩy một cái, cả thân áo đỏ kia ngã nhào xuống đất. Xong xuôi, Lục Lục lại một lần nữa nhìn cũng không nhìn, quay đầu muốn tiếp tục đi chế củi. Chính mình muốn chinh người lại chinh cũng không chinh được, bị rơi vào hoàn cảnh này, Hồng Liên không cam tâm liền cầm trong tay một thanh củi dài, rơi bên cạnh, nhắm thẳng đầu Lục Lục mà đập tới. Lục Lục bị bất ngờ, đáng ra có thể tránh nhưng nhìn người đi đến liền dừng động tác lại, nhận một cú vào sau gáy. Mà tên Hồng Liên kia tựa như phát điên, đập được một nhát lại thêm một nhát, điên cuồng đánh, vừa đánh vừa cười lớn. Người đi đến kia chính là Tiểu Liên, một điểm phản ứng lại cũng không có, vô cảm, hờ hững mà nhìn một màn này.

“Dừng tay! Các người mau dừng tay!”

Mặc Liên ôm theo một giỏ bánh bao, liền hấp tấp chạy đến, kinh hoàng mà hét loạn. Hần vội vàng đẩy Hồng Liên kia ra, lực đạo cũng không nhẹ, lại một đường đoạt lấy thanh củi trong tay người kia, rồi đau lòng xem xét Lục Lục đang nằm trên mặt đất. Lục Lục thực ra bị thương không nặng, sau phát đầu tiên bị bất ngờ, hần cũng biết ôm lấy đầu, tận lực tránh bị đánh vào chỗ yếu hại, thế nhưng cũng không làm Mặc Liên bớt đi phần lo lắng cùng thương xót. Lục Lục cảm nhận được ngón tay người kia quan tâm mà kiểm tra tới lui trên mặt và cổ mình thì nhú mày tránh né, làm Mặc Liên càng thương tâm.

Hần sau khi xong việc với tên họ Diệp, vội vội vàng vàng muốn đi tìm Lục Lục, biết hần chế củi ở phòng bếp, vừa chạy tới thì nhìn thấy cái gì, tại sao lại đánh người này? Mặc Liên bị phần mà trừng mắt nhìn Hồng Liên đang ngã ngửa trên mặt đất, thở hồng hộc, trên mặt vẫn chưa tan đi nét cười điên dại.

“Sao? Đau lòng à? Người cũng biết đau lòng?”

“Là người?” Mặc Liên nghiêng răng mà hỏi, trong mắt cùng trong lòng đều là căm hận cùng chán ghét.

“Tại sao lại không được là ta? Ta chính là muốn đánh chết hần, muốn cho người phải đau lòng, sống không bằng chết!” Hồng Liên điên cuồng nói.

“Chỉ vì cái tên nam nhân gọi là Thiên ca đã vứt bỏ người à?!” Mặc Liên cười gằn, mĩa mai chua chát nói.

“Câm miệng! Đều là tại người cả, người chính là ác quỷ.”

“Con sói nhỏ cuối cùng cũng mọc răng nanh, biết cắn người rồi. Thì ra là muốn trả thù ta. Tưởng đánh một tên ăn mày có thể khiến ta sống không bằng chết sao? Nực cười!” Mặc Liên cười gằn nói, còn không quên đạp cho tên này một đạp, còn dùng mũi chân dẫm lên những ngón tay của Hồng Liên, tuyệt đối không nhẹ, làm người kia đau đến đổ một thân mồ hôi lạnh.

“Người là tên tâm địa rắn rết, đồ ti tiện bẩn thỉu! Người hại nhiều người như vậy, nào có chuyện bọn ta phải ngày ngày sống trong địa ngục mà người lại phúc vui về mà sống được. Người sớm muộn gì cũng bị quả báo, chết không yên đâu, các người đều sẽ gặp quả báo!”

“Hừ! Ta cũng sẽ trông mong xem có quả báo gì được.”

Hồng Liên cũng không muốn tỏ ra yếu thế, bị đau đến nhú máu, còn phóng lên muốn đánh người, đúng lúc này, Tiểu Liên trước giờ vẫn im lặng không lên tiếng mà nhìn mọi việc liên kích động tiến lên, chuẩn xác mà cho Hồng Liên một cái bạt tai.

“Là người mới trong quán mà còn dám lộng hành như vậy. Thật không biết phép tắc gì.”ha

Nhìn thấy tình hình không tốt, Hồng Liên cũng chẳng phải đưa ngu ngốc, cố chấp không biết gì, liền ôm mặt bỏ đi, trước khi đi nhìn một loạt ba người còn tại đó, có Mặc Liên cùng Lục Lục diện vô biểu tình, còn có Tiểu Liên đang kích động.

“Hừ! Bọn tiểu quan chết tiệt! Ta sẽ không tha cho các người.”

Hồng Liên vừa đi, bất ngờ Tiểu Liên vẫn đang kích động kia liền rầm một tiếng quỳ xuống mặt đất, ôm lấy chân Mặc Liên mà vừa khóc vừa nói.

“Mặc Liên lão sư! Giúp ta, giúp ta, ta muốn đi tìm Tường Phong Hầu! Người giúp ta nghĩ biện pháp! Chỉ có người biết cách giúp được ta thôi. Chính người lần trước nghĩ ra cách khiến ta tiếp cận được hần, chỉ một bước nữa thôi là ta có thể nắm giữ được hần rồi.” Tường Phong hầu kia chính là nam nhân hung dữ lần trước bao Tiểu Liên đi nửa tháng. Một lần nửa tháng thôi đã làm cho hần hãm sâu mà mê luyến, thế nhưng nam nhân kia tâm một chút cũng không động, tuyệt tình mà đưa hần trở về.

Mặc Liên nghe hần nói như vậy cũng chẳng giao động gì, chuyện này ở chốn phong lưu có gì lạ, liền đá người đang ôm mình đi. Tiểu Liên như không bỏ cuộc, lại tiếp tục tiến lại ôm chân hần, thảm thương mà khóc.

“Người chắc chắn có cách! Người chắc chắn có cách!”

“Đồ ngu ngốc! Người cho rằng nam nhân dạng ấy sẽ thích người!”

Mặc Liên đưa tay ra tát người kia một cái, Tiểu Liên vẫn không bỏ cuộc, trầm mê mà mà khóc.

“Cũng không nhìn xem người là dạng người nào. Giả vờ thanh cao được một lần, lại nghĩ mình thực sự thanh cao sao? Loại người như chúng ta nam nhân nào sẽ coi trọng.”

Nói xong liền đặt giỏ bánh bao mình mang theo đến trước mặt Lục Lục, rồi kiên quyết bỏ đi, Lục Lục nhìn chằm chằm giỏ bánh bao, cũng không đi theo. Phía sau vẫn vang lên tiếng khóc thê thảm của Tiểu Liên, khóc không ngừng.

Ta quả nhiên đã già, đã rất mệt rồi, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn quản nữa.

10. Chương 10

“Người đây là đang có chuyện gì?”

Họ Diệp nằm nghiêng người trên giường, ánh mắt nghiền ngẫm mà đánh giá Mặc Liên, người đang ngồi bên cạnh, vẫn một mực yên lặng.

“Có chút mệt mỗi thôi. Chẳng phải vẫn đang chờ nghe ngài kể chuyện sao?”

Mặc Liên cũng cảm giác thái độ của mình có chút vấn đề, liền khẽ nhắm mắt lại, xoa xoa mi tâm, lại lắc đầu. Họ Diệp đương nhiên là không tin, chỉ là lười đem người kia vạch trần.

“Vậy đổi lại đi! Hôm nay ta cũng mệt mỗi, không muốn nói chuyện. Người đến, kể cho ta nghe, bao giờ ta ngủ thì người được phép đi.”

“Vậy cũng được, ta kể chuyện thực nhằm chán, khẳng định ngài sẽ nhanh ngủ đi. Ngài muốn nghe chuyện gì? Điển tích, điển cố hay chuyện lão bán rau họ Trịnh ở phố Đông?”

Họ Diệp bị Mặc Liên chọc cười liền cười ha hả, Mặc Liên nhíu mày, ta nói cái gì mà buồn cười. Họ Diệp cũng không cười nữa liền phân phó Mặc Liên đi lấy một chén trà, chính mình uống một ngụm lớn nhuần hống, lại giục người kia.

“Không cần kể những thứ đó! Ta không quan tâm, kể chuyện con cầu người mới nhạt về đi!”

“Ta... ta...” Mặc Liên nghe liền thoáng chút sững sốt, cũng nhanh chóng thu biểu tình lại. Chính mình rót cho mình một chén trà, thứ đồ uống này thật nhạt nhẽo, nếu có rượu thì tốt rồi.

“A... Đó chỉ là một con cầu ngu ngốc, lúc nào cũng ngu ngốc hết cả... Ta không biết nữa,.. trước giờ ta toàn một mình, ai cũng nghĩ ta là ác độc, hạ tiện, ta cũng thấy bản thân mình như vậy. Thế nhưng ta cũng muốn có người ở bên cạnh, ai cũng được, nhưng chính là bọn người kia, ai cũng ghét ta.”

Mặc Liên ngừng lại một chút, lại nghĩ mình thế nhưng thật thảm hại, thật khổ sở, hẳn theo thói quen đưa chén lên uống cạn, con mẹ nó, thế nào là trà mà không phải rượu. Họ Diệp cũng không giục hấn, để mặc cho hấn muốn nói đến đâu thì nói.

“Thế nên ... hắc hắc... ta tìm được con đại cầu kia, nó rất đáng thương, lại chỉ có thể dựa vào ta. Như thế nó liền là của ta đúng không?”

“Đúng vậy! Là của người!”

Họ Diệp hưởng ứng, coi như là cùng hài tử thuận miệng nói đùa, tựa như đối với hài tử khóc đòi. “Lão cha! Ta muốn có kẹo hồ lô” “Đúng vậy! Là của người, của người cả.” Mặc Liên nghe thấy thế lại cười, thật như có tâm sự mà nói tiếp.

“Ta vốn dĩ chỉ định dưỡng một con cầu, cho nó ít đồ này nọ thì tốt rồi, không cần quá để tâm, thỉnh thoảng cũng sẽ tìm nó mà ngoạn đùa, sẽ không thấy chán nản, tịch mịch nữa. Nhưng vì cái gì không giống! Hấn càng ngày càng không phải là con cầu, cư nhiên cũng sẽ có thái độ, có cảm xúc, cũng sẽ có suy nghĩ của riêng mình mà ta không biết được. Như thế nào lại dám không cần ta, như thế nào lại muốn giận đối ta. Ta càng ngày càng sợ hãi, lo được lo mất, thật chẳng giống ta chút nào cả.”

“Thế nhưng là ta lợi dụng hấn không biết gì đúng không? Ta lợi dụng hấn tội nghiệp như thế mà bắt hấn phụ thuộc vào ta, bắt hấn đi theo một tiên tiếu quan như nhuốc, xấu xí, không có tiền đồ như ta. Ta cảm giác lúc nào hấn cũng có thể rời đi được. Thật thương tâm đúng không! Ngay cả đối với một tên ăn mày cũng sẽ lo sợ bị hấn chán ghét. Nếu một ngày ta chữa khỏi cho hấn, hấn tỉnh ra, nhận ra ta xấu xí, hèn hạ thế nào, có phải sẽ ghét bỏ ta, rời bỏ ta mà đi.”

“Hấn không chán ghét người.” Nếu không cũng sẽ không tự biến mình thành bộ dạng ăn mày để đến tìm người, họ Diệp âm thầm nghĩ, cũng không bắt ta ngày nào cũng đến cái địa phương quỷ quái này để trông nom người.

“Nhưng đi theo ta chẳng có gì tốt cả, ta trước đây rất tự tin rằng lo được cho hấn, sau này sẽ cùng hấn sống tốt. Thế nhưng hấn lại vì ta mà bị đánh... Hấn không đáng bị đánh như thế.” Ngừng lại một chút, Mặc Liên

nhớ lại tình cảnh người kia ôm đầu nằm trên đất mà nhận thấy thương tích, lòng bắt đầu đau đớn không thôi.

“Kỳ thực những điều bọn kia nói không sai! Ta đã làm nhiều chuyện bần thủ như thế, nhiều người vì ta mà đau khổ như thế, nào có lý do gì ta sẽ được hạnh phúc cơ chứ! Ha ha! Không ngờ lăn lộn trong chốn này bao nhiêu năm, ta cũng sẽ có ngày rơi vào tình cảnh như thế này.”

Mặc Liên chua chát nói, cười mà nhìn thật thê lương. Họ Diệp kia cũng không nhịn được mà nhúu mày. Tựa như là không đủ, Mặc Liên nhỏ giọng mà nức nở nói.

“Ta cảm nhận được, Lục Lục không cùng một dạng người với ta, là ta không xứng với hắn, lại là lão nam nhân đã hai mươi sáu tuổi, ta căn bản chẳng có cái gì để giữ hắn cả. Hắn sớm muộn cũng sẽ rời ta đi mà thôi.”

Mặc Liên càng nói càng thương tâm, lại còn khóc không ngừng, chính hắn không phát hiện ra mình đã khóc nên cũng không có ý thức lau nước mắt. Nước mắt thành hai hàng dài chảy xuống, qua gương mặt bôi đầy phấn của hắn mà lem luốc, nhìn có điểm dọa người. Họ Diệp cũng bị dọa một phen, chân tay luống cuống không biết làm gì cho phải.

Tựa như nói ra một hồi, tâm tình cũng thả lỏng ra không ít, Mặc Liên không ngừng không ngừng, vừa chửi mắng, vừa kể, mắng nhiếc hết một đoàn người trong tiểu quan quán, lại chửi đến tên Lục Lục không biết điều, lại không kiêng dè mà mắng cả họ Diệp đang ở trước mắt. Ban đầu còn có chút thực sự thương tâm, về sau càng nói càng khoa trương, một bộ mặt oán phụ, lệ cũng không chảy nữa, cứ thế mà đem một khuôn mặt xanh đỏ hoe nhoét ngủ mất. Vừa rồi là cái gì, đúng là hắn một giọt rượu cũng không uống, làm sao lại nói nhảm như say rượu vậy.

Nhìn người đang ghé vào trên giường của mình mà ngủ, họ Diệp liền đen mặt, xoa xoa mi tâm, hắn mấy ngày nay đích thực là mệt mỏi, nhìn cũng không nhìn, chỉ nói.

“Không ngờ được vị này của ngươi thật là đặc sắc!”

Không một tiếng động đáp lại, một thân ảnh đẩy cửa bước vào, xong nhanh chóng khép cánh cửa lại.

“Vừa rồi ở bên ngoài đã nghe thấy hết rồi đi!”

Người tiến vào là Lục Lục, vốn dĩ hắn luôn chờ ở ngoài cửa, yên lặng mà nghe Mặc Liên khóc lóc, mắng chửi mình, cùng đau lòng mà thổ lộ với mình, cái gì cũng nghe vào lòng. Lúc này tiến vào một điểm phản ứng lại họ Diệp kia cũng không có, chỉ ôn nhu đi tới bên cạnh Mặc Liên, ngón tay luồn vào mái tóc người kia, không có xúc cảm mềm mại, mà hơi khô vàng tựa như cỏ úa, nhưng Lục Lục vẫn ôn nhu cùng đau lòng mà vuốt ve, cẩn trọng mà sợ làm người kia tỉnh giấc. Người này khóc, quả nhiên sẽ khiến ta đau lòng.

Họ Diệp thấy người tiến vào trực tiếp không để mình vào mắt cũng đã thành quen, không vì thế mà phật lòng, chỉ là vẫn có điểm phải nhắc nhở.

“Ngươi xác định, ngươi biết sắp tới sẽ có những chuyện gì mà vẫn còn muốn dây dưa không rõ cùng với người này, đã cân nhắc kỹ?”

Đổi lại, người kia gật gật đầu, thể hiện ý tứ đã biết, mắt vẫn không rời khỏi người đang say ngủ. Đối với thái độ không mặn không nhạt kia, Họ Diệp rõ ràng không hài lòng, bực bội nói.

“Trác Linh! Ta phải nhắc nhở rõ với ngươi xem ngươi là ai? Ngươi không thể ở đây làm ăn mãi mãi được. Chuyện ngươi hứa với ta ngươi cũng đừng quên.”

“Sẽ không.”

Mặc dù nói ra như vậy, nhưng Lục Lục một chút cũng làm như không ảnh hưởng, tận lực làm cho cái tên kia, cũng như người được nhắc đến kia, một chút cũng không liên quan đến hắn, chỉ nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay trở điểm nhẹ lên giữa hai hàng lông mày người kia, suy nghĩ cái gì, ngay cả khi ngủ mày cũng nhíu chặt như vậy. Mặc Liên trong mơ màng, nhẹ giọng gọi Lục Lục, Lục Lục. khung cảnh trong phòng trở lên nhu hòa.

Lục Lục lúc này thật cẩn thận nhẹ nhàng, bế người kia lên, muốn đưa hẳn về lại phòng ngủ. Họ Diệp nhìn một màn này, có chút bất lực.

“Không phải ta có ý làm khó người! Ta chỉ muốn nói, sự việc đi đến lúc này đã vô pháp vãn hồi, ngày mai ta cũng sẽ không đến đây được, người tự lo. Còn nữa, người phải nhanh chóng trở về, nếu không sẽ có hậu quả.”

Lục Lục vẫn bế người trên tay, đi ra được gần đến cửa, hơi hơi quay đầu lại nói.

“Diệp...”

“Có chuyện gì?”

“Cảm ơn huynh!”

Họ Diệp có điểm sững sốt, quen nhau bao nhiêu lâu, có khi nào nghe được tên tiểu tử thâm trầm kiệm lời như ngọc kia nói tiếng cảm ơn, lại bất đắc dĩ cười khổ nhìn bóng người đã mang người rời đi. Thoắt cái, trong phòng nhiều hơn một bóng đen, không tiếng động, như thần như quỷ mà xuất hiện.

“Chủ tử, đã có động tĩnh rồi!”

“Đành vậy. Trở về thôi.”

Tiểu quan quán giữa đêm khuya có hai bóng đen rời khỏi, một vị khác biến mất, không có ai để ý.

Lục Lục đem Mặc Liên trở lại phòng hẳn, cẩn thận đặt nằm trên giường, lại dùng bàn tay mình mặt cho hẳn, không biết làm thế nào mà càng lau càng lem luốc, nhìn càng giống mặt mèo. Lục Lục có chút không vui liền vươn đầu lưỡi liếm đến trên mặt hẳn, nếm được vị mằn mặn của nước mắt, kèm thêm vị son phấn xanh đỏ kia thật không dễ ăn. Liếm một đường rồi dừng lại trên môi đối phương, dây dưa một hồi lại một hồi.

Ta kì thực rất thích người!

Người cái gì cũng là tốt nhất, ôn nhu nhất, xinh đẹp nhất.

Ta mới là người không xứng với người.

Ta chỉ định đến nhìn người một chút thôi, không ngờ lại làm cho người yêu ta.

Ta không cách nào có biện pháp ở bên cạnh người mãi được.

Thực xin lỗi!

Lục Lục yên lặng cầm lấy bàn tay người kia rồi nhẹ hôn lên, còn vì người kia mà ghé chân xuống, lo sẽ bị lạnh, liền đi ra ngoài, đóng cửa. Bên ngoài, một mảng tịch mịch.

Bên trong phòng, Mặc Liên chậm chậm mở mắt, trong bóng đêm một mình chẳng biết là tư vị gì. Thực hận thứ mình uống đêm nay không phải là rượu, chỉ là trà, không thể đem mình say đến cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không cần phải nghĩ nữa.

11. Chương 11

Cứ như thể thức nguyên một đêm rỗng.

Chính Mặc Liên cũng không biết được rốt cuộc trong một đêm đó mình đã suy nghĩ những gì, chỉ biết rằng khi hẳn kịp chú ý thì đêm cũng đã qua.

Ván cờ này mình thua, so với bọn Tiểu Liên, Hồng Liên mình còn thua thảm hơn, thua hết cả tâm tư. Trước giờ vẫn luôn cho rằng trong chốn này mình là người tinh táo nhất nhưng chung quy cũng không thoát được, vô thức mà lâm vào trầm mê rồi.

Kiên nhẫn nằm trên giường chờ trời sáng hẳn, lại làm như không có chuyện gì mà tỉnh dậy, ngồi trên bàn trang điểm mà tô lên những màu sắc rực rỡ. Khóe môi điểm sắc đỏ, chân mày vẽ thành đường cong mảnh, Mặc Liên nhìn mình trong gương mà bi ai, một lần nữa cảm nhận sâu sắc được bản thân mình đã chẳng còn đường lùi. Trong viện buổi sáng vẫn đặc biệt yên tĩnh, Lý lão bản từ khi biết Mặc Liên có ý định muốn rời đi thì một phần ăn sáng cũng không muốn cấp cho hẳn, thế nên buổi sáng không có ai đến làm phiền. Mọi khi còn có Lục Lục ...

Lục Lục...

Người lừa ta thăm.

Mặc Liên khẽ thở dài một hơi, rồi nhẹ nhắm đôi mắt vào, qua một đêm không ngủ mà suy nghĩ, cả tinh thần và thân thể đều bạc nhược, đặc biệt là hai mắt không muốn phải nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa. Lục Lục đâu, hẳn là đi rồi? Ngay từ đầu hẳn đã định cứ như vậy bỏ đi, một tiếng cũng không lưu lại, mà thế nào lại quên mất, hẳn bị câm mà, hẳn căn bản một tiếng cũng không muốn nói với ta. Chính mình lại như là đồ ngốc, còn muốn đi tìm đại phu chạy chữa cho hẳn, mà người kia căn bản là không có cần. Nếu ngay từ đầu đã không có ý định lưu lại bên cạnh ta, thì hà tất phải xuất hiện.

Mà ta đã quên, người kia không gọi là Lục Lục, người kia hẳn có tên, hẳn gọi là cái gì nhỉ ... Trác Linh, một cái tên thật đẹp, đẹp hơn rất nhiều so với cái tên mình đặt cho hẳn.

Trong một thoáng chốc, đột nhiên thông suốt được ra rất nhiều chuyện, Mặc Liên thoáng thấy bản thân mình thật là thảm hại, còn ngạc nhiên vì sao mình vẫn chưa rơi nước mắt. Hôm qua còn bi ai mà khóc lóc kể khổ với họ Diệp kia được, nhưng khi chân chính đối diện với chia li không biết lúc nào sẽ tới thì lại không có nước mắt để khóc. Thì ra, đối với chính bản thân mình vẫn tuyệt tình như vậy, khóc không được. Vốn dĩ đã biết bản thân mình rất thảm hại, cần gì lại phải rơi lệ.

Mặc Liên điểm nốt đường nét cuối cùng trên gương mặt, che đi nếp nhăn cùng vết thâm quầng trên đuôi mắt, lại che không được mỗi mệ, mười năm rồi, ta chờ ở chỗ này mười năm mới dám hạ một ván cờ, kết cục lại thua. Nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại đóng cửa, bước ra ngoài sảnh viện, chính Mặc Liên cũng không rõ là mình phải đi đâu.

Kỳ thực Mặc Liên rất sợ ra ngoài, sợ hãi đi xác thực rằng Lục Lục có còn ở trong viện hay đã rời đi. Quả thực nếu có nơi để đi thì ai sẽ nguyện ý ở lại bên cạnh hẳn chứ. Thế nhưng nghi ngờ, so với tự mình xác thực vẫn là có chút khác biệt, Mặc Liên là đang trốn tránh. Thoáng cái gió từ bên ngoài lùa vào, có cảm giác rét lạnh, bông tuyết đầu mùa cũng đã rơi, Mặc Liên cười khổ nắm bông tuyết trong lòng bàn tay, thoáng chốc liền tan mất, mình gặp hẳn, thế mà đã qua mùa thu, đã đến đầu đông rồi. Cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, hẳn liền đi về phía hậu viện.

Thế nên, Lục Lục buổi sáng đến phòng tìm người thì chính là người đã đi mất. Lục Lục cũng chẳng khá hơn là bao, hẳn cả đêm cũng không hề ngủ, cũng rất mỗi mệ, trong một khoảnh khắc có cảm giác chống đỡ không nổi, phải lấy tay chống vào tường, một tay đặt trước ngực vuốt xuống, hai đầu chân mày nhíu lại. Miệng vết thương ần ần đau, có lẽ đã thương tổn đến nội tạng rồi, ngực cũng hơi khó thở. Thế nhưng trừ đầu chân mày nhíu vào, rất nhanh giãn ra kia, trên mặt hẳn một tia biểu tình cũng không có, hoàn toàn không lộ ra đau đớn. Đêm hôm qua, những thứ kia, chính là đối với mình không hề lưu tình.

Một hắc ảnh thoát cái xuất hiện bên cạnh Lục Lục, mang theo một mặt nạ hình mặt cáo, không hề biểu hiện ra một chút tình cảm, cung kính khoanh tay hành lễ đối với mình, giọng nói nhẹ như vang ra từ màn đêm, trầm trầm hỏi.

“Tiểu chủ nhân, ngài không vấn đề gì chứ?”

“Cút đi!”

Lục Lục chỉ đơn giản nói ra hai chữ kia, liếc mắt cũng không muốn nhìn, hắc ảnh kia đơn giản là biến mất, lúc đến cũng như lúc đi đều không gây ra một tiếng động.

Mà Lục Lục cũng tập tễnh đi ra khỏi hòng, muốn đi tìm người. Đến khi tìm được, thì chính là Mặc Liên ngồi ngay cạnh cửa, sau hậu viện, đúng chỗ Lục Lục lúc trước thường ngồi, yên lặng, ưu sầu mà uông rượu,

càng uống lại càng như là tửu quý, không dừng lại được. Trần tuyết đầu tiên này rất nhẹ, một vài hạt đọng lại trên tóc người, ngẫu nhiên có cảm giác thật mềm.

Lúc Lục Lục tiến đến, Mặc Liên đã say khướt, hoàn toàn dựa vào tường để chống đỡ bản thân mình. Lục Lục chân mày thoáng giãn ra rồi lại nhíu chặt, trên gương mặt thoáng qua biểu tình lo lắng, người kia vì có gì mà bị thương thành bộ dáng như vậy, lại không thể tự chăm lo cho chính mình sao. Mặc Liên lúc này nào có một tia thanh tỉnh, chỉ mơ mơ hồ hồ cảm nhận được có người tiến đến, liền cố gắng mở to hai mắt ra nhìn. Khi nhận ra người tới là Lục Lục liền nở nụ cười, cười tươi đến rạng rỡ, lại vươn tay ra muốn chạm vào, Lục Lục cũng không phản đối, ôn nhu mà cúi đầu xuống cho những ngón tay người kia vuốt ve trên gương mặt, miêu tả lại từng đường nét. Mặc Liên được thỏa mãn lại càng cười vui vẻ, tiếng cười khanh khách vang lên như chuông đồng, hơi rượu nhiễm đỏ bừng cả gương mặt. Chưa từng nhìn thấy người này uống say như vậy vào ban ngày, Lục Lục có điểm bất đắc dĩ, để mặc cho hắn làm càn. Mặc Liên càng thêm tỉ mỉ, bàn tay cố gắng chạm vào, một lần lại một lần cảm nhận từng đường nét người kia, sau này một mình mình ở lại, sẽ cố gắng nhớ kĩ gương mặt này. Cuối cùng, chạm đến bờ môi, đáng ra ngay từ ban đầu, ngay từ lần đầu tiên hôn người ta nên nhận ra rồi, làm sao có thể nhầm người là ăn mày được, môi của người mềm như vậy.

Khẽ nghiêng cổ lên, Mặc Liên đặt môi của mình lên môi của người kia. Môi và lưỡi đều có sinh mệnh riêng, khi đặt cạnh nhau, chúng sẽ biết tự tìm đến nhau mà dây dưa, triền miên. Hôn môi kết thúc, Mặc Liên lại cười, khi hắn cười lên không tính là đẹp nhưng thật đơn thuần, lại khiến hắn trông thật trẻ con, cũng thật đau lòng, Mặc Liên phút chốc liền mặc kệ, liền vươn hai tay ra, đòi bế lên, muốn được ôm.

Mặc Liên mơ hồ cảm giác được mình được bế lên, tựa vào trong sự ấm áp của một người, liền dứt khoát nhắm hai mắt lại, hưởng thụ một phen, tay níu chặt lấy vạt áo vải thô ráp của người kia, hôm qua cũng đã được người ta ôm vào lòng, nhưng không có chân thật như thế này. Lục Lục lúc này cảm thấy miệng vết thương của mình có hơi dùng sức mà ỉn ỉn đau, lại một chút không muốn buông người kia ra, khẽ oán giận người gì toàn mùi rượu, hơi muốn chết, lại nặng như vậy. Mặc Liên được thỏa mãn, khẽ cười trộm, lại dùng giọng nói nhỏ như muỗi kêu để nói lên lời tâm sự của mình.

“Ta thực sự rất thích người!”

Lục Lục cũng ngạc nhiên, bước chân cũng dừng lại, lại cẩn thận tỉ mỉ nhìn gương mặt đỏ bừng đang vùi đầu vào trong ngực mình kia, một khắc im lặng, sau đó thoáng thở ra, thật chân thành đáp.

“Ta cũng vậy!”

Mặc Liên ngạc nhiên, nghe thấy giọng nói trầm trầm của người này, không hề cảm giác được vui vẻ, lại thấy thật bi ai. Tại sao đến lúc này lại chọn nói cùng ta những lời này, là vì người sắp phải đi xa sao? Bao nhiêu những thắc mắc cùng ảm ức trong lòng, Mặc Liên không cách nào hỏi ra miệng được, lại đơn giản chọn cách trầm mặc. Đầu đông, thế nên khung cảnh trong hậu viện đã trở lên u ám lạnh lẽo, tuyết vẫn đang rơi nhẹ, như có như không.

Đúng lúc này, Lục Lục cảnh giác nhìn xung quanh, đôi mắt vì thấy không ổn mà sắc bén lên, tay ôm Mặc Liên lại càng chặt. Mặc Liên dù sao cũng chỉ là người thường, làm sao cảm giác được nguy hiểm, vì rượu, lại vì cảm giác đau lòng mà đầu càng mơ hồ, đã muốn ngủ gục. Lục Lục nhíu mày, nhìn cảnh này mà cười khổ, những người kia, chẳng thể ngờ sẽ lựa thời điểm này mà tấn công, có điểm bất đắc dĩ, đêm qua có lẽ là bị người bám theo, hẳn là hành tung của mình đã bị lộ, chính mình đang bị thương, chỉ đành cố hết sức bảo vệ tên này thôi.

Nghĩ vậy, thoáng cái Lục Lục ôm siết Mặc Liên vào, nhún chân một cái, phi thân lên mà trốn chạy, lập tức, đằng sau, có năm hắc y nhân điên cuồng đuổi theo. Khốn kiếp, bọn này thân thủ còn khá hơn đám lần trước, thật không thể coi thường. Mặc Liên lúc này cảm giác bên người khác lạ, đã mở to hai mắt ra nhìn, hơi rượu cũng bay đi hân nữa, thanh tỉnh không ít. Tình huống này là gì? Không thể ngờ được sự tình sẽ hát triển thành như thế nào, Mặc Liên quả thực không biết hải làm thế nào. Điều kì lạ là Mặc Liên một chút lo lắng cho bản thân mình cũng không có, hoàn toàn là nghĩ, người này có thể sẽ bị giết chết.

Lục Lục cảm nhận được lo lắng của người trong lòng, lại nhìn đôi mắt người kia mở trừng trừng, liền dùng một bàn tay còn rảnh, vuốt nhẹ lên mắt hắn, ý bảo hắn an tâm, không cần làm gì cả, mình sẽ bảo vệ hắn. Xong, lại nhanh như cắt mà dùng ba cây phi tiêu mảnh dài, chuẩn xác phi về phía hắc y nhân đang đuổi

theo. Đám người kia thân thủ rất tốt, thoát cái đã tránh được, nhưng lại chậm một bước để cho Lục Lục mang Mặc Liên chạy đi mất, người chạy ta đuổi, hoàn toàn là muốn dẫn người vào tuyệt cảnh.

Đúng lúc này, từ bốn phía lại xuất hiện thêm ba hắc ảnh nữa, đều đeo mặt nạ hình mặt cáo, vừa nhìn thấy bọn chúng, Lục Lục liền thoáng cái cảm thấy thở phào một hơi, chính mình không thể đối phó bằng đây người, vẫn phải dựa vào ảnh vệ. Một trong số ba người mới đến kia chính là ảnh vệ luôn theo bên cạnh Lục Lục, hai bên liền nhanh chóng tham chiến. Lục Lục thấy tình hình có thể kiểm soát được cũng an tâm không ít, liền không chạy nữa, đáp xuống, đặt Mặc Liên xuống một chỗ tương đối an toàn, còn chính mình tiếp được một thanh trường kiếm mà một ảnh vệ ném tới, lập tức cản lại một hắc y nhân, cũng tham gia vào cuộc chiến.

Mặc Liên lần đầu tiên đối diện với cảnh này, liền vô thức sợ hãi run rẩy, chân cũng muốn nhuễn xuống nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn, một cái chớp mắt cũng không dám động. Lục Lục đánh trong đám người hoàn toàn là bộ dáng một cao thủ, đường kiếm vung lên đều tuyệt đẹp, đông tác tiêu sái, nhìn một điểm cũng không giống một tên ăn mày què quặt khiến Mặc Liên nhìn có điểm ngơ ngác, mấy thuộc hạ theo bên hắc cũng chỉ có hơn, không có kém, Thế nhưng đám người bên kia, dù Mặc Liên không hiểu chút gì về võ công nhưng cũng nhìn ra được, những chiêu thức này cực kì ngoan độc, không khỏi lo lắng. Hơn thế nữa, bên kia còn có nhiều hơn một người, liệu sẽ không có việc gì?

Lúc này, Mặc Liên quả thực rất muốn tiến đến giúp, nhưng hắc cũng biết bản thân mình chẳng giúp được gì, chỉ có thể là gánh nặng, liền im lặng đợi một chỗ, lúc này mới thấy hận bản thân mình, rất vô dụng.

Mặc dù ít hơn một người, nhưng đám người Lục Lục không hề rơi xuống thế hạ phong, trái lại, đám người kia có chút chật vật. Một người trong số chúng đã bị ảnh vệ chém bị thương, gần như đã phế. Thấy tình huống không ổn, một tên có vẻ thủ lĩnh muốn dùng còi để gọi thêm tiếp viện, nhưng chưa kịp ra tay thì đã bị Lục Lục dùng kiếm chém đứt ngang cổ họng, máu tuôn xối xả. Mặc Liên ở chốn này không phải là chưa từng nhìn thấy người chết, thậm chí thế này cũng thấy qua không ít, nhưng lúc này lại sợ đến ngây người, có lẽ mọi chuyện liên quan đến Lục Lục đều đáng sợ.

Lúc này, Mặc Liên ở ngoài nhìn thấy rõ nhất, một hắc y nhân nhân lúc Lục Lục chém người, căn thời điểm hắc không để ý mà lén ra tay, chém xuống, liền sợ hãi, kêu lên một tiếng.

“Đằng sau! Cẩn thận!”

Lục Lục liền vội xoay người lại, tránh thoát một kiếm trong đường tơ kẽ tóc, thế nhưng vừa nhìn lại, mặt liền biến sắc. Hắc y nhân kia biết rõ là không có cơ hội ra chiêu tiếp, bị dẫn đến đường cùng, liền không tấn công bọn họ nữa, mà lại nhắm vào Mặc Liên, người duy nhất không biết võ công mà phi đến. Lục Lục lòng âm thầm kêu loạn vội đuổi theo.

Mặc Liên ngơ ngác nhìn lưỡi kiếm dài mảnh chém xuống người mình, rõ ràng nhìn rất rõ nhưng lại không làm cách nào tránh được. Chẳng lẽ mình sẽ chết thật à, hóa ra cũng không quá đáng sợ. Thế nhưng, nhanh như chớp, một bóng đen to lớn bao trùm lên người hắc, nhanh chóng đem hắc hoàn toàn ôm vào lòng. Mặc Liên cảm thấy bản thân mình lúc này hoàn toàn tỉnh táo, một chút say rượu cũng không thấy, nhìn thật rõ ràng. Cảm giác được lưỡi kiếm không hề dừng lại, chậm rãi rạch lên da thịt Lục Lục, tạo thành một đường đỏ thẫm. máu cũng bắt đầu từ miệng vết thương tuôn ra.

“Không!”

Mặc Liên kêu thảm một tiếng, mắt lại nhìn thấy hắc y nhân kia đạt được ý đồ, chưa hề muốn dừng lại, lại một kiếm nữa giơ lên, muốn chém xuống. Trong lòng Mặc Liên sinh ra phần hận, không thể ngừng lại được, hắc đã như vậy, người còn muốn dẫn hắc vào đường cùng.

Chính lúc hắc y nhân thấy việc sắp thành lại bất ngờ cảm nhận được thanh kiếm đâm xuyên qua người mình, máu trong cơ thể bắn ra ngoài như mưa, đỏ thẫm mà rơi xuống, tử vong đến rất gần, lại bất ngờ nhìn, ở đầu kia của thanh kiếm, ánh mắt của Mặc Liên đỏ đặc, mở trừng trừng, đầy đau đớn và phẫn nộ.

Đám người ảnh vệ kia cũng cảm thấy được bên này xảy ra chuyện, liền nhanh chóng xử lý hai hắc y nhân còn lại, giết sạch, không để lại một người, sau đó cũng cấp tốc chạy đến. Chỉ thấy Lục Lục bị chém một đường, nặng nề nằm giữa một vũng máu, chẳng biết là của hắc hay của tên kia, mà tên sát thủ cũng đã bị

đâm chết. Bên cạnh là Mặc Liên đang cảnh giác nhìn bọn họ trùng trùng, dùng cả hai tay, cố hết sức ôm chặt lấy người đang bị thương nặng kia, khiến cả y phục của hắn cũng nhuộm một màu đỏ chói mắt.

Một ảnh vệ liền tiến lại, không chút tình cảm mà đem hai người bọn họ tách ra, đem Lục Lục ôm đi, Mặc Liên không nhìn thấy được mặt bọn họ, chỉ thấy được mặt nạ cáo vô cảm, trên còn bắn lại máu của những sát thủ đã bị bọn họ giết, có cảm giác rất lạnh lùng, tuyệt tình, liền không ngừng giãy giụa, hướng về người đang nhắm nghiền hai mắt kia, không ngừng gọi.

“Lục Lục! Lục Lục!”

Không màng đến sự điên cuồng của Mặc Liên, đám ảnh vệ vẫn dứt khoát tách người ra, một trong số chúng chắn giữa Mặc Liên, gơ kiếm trong tay lên, lạnh lùng nhìn xuống. Mặc Liên cảm giác được ánh mắt ẩn sau mặt nạ lạnh băng, không lưu tình, hoàn toàn là muốn giết người, liền thấy tuyệt vọng, yên lặng chờ kiếm kia hạ xuống, kết thúc sinh mạng mình, mắt vẫn không rời khỏi Lục Lục.

“Không được ... động đến hắn ...”

Một tiếng nói suy yếu nhưng sắc cạnh vang lên, Lục Lục thoáng tỉnh lại, mặt trắng bệch không còn huyết sắc nhưng ánh mắt vẫn như trước, thẳng tắp nhìn, khiến chính ảnh vệ đang định ra tay cũng giật mình, liền đình chỉ động tác, suy nghĩ trong chốc lát, rồi cả ba nhanh chóng ôm người chạy đi. phút chốc, chỉ còn lại mình Mặc Liên, ngồi giữa tuyết rơi, điên cuồng mà tuyệt vọng gọi tên người kia.

“Lục Lục! Lục Lục!”

Tác giả: Thảm rồi! Thảm rồi! Cầu huyết rồi.

Giải thích một chút vì sao ảnh vệ muốn giết Mặc Liên này, ảnh vệ không phải là của tiểu công, chỉ được phân phó theo lời của chủ nhân thực sự mà bảo vệ tiểu công, gọi tiểu công là tiểu chủ nhân, cũng chính vị chủ nhân kia muốn giết Mặc Liên để công tập trung lo chính sự Còn vị chủ nhân kia là ai, mọi người đều biết a

12. Chương 12

Ngày hôm đấy Mặc Liên không trở về. Đến tận buổi chiều, một góa phụ bán đậu hũ ở phố tây thấy hắn ngất xỉu bên cạnh bờ sông, ban đầu còn giật mình tưởng là xác chết. Một hai vị đại hán nhận ra hắn liền khiêng hắn đưa lại tiểu quan quán. Lý lão bản khi nhìn đến người còn xem chút nữa không nhận ra, lúc đó hắn nhìn thảm không chịu nổi, quần áo đều bê bết máu.

May mắn thay khi lột hắn ra kiểm tra mới biết hắn chẳng có thương tích gì, chỉ có đầu ần ần sốt, phơi gió một ngày liền bị nhiễm phong hàn rồi. Người ở chốn này đều là nhìn lợi ích, lại rất ngại phiền phức, Lý lão bản tiếc tiền đi mời đại phu, liền ngoại trừ cho người trông nom hắn, cái gì cũng không làm. Vậy nên, bệnh tật không quá nghiêm trọng, lại lần nữa, lần nữa vì không được chữa trị mà mãi không khỏi. Mặc Liên trong khoảng thời gian này, lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ, có cái nhận ra, có cái không, lại liên tục gọi tên Lục Lục, mà cái tên ần mào luôn đi theo hắn, ngay cả bóng dáng cũng không có. Ai nhìn đến cảnh này cũng nghĩ hắn sẽ không qua khỏi mùa đông. Hả hề có, thương cảm có, nghiền ngẫm có, nhưng nhiều nhất là kinh ngạc, chẳng thể ngờ, một người lúc nào cũng khinh khỉnh, tàn độc như Mặc Liên sẽ có ngày thành cái bộ dáng này, là quả báo chăng.

Lại ngoài mong đợi của mọi người, bệnh tật của hắn thể nhưng qua một mùa, lại lặng lẽ tốt lên. Khi hắn bắt đầu bước xuống khỏi giường được, thần trí thanh tỉnh, chính là đợt tuyết cuối cùng của mùa đông đã kết thúc rồi.

Lý lão bản thấy hắn sống dậy thần kì như vậy, chính là kinh hãi, cười giả lả mà nói.

“Khỏe là tốt rồi! Khỏe là tốt rồi! Sau này cố sống làm sao thật tốt! Cái gì cũng đừng nghĩ đến nữa!”

Trong khoảng thời gian Mặc Liên bệnh tật nằm liệt giường cũng có ít chuyện xảy ra. Chính là thiên hạ đại loạn, binh đao giặc cướp, cả kinh thành hồng hoa cũng không an ổn, trở thành một mảng tiêu điều.

Người người trong lòng đều nơm nớp lo sợ, hàng quán từng đông vui nhộn nhịp, lúc này chỉ còn lèo tèo vài người chạy loạn, gương mặt đã nhuốm màu xám tro, vừa vì lạnh, lại vì đau buồn, lo sợ không thôi. Không khí cũng ảm đạm khàn trương, trong quán trà dựng vôi ven đường chỉ còn vang lên tiếng kể chuyện của mấy tiểu phu, từ vùng loạn mà chạy ra.

Thì ra là đầu đông, Nguyên Hạ, năm Tuy Hòa thứ hai mươi bốn, vị hoàng tử thứ năm của hoàng đế, tự Trác Nhạc, cầu kết với Tường phong hầu Nam Cung Ảnh dẫn theo ba mươi vạn binh mã tiến vào từ phía Tây, ý đồ mưu phản, giết vua đoạt vị. Lúc này, nhị hoàng tử Trác Vân trấn thủ tại biên ải phía Bắc muốn mang quân về cứu viện. Đáng ra có thể về kịp, lại vì Đại An quốc ở phía Bắc thừa nước đục thả câu, đóng một lượng quân lớn ở ngay sát biên ải mà không dám sơ suất, lần nữa lại lần nữa không thể rút quân về.

Hoàng đế nhận thấy được tình hình nghiêm trọng, thù trong giặc ngoài, không thể không đối phó, lại nhân lúc này để tam công chúa Tịch Nguyệt đi cầu thân với Đại An, thế nhưng, đoàn hộ tống đi được nửa đường liền gặp hải giặc cướp, chiếc kiệu lớn chở công chúa xinh đẹp như hoa như ngọc mà rơi thẳng xuống vực sâu ngàn trượng. Vì chuyện này mà tình thế giữa hai quốc gia đã không thể vãn hồi, quân Đại An chính thức tràn qua biên ải, nhị hoàng tử lại chọn đúng lúc này để lại một nửa số quân, còn lại tiến về tấn công ngũ hoàng tử ...

“Mẫu thân, vị nhị hoàng tử kia tại sao lại kì lạ vậy, trước kia không thu quân, lại thu quân vào đúng lúc này...”

Một đứa bé tuổi còn khá nhỏ quay lên hỏi mẹ mình, mà mẹ nó thì đã mỗi mệt đến mức không muốn trả lời, chạy loạn nhiều như vậy đã rút hết sức lực của nàng, chỉ đưa tay lên xoa xoa đầu đứa nhỏ, mắt buồn bã nhìn. Vị tiểu phu kể chuyện có chút kích động mà nói.

“Nào chỉ có vậy, lúc quốc gia lâm nguy thì bọn vương giả lại chỉ nghĩ đến chuyện tranh đoạt quyền lực, chỉ có bọn dân đen chúng ta là chịu khổ...”

Đích thật nhị hoàng tử đã dẫn quân đuổi về kinh thành, nhưng khi đuổi được tới nơi thì thế nào? Hoàng đế một tiếng nói ngự giá thân chinh đi dẹp quân Bắc Hạ, liền một đường đi mất, còn mang theo phần lớn binh sĩ, chống đỡ lại trong kinh thành chỉ còn có thái tử, với số quân cấm vệ còn chưa đầy một vạn. Thế nên đợi một tuần, hai tuần, liền mạng chống đỡ cũng không chống đỡ nổi, để quân phản loạn của ngũ hoàng tử tràn vào kinh thành. Thái tử điện hạ một mình đứng ở trong đại điện vẫn bình thản, trước sau như một, biết đại cục đã mất, liền hướng ngũ hoàng đệ cười ôn nhu chỉ nói không được hại đến dân cư trong thành, rồi liền kề dao vào cổ tự tận. May mắn thay, quân của ngũ hoàng tử thật sự không thực sự loạn chém, cướp bóc. Đối với chuyện này, chắc chắn là không được lòng dân chúng, một mặt thương tiếc cho thái tử hiền đức đã chết, một mặt lại lên án hành vi làm phản, xưng vương của Ngũ hoàng tử...

Mọi người trong tiệm đều thở dài không thôi. Đứa bé vừa rồi được mẹ nó cho ăn một cái bánh bao, chính nàng, cái gì cũng không ăn mà tất tả đi mất, những người còn lại cũng lo lắng mà tìm một đường bình an cho bản thân và cho gia đình mình.

Đối với tiểu quan quán nằm tại một góc nhỏ của kinh thành, một hồi này ảnh hưởng cũng không hề nhỏ. Người ta đối mặt với sinh tử còn chưa rõ, bản thân mình phải lo trước nhất, làm sao còn dư sức lực mà đến tiểu quan quán mua vui, vì vậy sinh ý nơi này chỉ trong chốc lát mà tàn lụi. Chạy được liền chạy, người đầu tiên rời nơi này đi chính là Hồng Liên, hẳn muốn đi liền không ai phản đối, người trong chốn này còn thực sự suy đoán hẳn đối với chuyện chiến loạn này khẳng định là cầu còn không được. Trước khi đi, Hồng Liên có đến gặp Mặc Liên một lần, hung hăng đòi lại túi thơm mà lúc trước Mặc Liên cướp được. Mặc Liên chính là nằm trên giường, suy yếu cũng vẫn cười lạnh một cái, cái gì cũng không nói. Hồng Liên cầm hận tất hẳn một quyền rồi đi mất, sau này cũng không gặp lại, hẳn sống thế nào chính là phải xem vận khí.

Người tiếp theo rời đi chính là Kỳ Liên, đem Nại Tử, trước khi đi cũng đến gặp cười nhạo Mặc Liên một vòng. Nại Tử vẫn giữ tâm địa tốt đẹp, vì thương cảm mà để lại cho Mặc Liên chút bạc, hẳn cười khổ, tình cảnh này, bạc dùng được tác dụng gì.

Sau nữa, một người lại một người rời đi, điều không ngờ nhất chính là, Hàn Liên, chính hẳn trong tình cảnh này lại bỏ nghề, hẳn giấu Lý lão bản tích được một chút tiền, bỏ ra toàn bộ cưới về một nữ tử lầu xanh. Hai con người lưu lạc trong chốn phong lưu, cuối cùng cũng có gia đình của mình, diu dắt nhau, lẫn trong đám người chạy loạn mà đi mất.

Cuối cùng, chỉ còn Lý lão bản ở lại, đây chính là toàn bộ ruột gan của lão, bảo bỏ lão bỏ không được, con người này lúc nào cũng tươi cười cáo già, qua một đêm gương mặt liền hiện rõ sự khắc khổ. Còn có Tiểu Liên, hấn chẳng hiểu sao trở lên điên điên khùng khùng, lúc cười lúc khóc, có lúc lại ngồi ngẩn ngơ, không nhận thức được bất cứ chuyện gì diễn ra xung quanh. Thêm một người nữa, chính là Mặc Liên, hấn cảm giác ôm một trận, tuy may mắn qua khỏi, nhưng bản thân mình đã yếu hơn rất nhiều. Với lại, hấn không biết mình có thể đi được đến chỗ nào nữa. Cười khổ, có lẽ đúng là như vậy, định trước mình cả đời đều không thoát nổi chỗ này.

Trong lòng không vui, trên mặt liền không hiện lên được nét cười. Nhìn thoáng qua nhau, ngoảnh lại chính là xa cách ngàn dặm. Ta ở chốn này, chính là chờ trăng lên, hoa nở, chờ đến khi bạc đầu, liệu còn có thể chờ được người ...

Khi nhị hoàng tử dẫn quân về đến kinh thành thì đại cục chính là như vậy, một tia đau sót cũng không có, chỉ cười lạnh. Hấn trời sinh chính là anh dũng, thiện chiến, mưu cao, kế sâu, từ nhỏ đã ăn cơm chiến trường nhiều hơn cả bú sữa mẹ, thế nên nói, tình huống thế nào chỉ là hấn muốn thế nào thôi. Liền dùng mười vạn quân, đánh cho ngũ hoàng tử ngồi ngôi cao chưa đến một tuần đã phải hứng lấy thất bại.

Lại nói biên cương giá phía Bắc, quân Đại An tràn sang, bởi vì quân đội do nhị hoàng tử để lại nên mới không đến mức thất thủ, nhưng cũng chẳng chống đỡ được lâu nữa, vậy lên hoàng đế đến, chính là mang theo một bản hiệp nghị đình chiến, trả lại cho Đại An ba thành mà trước đó Nguyên Hạ từng đánh chiếm. Tình hình như vậy, cân nhắc rõ lợi hại, hoàng đế Đại An quốc cũng không quá cố chấp, liền nhận lấy ba thành trì, cùng vô số lễ vật, liền thu quân.

Sự việc chính là như vậy, liền miên nhiều tháng trời mà đi đến hồi kết.

Hoàng đế mang quân trở về, dân chúng cũng không một tia vui mừng mà ra chào đón. Về đến hoàng cung, vì chiến loạn mà lầu son gác tía cũng không còn rực rỡ, người từ trong cung ra đón, dẫn đầu chính là nhị hoàng tử. Hoàng đế đau lòng thương xót tổ chức an táng cho thái tử trọng thể, vào trong lăng mộ hoàng gia, lại không ngờ được, xác của thái tử cứ quý dị mà biến mất. Sau khi dẹp được phản loạn, hoàng đế cảm thấy mỗi mệt, liền lui về làm thái thượng hoàng, nhị hoàng tử có công lớn nhất liền được truyền ngôi, đăng cơ làm hoàng đế. Đối với ngũ hoàng tử, gây lên bao nhiêu sóng gió như vậy liền không tránh khỏi, chỉ còn một con đường chết, liền được ban cho rượu độc, không chút do dự mà uống cạn. Những người có liên quan, tru di cửu tộc. Vụ việc này thời gian dài chính là đề tài được bàn luận phổ biến chốn trà dư tửu hậu.

Thực ra chuyện quốc gia đổi chủ đối với dân chúng mà nói cũng chẳng quan trọng lắm, chỉ cần cho bọn họ quốc thái dân an, hoặc ít nhất cũng là an ổn mà sống, không chiến loạn là tốt rồi. Gần một năm, chiến loạn qua đi, những người bỏ kinh thành đi lánh nạn cũng lục tục trở về, trong thoáng chốc, kinh thành lại khôi phục lại vẻ hồng hoa vốn có.

Thế nhưng người rời khỏi tiểu quan quán mà đi, lại chẳng có ai trở về, vậy cũng đúng, rời đi rồi còn lý do gì trở lại cái chốn chỉ có thị phi này. Mặc Liên cũng chưa hề trông đợi, có lẽ họ đang ở một nơi nào đó mà sống cuộc sống của chính mình rồi, như Hồng Liên vẫn đang ở trên đường rong ruổi mà tìm Thiên ca của hấn, Kỳ Liên, vẫn sẽ cay nghiệt như thế, mang theo một tiểu hài đồng thành thật Nặc Tử, nghênh ngang mà sống, còn Hàn Liên, có thể sẽ cùng vợ hấn sinh một đứa nhỏ. Còn có, Lục Lục ...

Ngày ngày thứ hai sau buổi xử trảm thị chúng những người có liên quan đến cuộc nổi loạn, người ta tìm thấy Tiểu Liên sau bao nhiêu ngày điên điên, khùng khùng, treo cổ, chết trên cây hồng ở trong viện. Người này từ trước tới giờ chưa lúc nào thôi tâm tâm liệm liệm về vị Tường phong hầu kia, họ đều là những con người đáng thương, bị ám ảnh bởi một giấc mộng chưa thành.

Nhân sinh, thoát cái mà thay đổi. Mặc Liên chỉ còn biết ngửa đầu lên nhìn trời, ai oán nghĩ. Tiểu quan quán nhỏ này, vì một đợt biến cố mà không có khả năng mở cửa lại nữa, chỉ còn Mặc Liên, Lý lão bản cùng một ít người làm đã không còn chỗ nào để đi. Thiên hạ loạn cũng có cái tốt, mọi người đều không còn để ý đến những thứ tiểu tiết, tiểu quan quán đã chẳng còn tiểu quan, muốn hoàn lương cũng thật dễ dàng. Lý lão bản đối với chuyện này rất cảm hận, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đành xuất ra bạc tích lũy bao nhiêu năm, biến nơi này thành quán rượu kiêm khách ***, không quá xa hoa cầu kì, thực đơn giản mà kiếm những đồng bạc lẻ sống qua ngày.

Vì cũng chẳng còn ai muốn truy cứu nữa, Mặc Liên tìm lại được mộ phần của Lục Yến, xây lại đoàn hoàng,

còn nhỏ cỏ, lập bia, cuối cùng cũng cho người kia một nơi tử tế để an nghỉ. Cuối cùng, còn đau lòng bỏ ra một đồng tiền để mua vàng mã đốt cho hần, rồi lạy ba cái, chân thành nói xin lỗi.

“Ủy khuất đại mỹ nhân phải ở chốn này rồi, xin lỗi nhé!”

Hôm đó Mặc Liên cầm bầu rượu ôm bia mộ, uống một trận say khướt, còn nói với Lục Yến rất nhiều chuyện, thế nhưng người kia đã chết, cái gì cũng nghe không được.

Mặc Liên trái lại đối với sự thay đổi này có chút cao hứng, trở thành một tay quét dọn, bưng bê, mặc dù hần vẫn giữ thói quen không đổi, thích mặc áo lòi lết, trang điểm thật đậm có điểm không phù hợp, ngẫu nhiên sẽ uống trộm rượu trong nhà bếp, vẫn rất ngoa ngoắt, nhưng thái độ vui vẻ, tươi sáng hơn rất nhiều, sẽ có người thấy hần có điểm giống lão nam nhân lái nhải mà muốn trêu chọc. Đến Lý lão bản nhìn thấy Mặc Liên thay đổi còn muốn trợn mắt há mồm, khó có thể tin được mới hơn nửa năm trước tên này còn là một tên âm trầm độc địa như thế nào.

Mặc Liên nhìn cây lựu trong viện đã một mảng đỏ rực, biết là đã tới đầu hè, bất giác nhận ra thời gian đã trôi qua nhanh như vậy.

Mọi chuyện đều đã qua rồi, như thế nào mà người còn chưa có trở lại ...

Nhớ lại khoảng thời gian trước kia, chính mình nằm trên giường đau bệnh đến vài tháng trời, chẳng hiểu sao lúc mơ mơ màng màng, mặc dù mắt không thể nhìn thấy được, tai luôn cảm thấy ù ù không nghe nổi, lại luôn cảm giác được có người bên cạnh, như thể chưa từng rời đi, luôn đau lòng mà nhìn hần. Nếu không là như vậy, Mặc Liên cũng không cần cố gắng hết sức, chính là muốn mở mắt ra nhìn, người kia rốt cuộc là ai.

Sau đó lại có quá nhiều chuyện xảy ra. Hơn một năm, thoát cái lại đến mùa đông, có lẽ Lục Lục sẽ không quay lại đây nữa. Không sao cả. So với tâm tình từ một năm trước, nghĩ đến chuyện này Mặc Liên đã không còn quá đau lòng, có chăng chỉ là cười nhẹ một cái mà tắt tả chạy đi, chăm chỉ làm việc.

Lúc này, Mặc Liên cảm thấy mình thật là bình tâm, tình cảnh này đã là tốt lắm rồi không đúng sao. Mình đã chẳng còn là kĩ nam nữa, cũng đã già, có lẽ không cần suy nghĩ viễn vông, gì mà ái hận, vẫn là thực tế một chút, kiếm chút tiền dưỡng già đi. Tâm tình thoáng cái liền bình lặng, cũng nảy lên một đoạn vui vẻ, nỗ lực, Mặc Liên liền mở một nụ cười tươi, thật đúng mực mà nói với vị khách vừa tiến vào.

“Bên ngoài trời rất lạnh nha, hoan nghênh khách quan ...”

Trong một thoáng, câu chào thoát ra ngừng lại, đọng lại trong miệng, Mặc Liên ngơ ngác nhìn.

Ngoài cửa, trời đang đổ một trận mưa tuyết, chỉ thấy người này, đôi mắt vẫn như cũ nhìn thẳng, môi hơi nhếch lên vẽ một điệu cười thật nhạt, những bông tuyết còn vương lại trên tóc... đáng vẽ kia...

“Lục Lục...”

[Hoàn]

13. Chương 13: Phiên Ngoại 1

Trong kí ức của hần, tất cả là một mảng mù mịt.

Hần từng gọi là Trác Linh.

Chỉ nhớ rằng mình chính là từ trong hoàng cung này mà sinh ra, vừa mới sinh đã mang thân phận cao quý chẳng mấy ai bì được, tứ hoàng tử Trác Linh, thế nhưng sau này khi nhận thức rõ ràng hần lại ngàn lần vạn lần mong mình chỉ là một đứa nhỏ bình thường, sinh ra tại gia đình bình thường, sống một cuộc sống bình thường, sinh ra trong hoàng thất, chính là tội nghiệt. Hồi nhỏ, hần chính là tại nơi này mà lớn lên, là một đứa nhỏ cô độc, hoàng cung, là nơi không có thân tình.

Hoàng đế ở ngôi cao, từ nhỏ hắn đã biết người này tuyệt đối không thể thân cận, hơn nữa hoàng đế tuyệt đối không có tình cảm phụ tử đối với hắn. Trẻ nhỏ chính là như vậy, rất nhạy cảm, đối với người không có tình cảm với mình, sẽ theo bản năng mà nảy sinh địch ý mà tránh né.

Thế nhưng, điều hắn không hiểu nổi là tại sao mẫu phi cũng không thể thích hắn. Mặc cho hắn cố gắng bao nhiêu, nàng cũng chưa từng nhìn tới, chưa từng ôm tới, chưa từng yêu thương tới. Lúc nào cũng lạnh lùng, lúc nào cũng buồn bã, Trác Linh tuổi còn nhỏ và kể cả sau này là Lục Lục cũng chưa từng hiểu nổi buồn bã trong mắt nàng có ý nghĩa gì, nàng ngay cả khi bắt buộc phải đối diện với hắn, ánh mắt nàng cũng rất nhanh lướt qua, chưa bao giờ dừng lại trên người. Chỉ là một đứa nhỏ như hắn thấy rất cô đơn.

Kí ức cuối cùng của Trác Linh, mẫu phi trong mắt toàn là kinh hoàng cùng tuyệt vọng, cầm dao phóng đến trước mặt, muốn giết hắn. Mà đứa nhỏ, năm đó mới vừa tròn tám tuổi cái gì cũng không hiểu, hoảng sợ nhìn nàng, muốn giãy ra khỏi đôi tay nàng đang kẹp chặt, nhưng làm cách nào cũng không giãy nổi, khí lực nàng quá lớn. Điều bi ai nhất là ngay cả khi nàng muốn giết người, trong mắt nàng cũng không hề muốn nhìn đến hắn

“Thỉnh nương nương bình tâm lại!”

Thái tử, năm đó còn là trưởng hoàng tử Trác Thanh, một đứa nhỏ chỉ lớn hơn hắn bốn tuổi, chạy lại, đẩy mẫu phi ra, dùng cả hai tay ôm lấy hắn, hướng đến mẫu phi đang điên cuồng mà nói.

Lúc này, có vài thị vệ chạy đến ngăn nàng. Trác Linh, qua vòng tay của hoàng huynh đang ôm hắn nhìn thấy, mà cả đời cũng không quên được, đứng ở đằng xa, hoàng đế không có biểu cảm gì, chỉ lạnh lùng, thờ ơ mà nhìn hết thấy. Mẫu thân lúc này thực sự điên loạn, đến mức mấy thị vệ cũng không giữ nổi, mà lúc này, hắn lại chỉ biết ở trong vòng tay của hoàng huynh mà khóc nức lên sợ sệt, cuối cùng nàng cũng nhìn ta, lại cười mơ hồ.

“Tiểu tử, thật xin lỗi!”

Nói xong, nàng ưu thương dùng con dao trong tay mình mà kết thúc vận mệnh. Hắn chính mắt mình nhìn thấy mẫu phi ngã xuống, máu tuôn xối xả, thế nhưng khi mắt người khép lại, lại nhìn thật an ổn. Trác Linh ngỡ ngàng nhìn, mẫu thân, người đi rồi, còn hài nhi thì sao, hài nhi biết làm sao bây giờ. Lúc ấy, một bàn tay nhỏ bé che kín mắt hắn lại, hình ảnh mẫu phi biến mất, cái gì cũng không cần nhìn nữa.

Hắn rất nhanh biết được nàng là vì cái gì mà chết. Hoàng đế Nguyên Hạ năm mười tám tuổi, đối mặt với tranh quyền đoạt vị, hủy diệt hết thấy, bước trên xác hoàng thất mà tiến lên ngai vàng. Sau đó lại không đợi ngôi vững, liền tiếp cùng các nước láng giềng tranh chấp cùng cường đoạt, Đại An chính là trong giai đoạn này bị mất ba thành trì, mà mẫu phi cũng được đưa vào cung làm vật tiến cống cầu hòa, vừa làm nội gián. Ngoài dự đoán chính là nàng được hoàng đế sủng hạnh, thậm chí còn sinh ra một hoàng tử mà đến nhìn nàng cũng không dám nhìn. Sự tình cuối cùng cũng bại lộ, nàng không còn lựa chọn nào khác chính là phải chết, mà lựa chọn muốn mang theo Trác Linh cùng chết là vì nàng biết được hoàng đế tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Đối với tất cả chuyện này, ta một đứa nhỏ tám tuổi có thể liên quan gì. Thế nhưng, hoàng đế chính là đa nghi cùng lãnh khốc, mặc kệ ta là đứa nhỏ, mặc kệ ta là con ruột hắn. Mẫu phi cái gì cũng dự đoán được, nàng vừa mất đi, đứa nhỏ khóc nháo đều không kịp lại bị tổng đến trước mặt hoàng đế, mà hoàng đế cũng không lưu tình ra lệnh dùng hình.

Cảm giác đau đớn trên da thịt là không thể làm cách nào thoát được, một quyền lại một quyền đánh trên da thịt, lúc Trác Linh ngất đi thì đã máu me loang lổ nhìn không còn ra hình người nữa. Mà trừ hoàng đế cao cao tại thượng nhìn xuống kia, tất cả thị vệ nữ, thái giám và thị vệ ở đó đều là lạnh lùng nhìn, không có một ai có suy nghĩ rằng dụng hình cỡ này, đối với một đứa nhỏ là quá nặng cả.

Lúc này, trưởng hoàng tử Trác Thanh nhìn đã không nổi, liền tiến đến ngăn trở một quyền đánh xuống thân thể hoàng đệ đã không còn động.

“Thỉnh phụ hoàng, hoàng đệ còn nhỏ, hắn là không biết gì đi, kính mong người niệm tình mà tha cho hắn!”

Hoàng đế chính là tàn nhẫn cười, trong mắt chính là khinh miệt dành cho thân thể nhỏ bé nằm trên mặt đất.

“Mới đến thế này mà đã không chịu được, thật là vô dụng.”

Trong lòng trưởng hoàng tử là bất mãn, một đứa nhỏ mới có tám tuổi thì mong đợi hẳn chịu được cái gì, nhưng cũng không tiện lên tiếng, chỉ có thể yên lặng cùng hoàng đế rời đi, đối với hoàng đế nhỏ bé nằm trên đất, hẳn sau này thế nào còn xem vận số.

Trác Thanh chính là trưởng hoàng tử, từ nhỏ đã có tiếng ôn nhu, đức độ, hẳn cũng không nhận mình là như thế, nhưng đích thật, trong hoàng cung, giữa bao nhiêu người lạnh lùng giả dối mà sống, hẳn chính là có tâm hơn, nhưng hẳn vẫn còn phải bạo mệnh, cũng chỉ là một đứa nhỏ mười hai tuổi, không thể quản nhiều. Tựa như chuyện của Vân phi cùng tứ hoàng tử, rõ ràng là hẳn nhìn thấy, hẳn muốn giúp, nhưng cũng chỉ là người ngoài, có tâm mà không có lực. Với lại hoàng đế là người thế nào, nếu để cho chính mình bị nghi ngờ thì sống cũng không nổi.

Cho nên cứu đứa nhỏ kia một lần, về sau Trác Thanh cũng băng đi, không nhìn đến nữa. Một cái vô tâm này, Trác Linh ở trong hình đường chịu khổ liên một tháng. Hoàng thượng từ lâu đã ném chuyện sống chết của thân sinh nhi tử này ra sau đầu, thế nhưng bọn thái giám thị vệ, ăn no vô sự lại rất nhiệt tình, tốt thì chính là giam trong phòng tối, còn xấu thì là vừa tỉnh liền bị dụng hình, bức cung. Về sau bọn họ ngại phiền, chỉ tiện tay đâm đá, cũng không cần biết là muốn tra cái gì, cần tra cái gì, đơn thuần là hành hạ.

Vậy nên, khi trưởng hoàng tử Trác Thanh nhìn tới thì đứa nhỏ kia chỉ còn nửa cái mạng, trên người không một chỗ nào là không có vết thương lớn nhỏ, máu thịt xương cốt đều không lành lặn, đến mức Trác Thanh cực kì kinh ngạc, tại sao đứa nhỏ lại còn sống được. Bọn thị vệ đều là cao thủ dụng hình, đối với việc này cực kì quen thuộc, rất biết nên đánh chỗ nào, không nên đánh chỗ nào, để cho nạn nhân đau đớn lớn nhất mà không lỡ tay đem một vị hoàng tử đánh chết.

Trác Linh mơ mơ màng màng mà thanh tỉnh, đã quen với bóng tối mà nhìn ra được đứng đằng xa có một người đang nhìn mình, đôi mắt ôn nhu mà đau xót, lại không rõ đó là ai. Người đó tiến tới cầm tay hẳn mà dắt đi, muốn đem ta ra ngoài? Một đứa nhỏ tám tuổi, trong một tháng bị đối xử tàn tệ lại thành quen, đến mức nhận được ôn nhu mà bối rối, mà chân đã không nhấc lên được, bị dùng gậy đánh đã tổn thương đến xương cốt, lại nhiều ngày không hoạt động, đã muốn hỏng.

“Không cần quá vội, từ từ đứng lên thôi!”

“Nếu lúc này đệ không tự đứng lên được thì sau này sẽ càng khổ.”

“Lúc nữa ra ngoài, đừng mở mắt, mắt đệ không quen ánh sáng, sẽ bị tổn thương!”

“Mẹ đệ mất rồi! Sau này, hảo hảo tự mình chiếu cố mình, sống tốt!”

Tại sao lại đau lòng đến thế, là vì ta à? Đứa nhỏ tám tuổi ngơ ngác mà nhớ kĩ người đầu tiên đối tốt với hẳn.

Trác Linh rời khỏi hình đường, chỗ nào cũng không đi được, cũng không thể mời thái y trị thương cho hẳn, đến trưởng hoàng tử cũng không có biện pháp chiếu cố hẳn. Hoàng đế cũng đã nghe chuyện trưởng hoàng tử của hẳn mang đứa nhỏ kia ra khỏi hình đường, lúc nghe cũng chẳng nói gì, chỉ nhíu mày. Ngược lại, mẫu thân của trưởng hoàng tử, chính là hoàng hậu nương nương, dùng địa vị của nàng sắp xếp cho đứa nhỏ kia ngụ tại lãnh cung, thể hiện rõ cùng mẫu tử bọn họ không liên hệ.

Về điểm này, Trác Linh ở trong lãnh cung chính là nửa sống nửa chết. Chỉ được đắp sơ được, cùng thực phẩm ít ỏi đến đáng thương, nếu không có trưởng hoàng tử lưu tâm thì cung nữ thị vệ đều không muốn nhìn đến hẳn, có lúc liền không nhớ tới, đứa nhỏ cả một ngày liền không có gì bỏ vào bụng. dù vậy cơ thể bé nhỏ vẫn chậm chạp hồi phục. Có thể là vì đói quá, bản năng sinh tồn trời dấy, không còn cách nào khác cần xuống giường, kiếm đồ ăn, vậy nên bị thương, bị đau ốm chính là xa xỉ.

Sau khi khỏe lên, Trác Linh điều đầu tiên nhận thức được là hoàng huynh ôn nhu kia cũng không thể chăm sóc cho mình, mình đã không còn ai cả, sống ở lãnh cung hai năm liền không dễ dàng. Các cung nữ thái giám trong này đều không coi hẳn là hoàng tử, kì thực thân phận hoàng tử của hẳn hoàng đế không nhìn nhận, chính là không có, đều tùy ý khinh dễ. Mà tiểu tử này còn nhỏ, ánh mắt đã cứng cõi, bị đánh, bị chửi, bị bỏ đói, lại một mực một tia yếu thế cũng chẳng thêm biểu lộ ra, chính là không làm cho người khác yêu mến được. Lại nói, một đứa nhỏ chân bị đánh thành tật, một ngụm thức ăn hẳn ăn đều dùng hết sức

mà đoạt về, một bên hứng gậy gộc mắng chửi đập lên người, lại một bên vẫn nhét đồ ăn cho đầy miệng. Sau một tháng ở hình đường, bị đánh cỡ này hần đã không thèm để ý, đến kêu xin tha cũng không thèm kêu. Ngoài ra, thức ăn chính của hần chính là đám cơm thừa canh cặn, đã hỏng đến không ai thèm ăn. Kinh thành tráng lệ như thế, thứ hần thân thuộc nhất lại chính là thùng đồ ăn thừa đặt phía sau ngự thiện phòng.

Nếu lúc đó không luyện thành cứng cõi thì sớm đã chết rồi.

Hần nhớ lúc đó, ai cũng có thể đánh hần, ai cũng có thể mắng chửi hần, khi dễ hần.

Trác Linh chính là như vậy, lằm lằm lì lì, cả ngày không nói ra một từ mà sống. Có một lần, một thái giám gọi là Uông công công, bắt mần chuyện trong cung, lại nhìn tiểu tử này chướng mắt, không nói không rằng liền đem ra đánh, có lẽ là do tiểu tử này trước sau gì cũng không kêu lên một tiếng, nên hần cũng không biết mình đánh có bao nhiêu nặng, có chút quá tay. Hần cũng thực sợ sẽ đem Trác Linh đánh chết, có hối hận, lại không muốn rắc rối, liền cho Trác Linh một ít bạc, kèm theo một ít điểm tâm. Điểm tâm lần đó ăn rất ngon. Lần đầu tiên từ khi mẫu thân chết, hần mới lại khóc, không bởi vì bị đánh đau, mà là lâu lắm rồi mới có thể ăn ngon như vậy.

Vậy nên, sau này, rời hoàng cung đi rồi, kí ức tám năm làm hoàng tử cảm y ngọc thực đối với hần hoàn toàn mơ hồ, bị những đau đớn cùng tử cực trong bốn năm này hoàn toàn xóa sạch ...

Đối với vị mẫu phi, người không thể làm gì để bảo hộ hần, cũng không thể yêu thương hần, chính là không hề hận. Khi nhỏ từng tham luyện tình cảm của nàng, khi lớn lên, chịu khổ cực như vậy đã sớm không còn nhớ nàng, cũng chẳng coi nàng là mẫu thân, đến cả hận cũng không có ...

Đối với hoàng đế, nói không hận chính là giả, nhưng đối với một đứa nhỏ chưa đầy mười tuổi mà nói, vị hoàng đế mà chỉ gặp có vài lần thực ra còn không đáng hận bằng tên tiểu thái giám năm đó đá cho hần một cước. Trong ấn tượng của hần, hoàng đế là người rất tuyệt tình.

Hoàng cung, chính là nơi hần ghét bỏ, là nơi hần tuyệt đối không muốn tiến vào, hay có bất kì mối liên hệ nào. Nếu có chấp nhất thì chính là vị hoàng huynh ôn nhu kia rồi. Năm đó, hần vẫn như thường lệ, chạy vào nhà ăn trộm ít đồ ăn, lại bị đánh đuổi, lúc chạy, trùng hợp, từ đằng xa, hần vô tình bắt gặp ánh mắt của hoàng đế, lạnh như băng phóng tới. Hần bị dọa cho hoảng sợ, chân bị tạt cũng dùng hết sức bình sinh, như con thú nhỏ cảm nhận được nguy hiểm mà chạy mất.

Hoàng đế bệ hạ nhíu mày.

Đêm hôm đó, đang mơ màng ngủ thì hần bị lay tỉnh, mở mắt ra đối diện, chính là vị hoàng huynh ôn nhu kia.

“Hoàng đế! Người muốn rời khỏi hoàng cung không?”

Nửa đêm, hần ẩn cơ thể nhỏ bé của mình trong thùng rác thải, được an toàn mang ra ngoài, còn nhớ kĩ, khi hần rời đi, vị hoàng huynh ôn nhu kia ưu thương mà cười, thật cẩn thận xoa đầu hần.

“Nhớ kĩ, ra đến bên ngoài! Người không còn là tứ hoàng tử, cũng không có tên là Trác Linh, cái gì cũng không phải.”

Năm hần rời khỏi hoàng cung chính là tròn mười hai, mà lúc đó Trác Thanh cũng chỉ mới mười sáu tuổi, hần mặc một chiếc áo choàng đen ẩn mình trong gió đêm lạnh buốt yên lặng nhìn xe lừa chậm chậm mang đứa nhỏ kia đi khỏi. Thực ra, nếu ở lại trong cung chính là không còn đường sống, rời khỏi hoàng cung mới là tốt nhất, chẳng như ta, bó buộc cả đời.

Ra khỏi hoàng cung, hần có điểm không tin nổi liền gắng hết sức mà chạy, đến đôi chân phát đau cũng mặc kệ, trong lòng thực loạn.

Ta thực sự có thể rời đi rồi.

Nhưng đi đâu ...

Ta không còn là Trác Linh nữa, ta là ai ...

Ta rốt cuộc phải làm gì bây giờ ...

Hắn, một đứa nhỏ mới hơn mười tuổi một chút, cái gì cũng không xác định được bồng chốc rất hoảng sợ. Hóa ra, ngoài hoàng cung chính là thế này à, thật xa lạ. Hắn không xác định phương hướng cứ thế chạy miết, chạy miết, cho đến khi chân đau đớn đến không thể chịu được nữa, thì ngã gục trước cửa một hậu viện.

Đã không thể đứng dậy được, hắn ngồi ở đấy rất lâu, chỗ này chẳng ai đi qua cả, nếu có thì cũng chẳng ai để ý đến hắn, dù liếc nhìn cũng sẽ nói “Ăn mày ư! Thật bẩn” rồi đi mất. Hắn rất an tâm, liền ngủ mất.

Khi tỉnh dậy, chính là đối mặt với một đôi mắt to đang nhìn mình chằm chằm.

Vị huynh này thật không dễ nhìn, hơn nữa nhìn thật là lòe loẹt, hắn liền ghét bỏ cùng đề phòng lui về đằng sau, lại bất giác thấy người kia cười tươi, hướng đến hắn chìa ra, là một chiếc bánh bao. Tiểu tử ngạc nhiên, tròn mắt nhìn.

“Tiểu tử nhỏ thế đã phải làm ăn mày, thật tội nghiệp! Cho người.”

Hắn rất nghi ngờ, nhưng đã đói thành bộ dạng gì, hơn nữa, bốn năm sống đói sống khát, hắn thực ra rất chấp nhất với đồ ăn, liền lao vào gặm cắn. Thứ này thật là ngon.

“Tiểu tử, thật không ngoan! Người tên gì?”

Tiểu tử thoáng chốc đang ăn hùng hục hổ hổ, liền cụp mắt xuống u buồn. Ta chính là không có tên. Mặc Liên, lúc này còn trẻ, mới mười tám tuổi, liền cười tươi, tựa hồ rất thích cười, xoa đầu hắn, tiểu tử lại ghét bỏ hất bàn tay kia ra.

“Đừng buồn mà! Ca ca hôm nay cũng không vui, bọn chúng cứ khinh thường ta nữa đi ... thật là!”

Thở dài, lại nói tiếp.

“Sau này sẽ cho người ăn bánh bao, ở lại với ca ca được không?”

“Người không thể không có tên được, vậy đi, con chó ngày trước ta nuôi tên là Lục Lục, gọi là Lục Lục đi ...”

Mặc Liên mơ mơ màng màng nói, lại dùng sức ôm tiểu tử vừa bẩn vừa nhếch nhác vào lòng, gọi nhỏ. Tiểu tử ngạc nhiên đến nỗi không cả giã giũa để mặc hắn ôm, nước miếng đều bôi hết lên đỉnh đầu mình.

“Lục Lục, Lục Lục...”

Vậy, chính mình ghi tạc vào trong lòng thật rõ, ta chính là Lục Lục.

Sau đó, chính là cũng không thể ở đó được, ở cùng ca ca xấu xí đó vài ngày, trưởng hoàng tử lại bí mật cho người tìm hắn, nghĩ rằng kinh thành chính là không an toàn mà đưa hắn đi Đại An.

Khi trở về, chính là mười năm sau, chấp nhất của hắn tại kinh thành này, một chính là trưởng hoàng tử, nay đã trở thành thái tử, còn lại chính là Mặc Liên. Mà tên kia, dù không nhớ ra mình, cũng vẫn gọi mình hai tiếng Lục Lục ...

Tác giả có lời muốn nói: Viết chương này rờn rờn rã rã rất mệt. Viết xong rất đau lòng a. Bọn thái tử sau này chết thảm, sao bạn ấy chết, chờ mai, ngày kia, ngày kia ta viết tiếp. Hừ hừ +=...=

Giải thích một chút tại sao đang từ cái kĩ viện vốn đã siêu rắc rối của Mặc Liên lại nảy ra một cái cung đình tranh đấu này. Đầu tiên ta định viết hệ liệt, chứ không phải là một truyện như thế này.

Đầu tiên là trưởng hoàng tử, cũng chính là thái tử Trác Thanh ôn nhu tài đức, dự là còn thảm và ngược hơn cả Lục Lục.

Tiếp theo là nhị hoàng tử Trác Vân, uy phong lẫm liệt, nhưng anh ấy là thụ.

Sau đó là tam công chúa Tịch Nguyệt, tại sao ta lại kể cả nàng, vì nàng là người duy nhất trong hoàng thất ... lấy vợ nha.

Nữa, chính là tứ hoàng tử Trác Linh, cũng chính là Lục Lục. aka tiểu công của chúng ta

Sau nữa, là ngũ hoàng tử Trác Nhạc, đương nhiên là cùng với Nam Cung Ảnh, cái anh khiến cho Tiểu Liên si tình mà tự tử đó.

Cuối cùng là lục hoàng tử Trác Anh, song sinh của Trác Nhạc, là nguyên nhân chính khiến Trác Nhạc tạo phản, và cũng là con hổ trong câu chuyện hổ và sói của bạn Diệp, aka hoàng đế của Đại An, Diệp Thần Hi

Về sau, nhắm sức người có hạn, kham không nổi, đành chọn Lục Lục mà viết, còn lại, thôi bỏ đi. =...=

14. Chương 14: Phiên Ngoại 2

Hồi thứ 1: Viếng mộ.

Lại nói, hôm đó, Lục Lục trở về tìm Mặc Liên chính là cái gì cũng chưa kịp nói, cái gì cũng chưa kịp làm đã bị Mặc Liên rậm một cái đem đại môn đóng lại, nhốt ở ngoài. Lục Lục nghĩ cũng không khác lần trước hẳn bỏ đi là mấy liền kiên trì gõ cửa, nhưng là gõ cho đến lúc sắp gãy cả tay rồi, chính mình ở ngoài cũng bị gió thổi đến đông thành băng tuyết, tên kia vẫn không chịu mở cửa, liền trầm mặc, phá cửa mà xông vào.

Mặc Liên đang ngồi uống trà.

“Ta nói, người về đi, đừng đến đây nữa.”

“Ta...”

“Ta chính là không có hứng thú kết giao cùng hào môn phú gia.”

Ý tứ rất rõ ràng, là vẫn đang tức vì bị lừa dối, nếu người thật là ăn mày thì tốt rồi, giờ bảo ta làm thế nào mà ở bên cạnh người.

“Ta sắp phải rời kinh thành đi, ta đến chính là muốn mang người theo.”

“Điếc à, ta không đi đâu cả!”

Mặc Liên cảm tức, không xin lỗi mà dám giở giọng đó với ta, tưởng ta là đậu hũ mềm. Thế nhưng vừa nói xong, sau gáy chợt cảm thấy đau, bị đánh một chưởng, người chính là đậu hũ mềm. Lục Lục nhìn người trong lòng ngất xỉu liền bắt đắc dĩ mà mang đi, cũng muốn giải thích rõ với người, nhưng mà khắp kinh thành giờ đang dán ảnh truy nã ta, không có thời gian, đành đắc tội...

Lúc Mặc Liên tỉnh dậy, thế mà thấy mình đang nằm trên đất, đầu đau không chịu nổi, lại liếc nhìn, giật mình, bên kia thế nhưng có một ngôi mộ mới, giữa đêm thật âm khí dọa người, Mặc Liên nhìn kĩ, thấy khang trang bia đá, trên còn có chữ, hẳn đọc không rõ, chỉ biết một chữ “Trác” liền hoảng, lẽ nào Lục Lục thực ra đã chết trong nỗi loạn, chính âm hồn của hắn xuất hiện rồi đưa mình đến đây...

Nghĩ vậy, Mặc Liên liền đau lòng ôm bia mộ mà khóc nức nở, còn gọi “Lục Lục! Lục Lục!”

“Người đây là đang làm cái gì với mộ đại huynh ta vậy!”

“Đại huynh?” Mặc Liên nhất thời đơ ra, nước mắt hãm không kịp, chảy ròng ròng.

“Đúng vậy! phải rời kinh thành ngay nên ta đưa người tới viếng mộ đại huynh!”

Lục Lục im lặng nhìn bia mộ chằm chằm, hẳn muốn bảo hộ hoàng huynh, nhưng lại chậm một bước, cuối cùng vì tính sai mà hại Trác Thanh mất mạng, Điều cuối cùng làm được chỉ là trộm xác huynh ấy ra ngoài rồi táng tại nơi này. Lại đau lòng đốt một đồng giấy vàng.

Mặc Liên cũng im lặng nhìn bia mộ chằm chằm. Lục Yến, ta sai rồi, người chết mà ta an táng cho người thật sơ sài, người nhìn, bia mộ của người ta to vật vờ thế kia, cũng là con người, sao chết đi lại khác nhau như vậy, người nói xem, thật bất công!

Ngày hôm sau, trước khi rời đi, Mặc Liên xuất ra toàn bộ tiền, xây lại mộ phần Lục Yến cho bằng với tiêu chuẩn thái tử.

Hồi thứ 2: Thăng thán.

Giữa đêm khuya, Mặc Liên nhất định không nói gì, yên lặng quay lưng về phía Lục Lục. Biết người kia vẫn còn chấp nhất, chưa tha thứ cho mình, Lục Lục lên tiếng.

“Người đừng như vậy. Ta biết trong lòng người thoải mái. Được rồi, có điều gì người cứ hỏi, ta nhất định sẽ không giấu diếm người bất cứ chuyện gì.”

“Vậy ta hỏi, tên họ Diệp kia rồi cuộc là ai?”

“Diệp Thần Hi, ân nhân thu nhận ta. ” Hừ lạnh một cái, ta mới không thèm chấp nhất người vừa mở miệng ra là hỏi đến nam nhân khác trước mặt ta.

Hừ lạnh một cái, ta mới không thèm chấp nhất người lúc trước bỏ ta theo nam nhân khác.

“Vậy người sao lại nói dối ta chân người đi không được.”

“Lúc nhỏ vốn dĩ bị người đánh gãy xương chân.” Nhưng phi thân, kinh công thì được.

“Tại sao lại lừa ta người bị câm?”

“Ta vốn ít nói, là người hiểu nhầm ta bị câm.”

“Hừ, đừng nói người vốn là ăn mày!”

Lục Lục yên lặng quay mặt vào tường, đếm kiến.

Hồi thứ 3: Bí mật.

Lục Lục có một bất mãn vô cùng to lớn, đó chính là cái tên của hắn. Năm mười hai tuổi, vừa gặp Mặc Liên đã kêu hắn là Lục Lục. Mà mười năm sau gặp lại, đặt tên cũng chính là cái tên đấy. Đây không phải biểu hiện cho việc Mặc Liên chung quy không tên được cái người gọi là Lục Yến kia sao.

Đối với việc này, Mặc Liên mãi cũng không dám giải thích cùng Lục Lục, điều này làm cho hắn càng nghi ngờ khó chịu.

Mà nguyên nhân a.

Năm đó Mặc Liên kì thực ghét Lục Yến, giả tạo cùng làm bộ làm tịch, hơn thế nữa Lục Yến cũng ghét Mặc Liên, hai người ghét nhau đã là chuyện thương kinh địa nghĩa. Mặc Liên cũng rất ấu trĩ, lấy tên hắn đặt cho con chó của nhà bếp, gọi là Lục Lục. Ai ngờ, sau này lại quán con chó ấy, càng nuôi càng quý, suốt ngày cho ăn rồi vuốt lông. Hôm gặp được tiểu Lục Lục chính là ngày Lục Lục chó bị chết, liền đau lòng tâm động, mà cho tiểu tử kia bánh bao, còn đặt tên, đích thực là đặt theo tên của chó. Về việc này, Mặc Liên thực sự không dám mở miệng ra kể với Lục Lục đang sinh khí kia.

Bí mật này, sống để bụng, chết mang theo.

Hồi thứ 4: Thường thức.

Mặc Liên đối với chuyện cuộc sống sau này rất là lưu tâm. Ban đầu là hai người cùng nhau du ngoạn, nhìn ngắm hết thấy. Hóa ra bên ngoài tiểu quan quán chính là thế này. Sau đó, chính là chiếu theo mong ước của hắn, xây một ngôi nhà nhỏ, an an ổn ổn mà sống đến hết đời. Cái mơ ước bé nhỏ này bị Lục Lục bêu môi khinh thường nhưng cũng thành thật xây nhà cho hắn.

Nhà xây xong, tử cao bao nhiêu, giường rộng bao nhiêu, cửa ở hướng nào, đều theo ý hắn, cuối cùng, thỏa lòng mong nguyện mà trồng trước nhà một mảng hoa cúc xanh rờn. Thế nào mà hoa cúc lại xanh rờn, đừng hỏi ta, Mặc Liên trồng đã hai tháng rồi nhưng nụ còn chưa có, nói gì là hoa. Mặc Liên không biết, Lục Lục không biết, không ai nói cho bọn hắn biết, thứ bọn hắn trồng là rau cải.

Tiếp đến, theo ý hắn, chính là mua một con gà.

“Khách quan, người xem, con gà này khỏe mạnh, đầy sức sống, lại béo tốt, ăn khẳng định rất ngon.”

Mặc Liên mặt rạng rỡ quay sang Lục Lục nói,

“Lục Lục! Con gà này nhìn thật đẹp, khỏe mạnh, đầy sức sống. Sau này nhất định mỗi ngày đều để trứng cho ta ăn.”

Lão bản tái mặt, đây là gà trống a.

“Không được!”

Vẫn là vị công tử đi cùng này còn bình thường.

“Để cho nó ấp nở ra gà con.”

Lục Lục, nửa đời trước là sát thủ, thật đương nhiên nói.

“Được, một nửa ăn, một nửa để ấp”

Mặc Liên, nửa đời trước là kĩ nam, thật đương nhiên phụ họa.

Lão bản cười khở tiền hai người mang gà rời đi, hùng kê, ủy khuất cho người hải để trứng ròi.

Đáng giận hơn, Mặc Liên còn đặt cho nó một cái tên rất nữ tính gọi là Tiểu phụng. Vậy là Tiểu phụng vốn là đực, âm ức không nói ra được, dưới sự mong chờ có trứng ăn của Mặc Liên, âm thầm mà bói nát đám ngụy hoa cúc...

Hồi thứ 5: Chán ghét

Mặc Liên, kì thực không hề trách Lục Lục, hơn thế nữa, mỗi lần làm chuyện không nên kia, nhìn thấy vết sẹo dài trên lưng người kia là thay mình đỡ một đao, thương tiếc còn không kị, làm sao còn trách cứ.

Nhưng chính vì thế lại sợ không dám đối mặt với vết sẹo kia, tựa như lo lắng Lục Lục, lúc đó, mình suýt chút nữa thì mất đi hẳn. Chính vì thế mà ngay cả chuyện kia cũng không dám đối mặt.

Một lần Lục Lục hôn môi mà kích tình, đang muốn cởi áo làm chút chuyện. Mặc Liên liền giơ tay ngăn cản.

“Dừng!”

“Người chán ghét ta!” Không hỏi, mà là câu khẳng định.

“A, không phải!”

Mặc Liên kinh ngạc, sao lại thành thế này rồi.

“Người mới nói không cần ta. Người không muốn làm chuyện này.”

“Không...”

“Nhanh như vậy đã chán ghét ta!”

“Không mà!”

Đêm hôm đó, Lục Lục làm bảy lần.

Hồi thứ 6: Sinh kế

Về vấn đề chi tiêu, Mặc Liên có thể nói là bo bo giữ cửa. Nhưng mà Lục Lục không có được cái đức hạnh ấy, tiêu tiền như nước, chính là tùy tiện cầm một đồng tiền ném cho thiên hạ. Một hôm, Mặc Liên vô cùng nghiêm túc nói với hắn.

“Trong nhà sắp hết tiền rồi, cần chi tiêu tiết kiệm.”

Lục Lục ôm lấy người kia cần cần.

“Không cần lo, lúc ta rời đi có chòm được từ chỗ họ Diệp ít đồ tốt”

Mặc Liên đẩy đẩy cái tay đang càn rỡ trên người mình ra,

“Trong nhà có thứ đó sao? Sao ta không biết”

“Chính là có tuyết liên thiên sơn ...”

“Là cái thứ hoa khô người cất trong rương. A, hôm trước đã cất ra xào với thịt bò ăn rồi.”

“Còn có tranh chữ của Bá Nhạc, đáng giá vạn tiền...”

“Người đùa à, vẽ xấu thế còn bán được. Ta cầm bút sửa hết lại rồi.”

“Chén lưu li lục sắc...”

“Người biết ta vốn bị mù màu...”

“Nên người không biết, ném đi rồi.”

“Không có ném, ta cho Tiểu phụng làm bát uống nước.”

Ngoài sân, Tiểu phụng hưng phấn bưng bưng gẩy mấy mảnh vỡ lục sắc, thứ này chơi thật là vui a.

“Hết cách! Vậy nên giờ chỉ còn chút tiền lần trước Lục Yến cho ta! Người chi tiêu tiết kiệm dùm chút đi.”

Lục Lục đen mặt, đem người đặt dưới thân, lại cười lạnh. Mặc Liên cảm giác được nguy hiểm theo bản năng mà thu người lại.

“Khỏi cần, ta nuôi người được. Tiền của gã đàn ông khác, ném đi!”

Đêm đấy, lại là bảy lần.

Sau này chính là cuộc sống hạnh phúc, gà bay chó sủa a.

Hồi thứ 7: [Tiểu hí kịch] Huỳnh đệ văn... Thật tốt a

Ngày đó, Lục Lục bỏ Mặc Liên mà đi, chính là bí mật lên vào hoàng cung mà gặp một người.

Tại Dạ Nguyệt cung, trăng lên cao, ánh sáng bàng bạc làm cảnh vật có chút huyền hoặc. Nam tử xinh đẹp như tranh, đứng một mình trong điện mà ưu thương. Càn khôn xoay vần, là nhân hay là quả. Lại đưa những ngón tay ngọc mà xoa xoa thái dương, là oan cũng tốt, là nghiệt cũng tốt, ta không muốn nghĩ nữa. Cảnh vật đêm trăng thật là u tĩnh, giống như nam tử kia, như hòa làm một.

Bống chốc có động tĩnh rất nhỏ, nam tử nhanh nhạy mà xoa người lại.

“Là ai?”

“Hoàng huynh! Là ta!”

Từ trong bóng tối đi ra một bóng người, vừa nhìn là đã nhận ra, nam tử vẫn nét mặt hiện chút khổ sở.

“Sớm biết người sẽ trở về. Đừng lưu luyến nữa, đi đi, rời khỏi đây! Nơi này không dành cho người.”

Nam tử này, không ai khác, chính là thái tử Trác Thanh, mười năm, hần từ hải tử mười sáu tuổi đã trưởng thành, chỉ có đôi mắt ôn nhu như nước là không đổi.

“Không được! Ta nhất định phải mang huynh đi. Bảo hộ huynh!”

Lục Lục kiên định nói.

Đằng sau truyền đến một tiếng động từ trong bụi cây.

“Tiểu tử này là ai? Sao lại chen ngang vậy. Muốn bảo hộ thì nhanh ra xếp hàng đi. Nào đã đến lượt của người.”

“Đúng là ... làm cái gì cũng có trước có sau chứ! Chúng ta đợi ở đây cũng là mấy ngày rồi.”

Nam tử Ất: “Thái tử có ơn với ta, ta nguyện dùng tính mạng để bảo hộ.”

Nam tử Giá: “Thái tử là người duy nhất nhìn nhận ta! Ta quyết không để ai khi dễ hần!”

Nam tử Bính: “Thái tử ... a ... cứu con mèo A Ly của ta, cả đời này ta cũng không trả đủ”

Thái tử đen mặt, xem ra ngày thường tốt bụng một tí là thật không nên. Từ trong tấm cung, tiểu công của thái tử rống giận.

“Làm cái gì mà nửa đêm nửa hôm còn ồn ào vậy. Thanh Nhi, đuổi hết đi!”

“Còn không phải đang đuổi đây sao!” Thái tử đáp.

Lục Lục, ta đây trầm mặc. =...=

15. Chương 15: Phiên Ngoại 3

100 câu hỏi hướng đôi phu phu!

※

Xin chào tất cả mọi người!

Để kỉ niệm Lục Lục chính thức hoàn, chúng ta sẽ có một cuộc phỏng vấn nho nhỏ với hai nhân vật chính Lục Lục và Mặc Liên, mọi người, vỗ tay!!

Chương trình của chúng ta, ngoài sự tham gia của hai nhân vật chính còn có toàn thể dàn nhân vật phụ làm khách mời, Xin được giới thiệu:

Biên tập: Tác giả -sama

Hậu kì: Tác giả -sama

Chỉ đạo hậu trường: Tác giả- sama

MC: Tác giả -sama...

kèm theo một người rất quan trọng, người luôn vất vả đồng hành cùng Lục Lục ngay từ chương đầu: tác giả -sama. Xin mời tác giả -sama lên phát biểu mở màn.

Tác giả: E hèm ... Ta chính là tác giả. Đầu tiên, cảm ơn tất cả độc giả đã theo Lục Lục đến tận đây! Kì thực, Lục Lục không phải tác phẩm đầu tay, trước đó ta đã viết Lương Chúc ...

quần chúng: chọi dép Muốn pr truyện khác thì xuống đi...!

E hèm! Được rồi, một trăm câu hỏi, chính thức được bắt đầu!

1. Tác giả: Xin hỏi tên của hai vị là?

Mặc Liên: Mặc Liên.

Lục Lục: Lục Lục.

Thái tử: hiện hồn về chấm chấm nước mắt Là ta không tốt! Khiến hoàng đệ ngay cả tên thật cũng không dám nhận.

Lục Lục: (ngượng ngùng) Không phải lỗi của hoàng huynh.

Mặc Liên: Thế chẳng lẽ lại là lỗi của ta. [=...=]

2. Tác giả: Tuổi là...

Lục Lục: 21

Mặc Liên: ...

Lục Lục: Đừng hỏi tuổi của hần, hần không nói đâu.

Tác giả: Hần là bệnh giấu tuổi của phụ nữ đi!

3. Tác giả: Giới tính là...

Lục Lục: nam

Mặc Liên: nam

4. Tác giả: Xin hỏi hai người tính cách như thế nào?

Lục Lục: ...

Mặc Liên: ...

Tác giả: Bọn họ đều không nhận thức được tính cách của mình a

5. Tác giả: Còn đối phương?

Mặc Liên: Hắn tuy hơi lảm lì nhưng rất tốt, rất ôn nhu, lại yêu thương ta.

Lục Lục: Rất xấu tính.

Mặc Liên (đen mặt): Ta muốn đổi câu trả lời!!

6. Tác giả: Hai người gặp nhau ở đâu?

Lục Lục: Sau hậu viện, nhưng hắn không nhớ!

Mặc Liên: Ta vẫn nhớ là sau hậu viện mà.

Lục Lục: Ý ta là sau hậu viện năm ta 12 tuổi.

Mặc Liên: Có sao? mặt ngu

Lục Lục: Mặc Liên chính là như thế, hắn chẳng bao giờ chịu để ý cái gì cả.

7. Đối với đối phương ấn tượng đầu tiên là?

Lục Lục: Xấu!

Mặc Liên: Bẩn!

Hai người nhìn nhau trừng trừng!!

Tác giả: Cầu xin hai người hòa thuận được không, ta sợ không đi hết được 100 câu hỏi. (o..O)

8. Thích đối phương như thế nào?

Lục Lục: nghe lời, hiền lành

Mặc Liên: thích người không bỏ đi.

Lục Lục: Ta xin lỗi.

(không khí trầm mặc)

9. Chán ghét đối phương điểm nào?

Lục Lục: Hắn uống quá nhiều rượu!

Mặc Liên: Hắn cứ bỏ đi!

(không khí trầm mặc)

Tác giả: Sao lại đổi thành cái không khí này! Ta không muốn làm nữa.

10. Các người cảm giác mình cùng đối phương ở cùng nhau có tốt không?

Lục Lục: tốt.

Mặc Liên: Chỉ cần hắn chịu ở cùng ta, liền tốt.

11. xưng hô như thế nào với đối phương?

Lục Lục: người- ta

Mặc Liên: Lục Lục, ta lớn hơn người, gọi ta thử một tiếng huynh xem.

Lục Lục: Huynh!!! đỏ mặt

Tác giả: Kì thực Lục Lục là một đứa trẻ tốt nha! Mặc Liên, người không cần so đo với thái tử nữa, người ta chết rồi.

Mặc Liên: Hừ!!!

12. Ngài hi vọng được đối phương xưng hô thế nào?

Mặc Liên: sao cũng được!

Lục Lục: không quan tâm!

13. Nếu ví với động vật, thấy đối phương là?

Mặc Liên: Chó! hần chính là thể thân cho Lục Lục (chó)!!

Lục Lục: Con vẹt! Đồng bóng, lẻo loẹt, lại nói nhiều.

Tác giả: Các người thật biết trả đũa nhau =...=

/

14. Nếu cần tặng quà cho đối phương, người chọn?

Lục Lục: Chính là tuyết liên thiên sơn bị hần xắt ra xào thịt bò

Mặc Liên: Bánh bao

15. Bản thân muốn lễ vật gì?

Mặc Liên: giành nói trước hần, ta muốn người đem bản thân tặng cho ta.

Lục Lục: Được, cho người, đến, chúng ta làm bảy lần.

Mặc Liên: Không, ...không cần...!!

Tác giả: Lục Lục, người vẫn chưa nói muốn được tặng gì.

Lục Lục: Nói rồi đấy thôi, chính là bảy lần!!

/

16. Đối với đối phương có chỗ nào bất mãn không? Giống như chuyện gì?

Lục Lục: Bị lặp câu hỏi à? Ta chính là bất mãn hần uống qua nhiều rượu.

Mặc Liên: Ta bất mãn việc hần bỏ ta đi theo họ Diệp

Họ Diệp: phe phẩy quạt Hần là người của ta từ đầu đến chân, đương nhiên phải theo ta!

Mặc Liên: Đến! Đừng tưởng ta ngán người!

17. Tật xấu của bản thân là?

Lục Lục: Không thể nói ra suy nghĩ của bản thân,

Mặc Liên: Ta là hoàn mỹ, không tì vết

Tác giả: Cầu người của tiểu quan quán làm chứng.

Lục Yến: hiện hồn về Mặc Liên đúng là hoàn mỹ không tì vết!!!

quần chúng: =...=

18. Tật xấu của đối phương là?

Lục Lục: Lại lặp câu hỏi à?

Mặc Liên: Tác giả, người quá lười, lại lấy câu hỏi được biên tập sẵn đúng không?

quần chúng: Chúng ta muốn câu hỏi về nội dung trong Lục Lục.

Tác giả: [Trầm mặc]

Được rồi, được rồi, quần chúng đến đặt câu hỏi nào.

19. Thái tử hiện oan hồn Người tại sao lại yêu hần?

Lục Lục: Là vì ... trầm mặc ...

Mặc Liên: Là vì ... trầm mặc ...

Tác giả cảm khái: Yêu là yêu thôi, không cần nguyên nhân.

20. họ Diệp: “Trác Linh, lúc trước ta gửi người một cái chén ngọc lưu li ngũ sắc, giờ muốn xin lại!

Lục Lục (đen mặt): Đã đưa, miễn trả lại.

Mặc Liên(Bối rồi): Đã bị Tiểu phụng làm vỡ rồi!

Họ Diệp: Tiểu phụng? Ai??

Tiểu phụng: Cục cục cục!! (ta là con gà)

21. Lý lão bản: Mặc Liên, người sao lại lỡ bỏ ta mà đi?

Mặc Liên: Ta không bỏ, là bị bắt cóc!

Lục Lục: Là ta bắt cóc, thì sao?? (trùng mắt nhìn)

Lý lão bản: Không sao! Không sao! Cứ tự nhiên.

22. Hồng Liên: Tên khốn khiếp! Người dấu túi thơm của ta đi đâu rồi?

Mặc Liên: Nói người kia! Còn không mau đem đồ ra trả hần! Thật phiền!

Lục Lục: Có sao?

Mặc Liên: Đừng có chối! Rõ ràng chương 2 ta ném cho người.

Lục Lục: Vậy à??

Hồng Liên: Các người ... Ta liều mạng với các người!!

23. Hàn Liên: phu nhân ta sinh em bé, mới hai người ngày mai đến ăn đầy tháng!!

Mặc Liên:

Lục Lục: Người sao vậy?

Mặc Liên: Không có gì! Ngày mai chúng ta đi ăn đầy tháng!

Kỳ Liên: Kỳ thực người vẫn làm phụ nữ có con được à? Tống Ngọc thì sao?

Hàn Liên (Đen mặt) Bởi vậy ta mới không có mời người =...=

24. Ngũ hoàng tử Trác Nhạc: (hiện hồn về) Vì cái gì? Vì cái gì ta lại thất bại?

Lục Lục:....

Mặc Liên:

quần chúng:

Nam Cung Ảnh: (hiện hồn về) Dù có thất bại, ta cũng cùng xuống địa ngục với người.

25: Hoàng đế: Người có hận ta?

Lục Lục: Có!

Mặc Liên: Đây là ai vậy?

Lục Lục: Là hoàng đế, Tác giả đâu, đổi câu hỏi.

26. Mẫu phi: (hiện hồn về) Người có hận ta?

Lục Lục: Có!

Mặc Liên: Đây lại là ai nữa?

Lục Lục: Mẹ chồng người.

27. Lục Yến: (hiện hồn về) Người có hận ta?

Lục Lục: Có!

Lục Yến: (cười khở) Rõ ràng là ta hỏi Mặc Liên mà.

Mặc Liên: Có!

Lục Yến:

Mặc Liên: Hận người vì người không biết quý trọng bản thân mình, làm những chuyện không đáng!

Lục Yến: (trầm mặc)

28. Ảnh vệ đeo mặt nạ cáo: Tiểu chủ nhân!

Lục Lục: Biến!

29. Họ Diệp: Ta muốn hỏi một câu nữa! Người chừng nào thì đến Đại An thăm ta?

Lục Lục (hỏi người kia) muốn đi không?

Mặc Liên: Cũng được!

Lục Lục: Cho người chuẩn bị đi, tháng sau ta sẽ đi!

Họ Diệp:

30. Nhị hoàng tử Trác Vân: Tại sao người lạ quen được Đại An hoàng đế?

Mặc Liên: Ta cũng muốn biết!

Lục Lục: Đại khái là ăn xin ở Đại An, tình cờ gặp được một kẻ cũng đi ăn xin, là đồng nghiệp. Sau đó hắn thu nhận ta.

Họ Diệp: (cười khở) Cha ta cũng giống cha hắn a, đều thích vớt con mình ra đường ăn xin

31. Thái tử: (hiện hồn về) Các người cùng nhau dự mưu?

Lục Lục: Hắn luôn tâm liệm đòi lại ba thành trì cùng người của hắn. Ta đi theo chỉ là trả ơn thôi. Với lại ta cũng chưa từng có tư tưởng trung thành với Nguyên Hạ.

Thái tử: Thật không ngờ! Ta thả đệ ra không phải để đệ phản bội lại ta cùng phụ hoàng!

Mặc Liên: Vậy người muốn Lục Lục phải thế nào? mù quáng, ấu trĩ.

Lục Lục: Mặc Liên, không cần...

..

32. Tiểu Liên (hiện hồn về) ...

Tác giả: Hình như ở đây oan hồn hiện về hơi nhiều, ta cảm giác rất âm khí!!

quần chúng:

Này là do tác giả tạo nghiệt quá nhiều, đem nhân vật phụ giết sạch =...=

33. Tiểu Lương: Như vậy là cái chết của thái tử là do các người dự mưu từ trước!

Lục Lục: Không phải! Ta đã cố hết sức để bảo vệ hoàng huynh.

Tiểu Lương: Vậy là do hoàng đế để thái tử làm tốt thí mạng... (chống cảm suy tư)

Mặc Liên: Người này lại là ai vậy?

Lục Lục: Ta không biết!

Tác giả: Lương Sơn Bá, người đi lộn truyện rồi! =...=

Tiểu Lương: Ta chỉ mang Mã Mã đến đây uống trà a

34. Lục hoàng tử Trác Anh: Đừng quan tâm! Trong truyện không có nhắc đến ta nên ta nói một tiếng cho mọi người biết thôi.

Họ Diệp: Ta không thể không quan tâm đến người.

35. Tiểu phụng: cục cục cục...!

Lão bản bán gà: Là ta nhầm hay sao, nó kêu ngày càng giống gà mái rồi!

36. Nại Tử: Rốt cuộc đã đến phiên ta! Ta muốn hỏi thăm Mặc Liên lão sư sống có khỏe mạnh không?

Mặc Liên: Cảm ơn! Ta rất khỏe!

Kỳ Liên:(cười khinh khỉnh) Là ta làm à? Còn nghe được hẳn nói cảm ơn cơ đấy!

Mặc Liên: Ta không chỉ cảm ơn được! Mà đánh cho người tàn phế luôn cũng được.

Kỳ Liên: Đừng tưởng ta sợ, nhào lên!

37. Họ Diệp: Lại là ta. Mặc Liên, nếu hẳn bỏ người thì trở thành người của ta đi!

Lục Lục: Ngày xưa người còn muốn giết hẳn!

Mặc Liên: Đáng ra người phải thề thốt là người sẽ không bỏ ta chứ!

Trác Anh:

38. Tống Ngọc (Hiện hồn về) Người hại chết ta!

Mặc Liên (chống cằm suy tư): Có sao? Sao ta không nhớ!

Tác giả: Đích thực là không có chuyện ấy, còn nữa, thỉnh các âm hồn nhanh siêu thoát đi, không cần hiện hồn về nữa, ta sợ ma =...=

Tiết mục khán giả đặt câu hỏi kết thúc tại đây.

39.. Tác giả: Các người đều không còn ý kiến, giờ lại đến lượt ta. quan hệ của hai người là gì?

Mặc Liên: Người bị ngu à mà còn hỏi.

Tác giả khóc ròng: Các người! ... ta chỉ làm đúng theo trình tự thôi mà.

40. Tác giả: Ai trên ai dưới?

Mặc Liên: Hẳn trên ta dưới. Đại khái đi, thấy cái gì hay thì hỏi, ta mệt rồi!

Lục Lục: Đừng hỏi mấy câu đương nhiên nữa.

Tác giả: Các người thật không biết tôn trọng ta! Ta phải ngược, ngược các người thêm nữa

41. Tác giả: Nếu Mặc Liên và thái tử (còn sống) cùng rơi xuống nước, Lục Lục sẽ cứu ai?

Lục Lục: Đào đâu ra cái câu hỏi lãng nhách như thế này? Người là cố tình.

Tác giả (ngghiêm túc) Thỉnh tiểu công trả lời!

Mặc Liên: Ta sẽ cố hết sức bình sinh để cứu thái tử, vì ta không muốn hẳn phải xuống nước.

Lục Lục: Mặc Liên ...!!

Mặc Liên: Lục Lục....!!

Lục Lục: Kì thực người không cần lo lắng! Ta dư sức cứu cả hai.

Tác giả:

quần chúng: Chọn câu hỏi có ý nghĩa hơn đi!

...

lướt lướt lướt....

...

lướt a...

...

60. Tác giả: Có từng muốn phản công?

Lục Lục: Cứ trả lời đi, ta cho người nói thật!

Mặc Liên: Thật à? Ta muốn! Ta muốn!

Lục Lục: Cho người nói thật chứ không có cho người làm thật!

68. Tác giả: Nếu như đối phương bỗng nhiên không hề đòi hỏi thân thể của người, người sẽ?

Mặc Liên: Thì thôi, thực sự nhu cầu của ta cũng không cao lắm!

Lục Lục: Hấn hơi lãnh đạm, nhưng chỉ cần ta nhiệt tình là đủ rồi. =...=

71. Tác giả: Như nếu như đối phương bị tên côn đồ cưỡng gian, ngài sẽ làm như thế nào?

Mặc Liên: Ta cảm thấy sẽ không có ai cưỡng nổi hấn.

Tác giả: họ Diệp thì sao?

Mặc Liên: (liếc một cái sắc lém) Hấn không đủ trình.

Họ Diệp: Đừng có khinh thường ta! Trác Linh, đến, ta cưỡng gian người.

Lục Lục: Hừ ...!!!

Tác giả: Thế nếu Mặc Liên bị cưỡng gian thì sao?

Lục Lục: Sẽ không để chuyện đó xảy ra!

83. Tác giả: Nếu bạn tốt đối người nói “Ta thực tịch tịch, cho nên chỉ có đêm hôm nay, làm ơn...” Cũng muốn cầu H, người sẽ?

Lục Lục: Ta có loại bạn đó sao?

Họ Diệp: Trác Linh, ta thực tịch tịch, Tiểu Anh không chịu để ý đến ta, cho nên chỉ có đêm hôm nay, làm ơn... (sán lại gần)

Lục Lục: Hấn không phải bạn ta! (đẩy người ra)

Mặc Liên: Thật trùng hợp! Ta cũng không có bạn.

Tác giả: (hỏi Lục Lục) Vậy nếu là thái tử?

Thái tử (hiện âm hồn): Ta không có tịch tịch.

Tác giả (Hỏi Mặc Liên) Vậy nếu là Lục Yến?

Lục Yến (hiện âm hồn):

Mặc Liên: Đưa cho hấn giả phân thân aka ***toy

Lục Yến: (trầm mặc)

91. Tác giả: Ngoài ái nhân có còn phát sinh qua *** với người khác không?

Lục Lục: Người nói xem!

Mặc Liên: Người nói xem!

Tác giả (Toát mồ hôi lạnh)

96. Tác giả: Lần đầu tiên có quan hệ với đối phương là dưới tình huống gì?

Lục Lục: (lạnh mặt) Hấn đau lòng vì tên đàn ông khác.

Mặc Liên: (nhíu mày) Ngay sau đó hấn bỏ đi.

Tác giả: Có lầm không vậy, cảnh này được độc giả đánh giá rất cao đấy, lượt view cũng là cao nhất. Mà nghe các người kể lại, ta thật... thật....

70. Tác giả: Đối với “Nếu không chiếm được tâm, ít nhất cũng phải được đến thân thể” loại ý nghĩ này, người là thái độ đồng ý, hay là phản đối đây?

Mặc Liên: Tác giả, người để câu hỏi rất lộn xộn, đây là câu thứ 70 a

Tác giả (đỏ mặt) ta định lướt đến câu thứ 100, nhưng không đủ chỉ tiêu về độ dài a (đang câu giờ) =...=

Lục Lục: Hừ!!

Tác giả: đây là ý gì?

Lục Lục: Ta không quan trọng thân thể.

Mặc Liên: Ta không quan trọng tâm.

100. Tác giả: Theo đúng thủ tục thôi, nói với đối phương 1 câu nào?

Lục Lục: Người chỉ được nói đúng một câu thôi, đừng dông dài!

Mặc Liên: Kì thực người cũng giống những người khác, luôn chê ta, chẳng đối xử tốt với ta một chút nào cả.

Lục Lục: Con mắt nào của người nhìn thấy ta giống với người khác.

Mặc Liên: Nhiều lúc ta ước người thực sự bị câm.

Lục Lục: Hừ!!

Tác giả: ...! (trầm mặc)

Thực sự ta không ngờ sau khi Lục Lục hết câm sẽ thành ra như thế!!

Độc giả: Là lừa người đúng không, chính văn ngược quần ngược quai hoàn toàn là lừa người đúng không!
=...=

Hạ màn!

[Hoàn]

Tác giả: Chờ! Chờ đã! Ta còn chưa nói xong! Lục Lục kết thúc, tuần sau ta sẽ viết tiếp LCKNT a Thỉnh mọi người qua đọc ủng hộ!!!

Tiểu Lương kéo Mã Mã, “Kệ mặc nàng ta đi!” rồi đi mất dạng. =...=

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-luc>